

Barbara Cartlandová

Odvážný podvod

IKAR

Barbara Cartland
THE DARING DECEPTION

Copyright © 1973 by Barbara Cartland
Translation © 2001 by Helena Sumbalová
Cover illustration © 2001 by Milica Menclová
Slovak edition © 2001 by Ikar

ISBN 80-551-0011-X

ODVÁŽNY PODVOD

PRVÁ KAPITOLA

„Čo mám, dočerta, robiť!“

Markíz Melsonby povedal tie slová nahlas a akoby chcel aj navonok vyjadriť svoje pocity, vzal veľké poleno a šmaril ho do blčiaceho ohňa v kozube.

Oheň plápolal, ale miestnosť bola stále studená a vlhká. Počul zavýjanie vetra a údery krúp o malé obloky.

„Čo mám, prekristapána, robiť?“ pýtal sa sám seba.

Niekoľko zaklopal na dvere. Vzápätí sa otvorili a objavila sa v nich mocná postava hostinského.

„Želáte si ešte niečo, pane?“ zamrmľal.

Markíz mu už-už chcel povedať, že nič nepotrebuje, no vzápätí si to rozmyslel.

„Prineste mi ešte fľašu vína.“

„Ako si želáte, pane.“

Keď markíz osamel, pomyslel si, že asi najlepšie by bolo sa opiť, no uvedomil si, že víno, ktoré mu priniesli, je veľmi nekvalitné a nasledujúci deň by mu iste išlo rozhodiť hlavu.

Nevedel si však predstaviť, ako prežije túto noc sám, len so svojimi myšlienkami. Nepokojne sa prechádzal po izbe a hoci bol bosý, podlaha pod jeho krokmi slabo vízgala.

Čižmy, ťažký jazdecký plášť i sako z pevnej tvrdej látky si nechal sušiť dolu. V košeli mu bolo zima, preto sa rýchlo zvrhol a vrátil sa späť ku kozubu.

To, že cestou zabľúdil, len umocňovalo jeho pocity, že sa mu začína lepiť na päty smola. Mal namierené do Baldocku, kde chcel stráviť noc v hostinci U Jurajovho draka, no namiesto toho bol nútený ubytovať sa v tomto

ponurom hostinci, ktorého jedinou prednosťou bolo, že mu poskytol útočisko pred zúriacim žvlom.

Jeho kôň bol vysilený takmer na smrť a on sám v tej snehovej chumelici s krúpami, ktoré mu vrážali do tváre, keď sa pretĺkal neznámou krajinou, nevidel ani na meter pred seba.

Pred odchodom vydal rozkaz, aby ho jeho paholok čakal s kočiarom v Baldocku. Bol presvedčený, že jazda na koni prospeje nielen jeho telu, ale pomôže mu zbaviť sa mučivého nepokoja, ktorý ovládol jeho myseľ.

Mohlo mu vôbec zísť na um, že by Karen bola schopná takto sa zachovať a dostať ho do takej neznesiteľnej situácie? Túto otázku si kládol hádam po stýkrát.

Markíz bol zvyknutý na úspešné ľúbostné styky s jasnými pravidlami. Bol by blázon, keby si nebol vedomý toho, že patrí k najžiadúcejším, najobdivovanejším a najvyhľadávanejším starým mládencom v krajine.

Bol dedičom hrdého titulu, mimoriadne bohatý a výnimočne priťažlivý. A to nie je všetko. Bol aj vynikajúcim športovcom, ktorého ostatní obdivovali, výborne jazdil na koni a štvorzáprah ovládal s takou presnosťou a rýchlosťou, že sa stal najoslavovanejším členom klubu.

Len svojej výnimočnej inteligencii vďačil za to, že napriek svojim nepochybným milovníckym úspechom sa mu podarilo vyhnúť sa zlej povesti vo vysokých kruhoch. Ženy o ňom, prirodzene, klebetili a iste bolo veľa manželov, ktorí o ňom hovorili so škripajúcimi zubami a zaprisahávali sa, že jedného dňa, ak sa ich podozrenia potvrdia, kruto sa mu pomstia.

Markízovi priatelia mu však závideli jeho schopnosti a obdivovali jeho diskretnosť.

„A teraz táto zmija v krásnom tele!“ pomyslel si zúri vo markíz.

Keďže sa vždy správal nanajvýš opatrne, nikdy sa nezaplietol so slobodným dievčaťom, ani nikdy nedopus-

til, aby sa jeho meno niekedy spájalo s menom slobodného dievčaťa.

Bol si veľmi dobre vedomý toho, že v honbe za ženíchom by ho každá ambiciózna matka s vydajachtivou dcérou nielenže rada prijala za svojho zaťa, ale urobila by všetko, aby ho nejakým spôsobom do tejto roly navliekla. Raz či dvakrát sa mu stalo, že sa ho dokonca usilovali dostať do kompromitujúcej situácie, v ktorej by musel, ak si chcel zachovať česť, navrhnuť dotyčnej manželstvo.

Markíz sa vedel obratne a dokonca s určitým pobavením vyhnúť všetkým úskokom, ktoré ho mali vohnať pred oltár.

Zásadne orientoval svoj záujem a veľmi často aj svoje túžby, ktoré boli okamžite opätované, na vydaté ženy, ktorým manželský stav znemožňoval požadovať za svoje služby ponuku snubného prsteňa.

Lady Courtleyová bola jeho milenkou už takmer rok. Manžel žil väčšinou v cudzine a, samozrejme, mal veľkú nechuť k bohatému spoločenskému životu svojej ženy.

Sheila Courtleyová nepatrila vo vysokých kruhoch medzi špičky, ale bola to aspoň vážená osoba, a tak sa markíz mohol s ňou stretávať na väčšine súkromných večierkov a spoločenských podujatí, kde ich pozývali každého osve.

Sheila bola počerná, pôvabná žena, ktorej krása bola tajomná a provokujúca, čo markíza veľmi priťahovalo. Z času na čas dával svoj obdiv najavo aj slovami.

„Si nádherná,“ povedal jej ani nie tak dávno hlbokým hlasom, ktorému ženy nevedia odolať. „Si taká nádherná, že to považujem za obrovské šťastie, že ňu môžem objímať a bozkávať tvoje dokonale tvarované pery.“

„Tak ma pobožkaj,“ zašepkala Sheila.

Potom sa vrhla markízovi okolo krku a vzrušeným hlasom hovorila:

„Lúbim ťa! Lúbim ťa! Och, Ivon, ani len netušíš, ako veľmi ťa ľúbim!“

Až keď sa nad strechami domov začínalo brieždiť a uzavretý kočiar odvážal markíza prázdny ulicami do melsonbyovského domu na Grosvenorskom námestí, začal markíz premýšľať nad tým, či vie Sheila vôbec rozprávať o niečom inom ako o láske.

Veľmi často sa v skorých ranných hodinách prstíhol pri tom, že sa neoddáva spomienkam na jej krásny zjav, ale kritickým úvahám nad jej rozumovými schopnosťami.

„Ale prečo by som mal od nej chcieť, aby bola inteligentná?“ pýtal sa sám seba. „To by bolo asi priveľa!“

V poslednom čase si však uvedomoval stále nástojčivejšie, že ich spoločné večere sa mu zdajú čoraz dlhšie a nezábavnejšie.

Musel si priznať, že sa nudí až do chvíle, kým nevyjdú hore schodmi, kde k nemu vystrie ruky a v jej očiach zazrie záblesk túžby o okamih skôr, ako je pripravený na ňu reagovať.

Markíz mal so ženami bohaté skúsenosti a vedel, že z ničoho nič príde chvíľa, keď ho ich spoločnosť omrzí. Keď začne v ich spoločnosti zívvať. Keď pocíti nechúť prijímať ich prehnane dychtivé pozvania.

Myslel si, že je to preto, lebo sa mu poddávajú príliš ľahko. V podstate celý jeho život bol priveľmi ľahký.

Keď povolil uzdu svojej fantázii, prahol po nebezpečenstve. Túžil sa ocitnúť vo veľmi zložitej situácii, zahnaný do kúta, kde by sa musel z toho nejako vysekať. Chcel zažiť vzrušenie zo skutočného víťazstva, či už telesného alebo duševného, nad niekým, kto sa mu vyrovná.

V minulosti mal viac príležitostí, keď mohol preukázať svoju schopnosť hovoriť cudzími jazykmi, keď pracoval na neoficiálnych postoch pre vládu. V takejto

funkcii žil nejaký čas vo Francúzsku a neskôr v Taliansku, kde si zachránil život len tak, že vedel rýchlo posúdiť situáciu a okamžite konať. Ale tie dni sú dávno preč.

Odkedy zdedil titul „Jeho urodzenosť markíz z Melsonby“, prestal byť neznámym mladíkom, ktorý sa mohol nepozorovane pohybovať po svete. Už si nemohol dovoliť, ako to raz s úsmevom povedal minister zahraničných vecí, diskkrétne načúvať za dverami!

Markíz však cítil, že vzťah so Sheilou Courtleyovou ho prestáva uspokojovať.

Preto ho nesmierne prekvapilo a zároveň zaujalo, keď pred tromi dňami dostal trochu zmätenú správu, aby ju prišiel navštíviť.

Prinajmenšom vzbudila jeho zvedavosť, preto už hodu po tom, čo dostal do White klubu správu od nej, poslušne kráčaľ neskoro popoludní do salóna lady Courtleyovej.

Bola sama, a keď ho ohlásili, dychtivo k nemu vzhliadla. Hneď si všimla jeho elegantný vzhľad i spýtavý výraz na jeho peknej tvári. Oceňovala vznešenosť, s akou prešiel cez salón a zdvihol jej ruku k perám.

„Čo sa stalo, Sheila?“ spýtal sa, sotva lokaj zatvoril za sebou dvere.

Až teraz si všimol, že je celá v čiernom. Nikdy doteraz ju nevidel v inej ako v smaragdovo zelenej, pávovomodrej alebo krvavočervenej farbe, ktoré jej veľmi pristali. Ovládlo ho nepríjemné napätie.

Kŕčovito mu stisla prsty.

„George zomrel.“

„Zomrel!“ zvolal markíz. „Ako je to možné?“

„Zomrel v Grécku na nejakú horúčku. Oznámil mi to jeho lekár. Správa je veľmi strohá.“

„Je mi to úprimne ľúto,“ povedal markíz potichu, „musel to byť pre teba šok.“

„Iste, bol to šok,“ súhlasila lady Courtleyová.

Potom pristúpila k nemu bližšie a položila si hlavu na jeho plece.

„Uvedomuješ si, čo to znamená, Ivon?“ spýtala sa ho tichým hlasom.

Markíz vedel, že to od neho očakáva, a preto ju síce neochotne, ale predsa len objal.

„Čo to znamená?“ pýtal sa a pritom si uvedomoval, že sa tvári ako hlúpy školáčik.

„Znamená to, že som... voľná!“ zašepkala Sheila Courtleyová.

Akosi sa mu podarilo vymotať sa z tej situácie bez toho, aby jej čokoľvek sľúbil. Podarilo sa mu presvedčiť ju o tom, že je nevyhnutné správať primerane situácii. Oficiálne musí smútiť za svojím manželom a dodržať konvenčný rok, kým vôbec začne uvažovať o novom sobáš.

Keď opúšťal jej dom, predsavzal si, že musí uniknúť jej zovretiu buď taktne a diplomaticky, čomu dával prednosť, alebo, ak by si nedala povedať, hoci aj bezohľadne.

Nemohol a nechcel sa oženiť so Sheilou Courtleyovou! Nechcel stráviť zvyšok života počúvaním jej banálnych rečí s vedomím, že v tej peknej hlave nie je nič, len túžba po spoločenskom uznaní, klebetách a po obdivoch mužov, ktorých dokáže zaujať a upútať jej krása, tak ako upútala jeho.

„Krása sa však zunuje a stratí,“ povedal si markíz sám pre seba.

Vlastne krása Sheily Courtleyovej ho už ani nevzrušovala.

Táto situácia ho vyviedla z miery a sám sebe vyčítal, že dopustil, aby vzťah, ktorý mal byť obyčajnou krátkou aférou, trval tak dlho. Rozhodol sa preto, že odíde z Londýna.

Zamýšľal zájsť na svoje sídlo, do Mell Castle v Kente, ale práve keď odchádzal od lady Courtleyovej, stretol

svojho blízkeho priateľa Johnnyho Gerrarda, s ktorým slúžili v armáde a obaja mali veľa spoločných záujmov.

„Pod' do Quentonu,“ naliehal naňho Johnny. „Teraz, keď sa zhoršilo počasie, prileteli k nám kačky. Práve som ňu chcel pozvať, aby si si prišiel zastrieľať.“

„To by sa mi páčilo,“ odvetil markíz. „Vďaka ti, Johnny. Práve teraz veľmi potrebujem nadýchať sa sviežeho vzduchu.“

„Nepotrebuješ náhodou nejakú sviežu tváričku?“ spýtal sa zasvätené Johnny.

Markíz neodpovedal. O svojich ľubostných aférach s priateľmi nerozprával. Dokonca ani s najbližšími. Ale s Johnnym sa už poznali tak dlho, ako keby boli bratmi, preto len tak-tak odolal nutkaniu, aby sa mu nezdôveril.

Myslel si, že partia v Quentone bude čisto mužská. Johnnyho otec, lord Gerrard, pri každej príležitosti s potešením prijímal a zabával priateľov svojho syna a jeho matka, krehká žena, poznačená reumou, sa k markízovi správala vždy, akoby bol členom rodiny.

Keď prišiel do obrovského domu v Leicestershire, ktorý Quentonovci vlastnili už päť storočí, prekvapilo ho, keď medzi hosťami zazrel aj lady Karen Russellovú.

Pred tromi mesiacmi, než Karen odišla do Španielska, strávil s ňou niekoľko vášnivých nocí. Nevedel, že sa vrátila a keď ju pri vstupe do veľkého salóna zazrel na opačnom konci miestnosti, vyslovene sa potešil.

Nebolo to nič prekvapujúce, lebo lady Karen bola výnimočne krásna. Bola počerná, no jej tvár bola čistá ako tvár Madony, čo bolo v príkrom rozpore s jej neskrotnou vášnivostou, ktorú v nej prebudil každý príťažlivý muž.

Karen Russellová bola vdova od svojich devätnástich rokov a zároveň najobdivovanejšia kráska medzi dvoranami. Povrávalo sa, že kráľovná Viktória ju nemá rada. Napokon, nebolo nič prekvapujúce na tom, že takmer

každá žena žiarlila nielen na jej krásu, ale aj na jej nepochybné úspechy.

„Nejestvuje muž, ktorému by sa srdce nerozbúchalo rýchlejšie, keď tá žena vstúpi do miestnosti!“ vyhlásila raz rozhorčeným hlasom jedna žiarlivá manželka.

Markíz sa vtedy tváril, že jej poznámku prepočul a pomyslel si, že toto tvrdenie, na rozdiel od väčšiny ostatných, je pravdivé. O Karen sa usiloval veľmi cielene, lebo vedel, že práve prežíva tajnú ľúbostnú aféru s istým štátnikom. Celú jeho poľovačku na ňu okorenilo poznanie, že ju zviedol hneď pri prvej príležitosti.

Stretli sa na jednom večierku. Štátnika odvolali do Windsoru a zvyšok bol už len zopakovaním mnohých markízových ľahkých víťazstiev. Karen však bola predsa len čímsi iná.

Nikdy predtým nepoznal ženu, ktorá by bola tak divoko reagovala na jeho milovanie. Nikdy predtým nestretol ženu s tvárou svätice, ktorá by sa v skrytej temnote dvojitej postele zmenila na všetko pohlcujúceho démona.

Bolo to zábavné a vzrušujúce, no zároveň si markíz uvedomoval, hoci to nikdy nevyjadril slovami, že Karen je nebezpečná. Nakoľko nebezpečná je, dozvedel sa druhú noc v Quentone.

Na večierku boli ešte dve iné ženy, ktoré by sa pri inej príležitosti pravdepodobne boli zdali zaujímavé, či dokonca atraktívne, ale vedľa Karen zanikali.

Na večeru prišla v šatách zo žltého hodvábu so zlatými škvŕkami, no nedodávali jej, ako by človek očakával, jasný vzhľad, ale pôsobila takmer orientálne, zvodne, ba až trochu nevhodne.

Jej štíhly driek vynikal ešte väčšmi v lesklej sukni, ktorú dvíhalo množstvo suchotavých spodničiek. Veľmi hlboký výstrih odhaľoval krivky jej malých prs. Na krku mala mohutný náhrdelník z topásov a diamantov, na zá-

pästiach náramky z topásov a na prstoch rúk obrovské prstene s rovnakými kameňmi.

Keď kráčala cez izbu, celá sa trblietala a keď pozrela na markíza, v jej zelených očiach so zlatistým nádychom sa tiež zaiskrilo. Hlboko v nich zazrel záblesk túžby a bol si istý, že ho zámerne provokuje jemne pootvorenými ústami a akoby mimovoľnými dotykmi ruky.

Po večeri hrali karty a Karen naňho vrhala spoza tmavých rias horúce pohľady. Potom, keď sa rozchádzali a želali si dobrú noc, pocítil ľahký stisk jej ruky sprevádzaný zašepkaním:

„Posledné dvere na konci chodby.“

Markíz vedel, že ich nik nemôže odhaliť. Lady Gerardová odišla spať už dávno a Johnny spolu s ďalšími starými mládenkami z partie mali izby v opačnom krídle. V spálňach v strednej časti domu bol ubytovaný len on, Karen a jeden manželský pár.

Karen už naňho čakala. Izbu osvetľovali len dva obrovské strieborné svietniky po oboch bokoch vyrezávanej postele. Ležala na chrbte na vankúšoch a dlhé čierne vlasy jej padali na prikrývky zdobené čipkou. V priesvitnej nočnej košeli vyzerala takmer ako nahá.

Vystrela k nemu ruky a viac nebolo treba slov. Cítil jej dychtivosť, roztúženosť a vášeň. Stúpili mu do hlavy ako víno.

„Byť s Karen je takmer rovnaké ako byť opitý,“ pomyslel si. „Človek prestáva myslieť a premení sa na horiacu fakľu, ktorú môže uhasiť len ona!“

Markíz sa vrátil do svojej izby tesne pred svitaním a zdalo sa mu, že nespál ešte ani päť minút, keď ho zobudil jeho komorník, ktorý odhrňal závesy.

Cez deň si nádherne zastríeľal. Bol suverénne najlepší, sám ulovil viac než polovicu trofejí. Do domu sa vrátil unavený a hladný. Karen po ňom hádzala dlhé veľavýznamné pohľady. Bolo jasné, čo od neho očakáva.

„Nuž čo, dnes v noci bude sklamaná,“ pomyslel si, „som priveľmi unavený.“

Pri večeri, keď jeden výborný chod striedal druhý, cítil sa príjemne unavený a víno z pivníc lorda Gerrarda by bolo ozdobou každého stola.

Po večeri odmietol hrať karty a usadil sa v pohodlnom kresle pri kozube. Chvíľu sa bavil s lady Gerrardovou a keď odišla do svojej izby, začínala mu oťažievať hlava.

Celý deň kráčali v ostrom a mrazivom povetrí a teraz zažíval príjemný pocit zdravo unaveného človeka.

„Tuším sme všetci zmorení,“ počul hovoriť Johnnyho, práve keď sa mu zatvárali oči. „Čo keby sme dnes šli skôr spať?“

Všetci súhlasne prikyvovali a markíz vstal.

„Dnes si nám dal zabráť, Johnny. Určite sme prešli viac než desať míľ,“ povedal.

„Ale stálo to za to, nemyslíš?“ spýtal sa ho jeho priateľ. „Musím priznať, že som v živote nevidel nikoho strieľať lepšie ako teba, Ivon. Tie posledné dve divé kačky, to boli fantastické zásahy!“

„Ďakujem,“ usmial sa markíz, „lichotíš mi.“

„Je to pravda,“ trval na svojom Johnny. „Dúfam, že aj zajtra pre teba niečo vymyslím, ale nesľubujem, že ponuka bude taká bohatá ako dnes. Dnes si urobil v Quentone nový rekord.“

Zaželali dámať dobrú noc a markíz pocítil, ako mu Karen znovu stisla ruku. Nepatrne pokrútil hlavou.

Komorník naňho čakal, aby mu pomohol vyzliecť sa. Lahol si do veľkej, pohodlnej postele s pocitom takmer zmyselného pôžitku. Ponáral sa do spánku, keď začul, že sa dvere otvorili.

Prebral sa okamžite a spozornel, ako muž, ktorý pozná nebezpečenstvo. Vzápätí počul, ako sa kľúč v zámke otočil.

Nemal pochybností o tom, kto to je. Šíril sa k nemu závan ťažkej exotickej vône, ktorý mu pripomenul Východ s jeho typickou flórou. Zrazu pocítil teplo ľudského tela, ktoré sa k nemu nežne privinulo. Jej vášnivé ústa hľadali jeho ústa a dychtivé dotyky jej rúk rýchlo premožli jeho únavu, ani keby si bol vypil za pohár šampanského.

Nebolo treba slov, Karen v ňom rozpútala požiar. Oveľa neskôr, keď markíz ležal na chrbte vedľa nej, povedala:

„Si veľmi vzrušujúci, Ivon. Kedy by sme mohli mať svadbu?“

V prvej chvíli si myslel, že zle počul. Potom, keď odrazu stuhol, nežne dodala:

„Musel si predsa vedieť, že sa chcem za teba vydať.“

Myšlienky mu začali chaoticky víriť a vôbec si ich nedokázal v hlave usporiadať.

Karen – Karen Russellová – ho požiadala o ruku! Absolútne presvedčená o tom, že sa s ňou ožení. Karen s tou krásnou čistou tváričkou. Karen, vášnivá a kruto požadovačná ako neskrotná tigrica. Karen, flirtujúca, zvädzajúca a podvádzajúca, nielen jeho, ale aj ostatných mužov.

Len roky skúseností zabránili tomu, aby markíz nevykrikol nahlas svoje nie. Ani v tých najodvážnejších predstavách by si Karen Russellovú nepredstavoval ako paniu svojho rodinného sídla. Hoci nevedel presne povedať, ako by mala jeho manželka vyzeráť, určite vedel, že ako Karen rozhodne nie.

Nemal ani najmenšiu chuť nechať sa ovládať po zvyšok svojho života týmto živelným, divokým a radodajným stvorením.

Bola veľmi žiadúca a milovanie s ňou mu prinášalo rozkoš, akú nezažíval s mnohými ženami. Ale manželka – to nie! Toto nebola žena, ktorá by mohla zaujať mies-

to po jeho matke. Toto nebola žena, ktorá by sa mala stať matkou jeho detí.

Ako keby Karen vycítila jeho váhanie i neochotu, sucho sa zasmiala.

„Ja ťa chcem,“ povedala jednoducho. „Si neodolateľný a ja ťa chcem! Budeme spolu dobre vychádzať.“

„O tom pochybujem!“ povedal markíz zámerne pokojným a nevzrušeným hlasom. „Karen, veď vieš, že ja nie som správny typ na ženie.“

„Ale so mnou sa oženiš!“ povedala a z tónu jej hlasu vycítil neochvejnú rozhodnosť.

„Nie!“ zľahka jej protirečil. „Si priveľmi vzrušujúca a exotická na to, aby ťa zatvorili do klietky. Mala by si byť voľná, aby si mohla vychutnať mnohých mužov. Bol by to zločin proti prírode, keby si mala patriť len nejakému bezvýznamnému manželovi!“

„Ale ja sa neuchádzam o bezvýznamného manžela!“ odvetila nežne. „Ja sa uchádzam o teba! Ozdobím tvoju domácnosť, Ivon, vo vašich rodinných šperkoch budem taká elegantná, ako žiadna predtým. Okrem toho – ja ťa vždy strhnem!“

Obrátila sa k nemu. Hľadala jeho pery. Mal pocit, že keby ju znovu pobožkal, utopil by sa v jej zmyselnej žiadostivosti.

Bola nenásytná. Dokázala by muža vycícať, až by z neho ostal len jeho vlastný tieň, bez vlastných názorov, dokonca aj bez charakteru!

Bola hotovou upírkou, ktorá sa zaujímal len o túžby svojho tela a od tých, čo ju obdivovali, očakávala najmä to, že ju zahrnú rovnako silnou vášňou.

Markíz odvrátil tvár.

„Podľa mňa, Karen, toto nie je práve najvhodnejšia chvíľa na rozhovor o takej vážnej veci, akou je svadba,“ povedal. „Vráť sa do svojej izby, porozprávame sa o tom inokedy.“

„To nebude treba,“ povedala Karen. „Už som ti povedala, že ťa chcem. Keď sa vrátiš do Londýna, môžeš sa o tom porozprávať s mojím otcom. Určite ťa rád prijme za svojho zaťa!“

Markíz pochopil, že to myslí vážne.

Vojvoda z Dunstable sa už niekoľko rokov znepokojoval kvôli svojej dcére. Vrchný správca majetkov kráľovnej Viktórie žil v neustálom strachu pred škandálom, ktorý by mohol vypuknúť pre Karenino nezodpovedné správanie.

Ak by sa jej podarilo vydať sa za niektorého z potomkov lorda Melsonbyho, bolo by to skutočne naplnenie jeho najvrúcnejších modlitieb.

Markíz sa posadil.

„Vráť sa do svojej izby, Karen,“ povedal odhodlane. „Nemienim sa o takýchto veciach rozprávať teraz, keď sme obaja unavení. Okrem toho, už som ti povedal, že ani najmenej netúžim po tom, aby som sa oženil!“

„V tom prípade však budeš veľmi nešťastný,“ hovorila Karen pomaly, „keď poviem otcovi pravdu.“

„Myslíš, že by ho veľmi prekvapila?“ spýtal sa markíz pobavene. „Určite už pochopil, že neoplakávaš svojho dávno zabudnutého manžela!“

„To je jasné, že nič také nezmyselné odo mňa neočakáva,“ odvetila Karen. „Ale ak by som mu povedala, že čakám dieťa, to by ho vyviedlo z miery!“

„Dieťa!“ markízov hlas v tme sa zachvel. „To nemôže byť pravda – a ak naozaj čakáš dieťa, tak určite nie odo mňa!“

Karen sa ticho, pobavene zasmiala.

„Všetci muži sú rovnakí,“ povedala. „Tak ľahko sa nechajú vyfakať!“

„Chceš povedať, že nečakáš dieťa?“ spýtal sa markíz ostro.

„Samozrejme, že nie,“ odvetila, „ale otec by si to ne-

overoval, keby som mu povedala, že čakám dieťa! Dieťa, ako výsledok troch nocí rozkoše, ktoré sme prežili predtým, než som odišla do Španielska! Sú to takmer tri mesiace, Ivon! Je to dostatočne dlhý čas, aby som si mohla byť istá.“

Nastalo ticho a potom sa markíz spýtal:

„Ty ma chceš vydierať, Karen?“

„Aké škaredé slovo!“ povedala. „Nie, nevydieram ťa, drahý Ivon, len ti hovorím, aby si sa zmieril s tým, čo je nevyhnutné a prijal to so ctou. Ja ťa chcem! Lúbim ťa!“

„Ty ani nevieš, čo znamená slovo ľubiť!“ povedal markíz.

„V každom prípade to, čo ti ponúkam, je veľmi dobrá náhrada.“ odpovedala. „Si pre mňa rovnako neodolateľný ako ja pre teba. Čo viac by mohol hociktorý muž alebo žena od manželstva chcieť?“

„To je teda fakt!“, povedal markíz trpkou.

„Tak teda, drahý môj Ivon, keď sa vrátíme do Londýna, poviem otcovi, že si želáš s ním hovoriť a potom sa môžeme vziať... najlepšie by bolo... v apríli, vtedy sa začína sezóna! Budem úchvatná nevesta, aj napriek tomu, že k oltáru pôjdem už po druhý raz. A ty budeš taký krásny ženích, až to bude vyrážať dych!“

Keď to hovorila, vstala a markíz počul šušťanie jej županu, keď si ho obliekala. Potom prešla cez miestnosť celkom potme s takou istotou, až bolo jasné, že v tejto spálni určite nebola po prvý raz.

Počul, ako odomyká dvere a stláča kľučku.

„Dobrá noc, môj najdrahší Ivon,“ povedala, „môj nastávajúci!“

Markíz dlho sedel nehybne na posteli. Zdalo sa mu, že ho lapili do pasce, z ktorej niet úniku. Keď sa raz Karen rozhodla, že sa za neho vydá, už sa nevzdá a on sám to nemôže nijako ovplyvniť.

Ak by povedala lordovi Dunstablovi, že čaká dieťa

a otec dieťaťa sa s ňou odmieta oženiť, lord Dunstable by určite zašiel za kráľovnou.

Veselé zlaté časy regentstva sa pominuli. Už sa zabudlo na uvoľnenú morálku za vlády Viliama IV., ktorý mal desať nemanželských detí. Spoločnosť v súčasnosti prijala prísne a úctyhodné zásady kráľovnej Viktórie a princa Alberta. V roku 1850 stačil len náznak škandálu a významné dámy spoločnosti dychtivo napodobňujúce kráľovnú by mu nič neodpustili.

Mohol ich ignorovať. Mohol ich všetkých poslať do čerta! Ale keď mal byť k sebe úprimný, musel uznať, že by sa mu nepáčilo, keby ho nepozývali do najvýznamnejšej spoločnosti, keby ho nevyhľadávali štátnici a politici, keby neoceňovali jeho športové výkony a keby stratil priazeň svojich priateľov.

A predsa, oženiť sa s Karen po tom, čo spoznal, aká je, znamenalo preňho asi toľko, ako vrhnúť sa do horúceho pekla. Vôbec si nevedel predstaviť, ako by vyzeral jeho súkromný život, keby sa stala jeho ženou.

Možno ju nateraz uchvátil, ale z jej povesti už vedel, že veľmi rýchlo strieda milencov.

Vo vzťahoch uplatňovala vyložene mužský princíp: rozhodne musela uspokojiť svoju žiadostivosť, ale len čo nalichavosť túžby opadla, zabudla na to, že vôbec existovala.

Ktorákoľvek iná žena, dokonca aj Sheila Courtleyová by bola vhodnejšou manželkou, než Karen Russellová!

Keď ho ráno komorník zobudil, rozkázal mu zbaliť veci. Markíz prišiel do Quentonu na kočiari, paholok však docválal na jednom z jeho najlepších koní. Markíz rád trénoval svoje koníky v teréne.

Teraz sa rozhodol, že kus cesty pôjde sám na koni. Túžil rýchlym cvalom čo najviac zväčšiť vzdialenosť medzi sebou a Karen.

„Musím sa vrátiť do Londýna,“ povedal svojmu pria-

teľovi Johnnymu. „Veľmi rád by som tu ostal na dnešnú poľovačku, ale včera večer som si spomenul, že mám dnes veľmi dôležité stretnutie.“

„S mužom, či ženou?“ usmial sa Johnny.

„S mužom! Jedine s mužom!“ povedal markíz tak uzvato, že priateľ naňho prekvapene pozrel.

Bol by ešte prekvapenejší, keby bol vedel, že markíz celou cestou cválajúc na koni, z plných pľúc preklínal celé ženské pohlavie.

„Dočerta s nimi! Keby som sa ich tak mohol všetkých zbaviť!“ uľavoval si.

A podkovy jeho koňa narážajúce na tvrdú zem akoby jednoducho opakovali po ňom:

„Dočerta! Dočerta!“

„Som chytený ako potkan v klepci!“ mrmlal si markíz pre seba. „Som ako líška zahnaná psiskami do kúta a nemám kam uniknúť!“

Cválal tak, že ani veľmi nedbal na cestu, lebo jeho inštinkt ho zatiaľ vždy doviedol do Baldocku. Bolo by to tak aj teraz, keby sa natoľko nezhoršilo počasie, že mu snehová chumelica s krúpami znemožnila vidieť ďalej ako na meter pred seba.

Bojoval s počasím, až zistil, že je to beznádejné. Nakoniec bol rád, keď natrafil na neznámy hostinec, hoci bol aj zvnútra taký úbohý, ako sa zdalo zvonku.

Informácia majiteľa hostinca, že je na päť míľ vzdialený od Baldocku, nemohla zlepšiť dojem z neveľmi chutnej večere, vlhkej izby a podozrenia, že posteľná bielizeň nie je veľmi čistá.

Nedalo sa však s tým nič robiť a markíz bol vlastne oveľa väčšmi zaujatý vlastnými problémami než ubytovaním.

„Všemohúci Bože! Čo mám robiť?“ pýtal sa sám seba po tom, čo mu hostinský priniesol ďalšiu fľašu vína a odišiel, zažejajúc mu dobrú noc.

Keď hľadel na fľašu, ktorá stála na stolíku pri kozube, nemal ani najmenšiu chuť ochutnať z nej. Vedel, ako bude víno chutiť, rovnako, ako vedel, aké nešťastie a sklamanie ho čaká v budúcnosti.

Ako len mohol byť taký blázon a nezistil skôr, čoho je Karen schopná? Prečo sa nedovtipil, že ho bude chcieť mať stále pri sebe, jednoducho preto, že takýto sobáš je pre ňu nesmierne výhodný?

„Nestáva sa mi často, že sa podcením!“ pomyslel si markíz a zovrel pery.

Vrhol sa do kresla pred kozubom. Zúfalo premýšľal nad tým, či by nemohol odísť do cudziny, ale opäť myslel na to isté: opustiť rodné sídlo, zanechať svoje športy a stretnutia s priateľmi by bola priveľká pokuta, ktorú by musel zaplatiť, aby sa vyhol nechcenému sobášu!

„Nech to všetko vezme čert! Ak raz nejaký muž má pykať za svoje hriechy, tak to budem ja. Najradšej by som už nikdy nestretol nijakú ženu!“

Zatvoril oči, no v tej chvíli začul, že sa otvorili dvere. Nepozrel sa, lebo si myslel, že je to hostinský. Ale keď sa dvere zatvorili veľmi ticho a začul jemný šuchot šiat, začudovane sa obrátil a zbadal, že do izby vošla žena.

Bola veľmi malá. Na pleciah tmavomodrého jazdecského odevu mala sneh a šatku na hlave celú premočenú.

Stála tam a hľadela naňho. Stála na opačnom konci miestnosti, a tak nerozoznal celkom, ako vyzerá. Povedala tichým, jemným a vystrašeným hláskom:

„Môžete... ma... ukryť? Prosím vás... ukryjete ma?“

Markíz pomaly vstal.

„Čo chcete?“ spýtal sa.

„Utekám,“ odpovedala, „oni ma... naháňajú. Nemám veľa času. Zistia... že som sa tu ukryla... Môj kôň už ďalej... nevládze.“

Markíz k nej pristúpil bližšie, bola oveľa mladšia, než si myslel.

„Pred čím utekáte?“ spýtal sa. „Pred školou?“

„Nie, naozaj,“ odpovedala. „Utekám pred... mužom, ktorý sa vyhlásil za môjho poručníka.“

„Váš poručník!“ opakoval markíz.

Prezrel si ju lepšie. Bola naozaj veľmi prestrašená. Jej odev bol celý zafŕkaný od blata, ba mala ho aj na lícach. Kožu okolo perí mala zblednutú, čo znamenalo, že je celá premrznutá.

„Poďte bližšie k ohňu,“ navrhol jej.

„Nie, nemôžem,“ odpovedala. „Bude tu každú chvíľu... prehľadá celý hostinec... a prinúti ma, aby som sa s ním vrátila... a znovu ma bude biť...“

„On vás bije?“ spýtal sa markíz.

„Áno, bije... bije ma veľmi kruto... aby som urobila to, čo chce on.“

V jej hlase bolo toľko úzkosti a strachu, že jej markíz spolovice uveril.

„Možno si to zaslúžite,“ povedal.

Neisto naňho pozrela a potom rýchlym pohybom zhodila zo seba jazdecký kabát a obrátila sa k nemu chrbtom.

Mala na sebe biele šaty, vzadu s veľkým výstrihom, ani keby to boli večerné šaty. Na odhalenej koži bolo vidno hlboké šľahy bičom, križujúce sa jeden cez druhý. Pod nimi na bielom mušeline boli zaschnuté stopy krvi, takže šaty nad pásom vyššie boli sfarbené do karmínova.

„Preboha!“ vykrikol markíz. „Kto vám mohol také niečo urobiť?“

„Ten muž, o ktorom hovorím,“ odpovedala dievčina.

Znovu si obliekla kabát. Zdola bolo počuť akési vzrušené hlasy.

„To je... on!“ zašepkala. „Prišiel sem! Vedela som, že im to nebude ...trvať dlho, počula som ich... tesne za sebou.“

„Kde máte koňa?“ spýtal sa markíz.

„Schovala som ho do chlieva. Dnes v noci ho asi nenájdu,“ odpovedala dievčina.

Hlasy silneli a bolo počuť kroky, ktoré sa približovali po drevených schodoch.

„Prichádza...! On... je tu!“ šepkala a markíz si pomyslel, že ešte nikdy v živote nevidel na ženskej tvári toľkú hrôzu.

Rýchlo sa rozhodol.

„Ukryjem vás,“ povedal, „ale len sám Boh vie, že ak nás odhalia, budeme mať problémy obaja!“

„Mám sa skryť do skrine?“ spýtala sa a pozerala na veľkú drevenú vyrezávanú skriňu, ktorá stála vo vzdialenom kúte izby.

Markíz už-úž chcel súhlasiť, keď si zrazu spomenul na svoje skúsenosti z minulosti – býva to najčastejšia skrýša.

„Za záves pri okne,“ povedal rýchlo, „a buďte celkom potichu!“

Pribehla k obloku, zatiaľ čo markíz pristúpil k skrinu a vytiahol z nej kľúč. Potom sa vrátil ku kozubu, položil kľúč na stolík vedľa fľaše s vínom, hodil sa do kresla a naplnil si pohár.

Ozvalo sa zaklopanie na dvere.

„Ďalej!“

Dvere sa otvorili.

„Čo tu, dočerta, chcete?“ spýtal sa neohrabane a hrubo, tak, ako človek, ktorý veľa pil.

„Prepáčte, pane, ale je tu nejaký pán, ktorý by rád s vami hovoril.“

„Povedzte mu, že už je neskoro, chcem ísť spať,“ povedal markíz.

„Musíte mi prepáčiť,“ povedal hlas muža, ktorý odtisol hostinského a vošiel dnu.

Bol vysoký, tmavý a možno by bol aj pekný, keby nemal oči tak blízko pri sebe a priveľmi tenké a zovreté ústa, ktoré pôsobili odpudzujúco. Ešte stále mal na hlave

klobúk, ale keď zbadal markíza, pomaly ho sňal z hlavy, odkryl tmavé vlasy, na sluchách už mierne prešedivené.

„Čo chcete?“ spýtal sa markíz a zaklonil sa v kresle, pričom pohár s vínom držal v ruke tak nedbanlivo, až hrozilo, že sa víno každú chvíľu vyleje na zem.

„Dúfam, že mi prepáčite, pane,“ hovoril muž. „Som sir Gerbold Whitton. Hostinský ma informoval, že ste prišli len nedávno.“

„A čo s tým máte vy spoločné?“ spytoval sa markíz trucovitým tónom človeka, ktorý nemá rád zasahovanie do svojho súkromia.

„Chcem sa vás spýtať len na dve veci,“ odvetil sir Gerbold. „Po prvé, či ste po ceste nestretli dievčinu na koni a po druhé, či nevošla do tejto izby.“

Díval sa pritom na veľkú skriňu v kúte.

„Vôbec netuším, o čom hovoríte,“ povedal markíz. „Som unavený a chcem ísť spať.“

„Uznávam, že tento večer,“ povedal sir Gerbold, „bol na cestovanie veľmi nepriaznivý. Preto som si istý, drahý pane, že by ste si určite boli všimli ďalšieho jazdca.“

„Nevidel som nikoho,“ odpovedal markíz pomaly.

„A odkedy ste – ?“

Sir Gerbold sa zarazil. Všimol si kľúč na stole vedľa fľaše s vínom.

„Určite vám nebude prekážať,“ pokračoval po malej odmlke, „ak uspokojím svoju zvedavosť a pozriem sa do skrine, ktorej kľúčik zrejme vidím pri vás.“

„Skríňa? Ktorá skríňa?“ pýtal sa markíz. „Ach, tamtá! Tam nie je nič, môžem vás ubezpečiť. Sám som ju prehľadal, lebo to býva najčastejšie miesto, kde sa ukrývajú zloději.“

„Rád by som sa presvedčil sám o tom, že práve v tejto chvíli tam nie je nijaký zloděj,“ povedal sir Gerbold.

„Ja vám hovorím, že tam nijaký zloděj nie je,“ odvrával markíz. „Pochybujete o mojich slovách?“

„To nie,“ odvetil sir Gerbold tónom, ktorý naznačoval, že chce byť zdvorilý za každých okolností. „Chcem sa len utvrdiť v tom, že sa nemýlite.“

Na chvíľu zavládlo ticho a potom markíz povedal:

„Chcete sa stavať?“

Sir Gerbold sa zatváril prekvapene.

„Ako to myslíte?“

„Vsadím päť, nie, desať zlatiek, ak nájdete niekoho v tej skrini.“

Sir Gerbold váhal a znovu pozrel na kľúč.

„Prijímam stávk,“ povedal stroho.

„Tak sem s peniazmi,“ navrhol markíz. Vytiahol zo zadného vrecka nohavíc mince a hodil ich na stolík.

Sir Gerbold neochotne vsunul ruku do bočného vrecka svojej vesty a vytiahol peňaženku. Vytiahol z nej požadovaný obnos, položil na stôl a sotva to urobil, dychtivo schmatol kľúč.

Prešiel cez izbu. Drevená podlaha pod jeho ťažkými jazdeckými čizmami silno vŕzgala. Vopchal kľúčik do zámky na skrini, otočil ním a doširoka roztvoril dvere.

Hľadel dnu a potom prezrel všetky kúty.

„Nie je tam nič,“ uškrnul sa markíz. „Prehrali ste stávk, sir, a teraz už dobrú noc.“

Sir Gerbold sa obzeral po izbe a jeho oči sa upriamili na ťažký tmavý záves pri obloku. Urobil krok tým smerom, keď začul markízov hlas:

„A teraz zmiznite!“

Obzrel sa a zbadal, že markíz sa postavil a v ruke drží pištoľ.

„Už mám po krk tej vašej drzosti,“ povedal pripito. „Zmiznite, lebo vás, čestné slovo, prevrтам guľkou!“

„Zdá sa, že ste mimoriadne urážlivý,“ povedal sir Gerbold neistým hlasom.

„Odíďte!“ hovoril markíz nahnevane. „Nedopustím, aby mi tu hocikto lozil po mojej spálni, za ktorú som si

zaplatil a ešte ma obviňoval z klamstva. Chcete sa biť, pane? Pôjdem s vami na súboj, ale teraz už chcem byť sám!"

Sir Gerbold začal cúvať k dverám.

„No tak! Zmiznite!“ zvyšoval markíz hlas ako opitý človek, ktorému odrazu došla trpezlivosť. Prudko sa nahol k sirovi Gerboldovi, ktorý vybehol z izby a zabuchol za sebou dvere.

Markíz hlučne zamkol a zaistil dvere závorou.

„To je ale bezočivosť!“ hovoril naschvál tak, aby ho vonku počuli.

Pozrel sa k obloku a keď zbadal, že dievčina vychádza spoza závesu, rýchlo si priložil prst k ústam.

Vrátil sa ku kozubu a ona ho po špičkách nasledovala. Čakali potichu, až kým nepočuli ťažké kroky sira Gerbolda zísť dolu schodmi.

Vtedy mu celá sa trasúc a takmer nedýchajúc povedala:

„Ďakujem vám... ako sa vám len... odvdáčim? Vy ste ma... zachránili!“

DRUHÁ KAPITOLA

„Ešte nie,“ odvetil markíz veľmi potichu. „Budete musieť opustiť hostinec a on bude na vás striehnúť.“

Díval sa na dievčinu. Triasla sa od zimy i strachu. Za závesom jej muselo byť riadne zima.

„Poďte bližšie k ohňu,“ povedal, „a keď sa trochu zohrejete a upokojíte, pokúsime sa niečo vymyslieť.“

Podišiel k stolíku a vzal odtiaľ pohár s vínom.

„Je mi ľúto, že vám musím ponúknuť svoj vlastný pohár,“ povedal s jemným úsmevom. „Ale nie sme v luxusnom hostinci.“

„Nepotrebujem... vôbec nič..., vďaka,“ povedala dievčina, no drkotali jej zuby.

„To vás zohreje,“ povedal markíz a rozhodne dodal: „Napite sa trochu!“

Akoby poslúchala rozkazovací tón v jeho hlase, vzala si pohár a priložila ho k ústam.

Niekoľkokrát si uchlipla, položila pohár na stôl a schúlila sa na kolená ku kozubu s rukami vystretými nad plamene. Markíz sa pozrel na jej sklonenú hlavu s mokrou šifónovou šatkou.

„Mali by ste si vysušiť šaty,“ povedal. „Keby sa vám aj podarilo uniknúť vášmu poručníkovi, vystavujete sa ešte väčšiemu riziku, že zomriete na zápal pľúc!“

Dievčina si rozviazala šatku. Dala si ju dolu a rozprestrela ju na vonkajšiu stranu kozubu. Potom si vyzliekla zamatový jazdecký kabát, pričom jej trhalo kútikmi úst. Markíz si uvedomil, že jazvy na chrbte musia neznesiteľne bolieť.

Vzal jej kabát z rúk. Ako predpokladal, bol tiež celý

premočený, a tak ho rozložil na operadlo kresla a prisunul bližšie k murovanému komínu.

Dievčina naňho skúmavo pozrela.

„Myslím, že by som si mala dať dolu aj jazdeckú sukňu,“ povedala. „Mám pod ňou večerné šaty... takže je to celkom... slušné.“

Pri tomto slove sa markíz usmial.

„Skutočne vás trápia konvencie?“ spýtal sa. „Zdá sa mi, že sme prekročili už všetky zásady!“

„Máte pravdu,“ odvetila, „a som vám vďačnejšia, než to možno vyjadriť slovami. Veľmi dobre viem, aká by to bola... nepríjemná situácia pre vás, keby ma tu bol sir Gerbold... objavil.“

Dievčina sa zachvela. V ľahkých večerných šatách s veľkým výstrihom vpredu aj vzadu jej muselo byť veľmi zima.

Vstala, uvoľnila si opasok na zamatovej jazdeckej sukni a nechala ju spadnúť na zem. Vykročila z nej a markíz si všimol, že jej biele mušelínové šaty sú celé pokrčené a zľahnuté napriek množstvu naškrobených spodničiek, ktoré mala pod nimi.

Dievčina si prevesila jazdeckú sukňu cez operadlo ďalšieho kresla a prisunula ho bližšie k ohňu. Potom sa schúlila do kľbka pri kozube. Markíz znovu uvidel hrozné jazvy na jej chrbte a zaschnutú krv na šatách.

Tvár jej lemovali mokré vlasy, ktoré jej v rovných pramienkoch padali na plecيا. Obrátil sa k stojanu s lavórom a s nachystaným uterákom. Bol síce z drsnej ľanovej látky, ale čistý. Bez slova ho podal dievčine.

„Ďakujem,“ povedala.

Pomaly si ním začala sušiť vlasy. Markíz si znovu sadol do kresla.

„Čo keby sme začali celkom od začiatku,“ povedal. „Kto vlastne ste?“

„Som Perdita Lyfordová,“ odvetila.

„Perdita je nezvyčajné meno,“ poznamenal markíz.

„Vymyslel ho Shakespeare, ktorého môj otec veľmi obdivoval.“

„Jasné, *Zimná rozprávka*!“ zvolal markíz.

Chvilku naňho hľadela so zábleskom záujmu v očiach.

„Prekvapuje ma, že to poznáte.“

„Prekvapuje vás to?“ spýtal sa.

„Len málokto z mužov, ktorých poznám, vôbec keď čítal nejakú knihu, a nieto ešte Shakespeara!“ odvetila. „Zaujímal sa výhradne o lov líšok a... žien!“

Chcela to povedať štipľavo, no jej hlas znel slabo a vystrašene.

„Ja som markíz z Melsonby. Moje krstné meno je hádam rovnako nezvyčajné ako vaše - volám sa Ivon.“

„Francúzske meno!“ povedala. „Vaša rodina sem zrejme prišla spolu s Normandňanmi pri dobytí Anglicka, však?“

„To len tipujete,“ vyzvedal sa markíz, „alebo ste už o mne niečo počuli?“

„Nikdy doteraz som o vás nepočula,“ odvetila Perdita a bolo zrejmé, že hovorí pravdu. „Ale čítala som veľa francúzskej literatúry.“

„Rozprávame sa, ani keby sme boli na nejakom elegantnom večierku a sedeli pri šálke čaju,“ povedal markíz s úsmevom. „Iste si uvedomujete, že sme obaja vo veľmi nebezpečnej situácii.“

„Viem,“ povedala Perdita. „Veľmi dobre si to uvedomujem. Ale musím vám ešte niečo o sebe povedať. Otec mi zomrel, keď som mala šesťnásť, pred dvoma rokmi. Zanechal mi veľký majetok, ktorý mám zdediť, keď budem mať dvadsaťjeden alebo keď sa vydám.“

Stíchla a zahľadela sa do ohňa.

„Začínam tomu rozumieť,“ povedal markíz. „Ten muž, čo vás prenasleduje a čo sa vydáva za vášho po-

ručníka, chce, aby ste sa vydali za niekoho, koho vám on vybral.“

„On chce, aby som sa vydala... za neho,“ povedala Perdita tentoraz s povzdychom.

„On sa chce s vami oženiť!“ vykrikol markíz. „Iste, ako váš poručník...“

„Nie je mojím poručníkom,“ povedala prudko. „Môj otec odkázal, aby sa o mňa starala jeho najbližšia žijúca príbuzná – prvá sesternica, lady Whittonová. Kedysi vyrastali spolu, ale už viac rokov sa s ňou nestretal a nevedel, že sa vydala za oveľa mladšieho muža.“

Znovu sa na chvíľu odmlčala.

„Nenávidela som sira Gerbolda od prvej chvíle, čo som ho uvidela. Cítila som, že je zlý a... krutý.“

„Čo sa stalo?“ spýtal sa markíz.

„Teta Alica zomrela,“ povedala Perdita. „To sa stalo pred tromi mesiacmi a už krátko po pohrebe som zistila, čo sir Gerbold odo mňa chce.“

„Požiadal vás, aby ste sa zaňho vydali?“ spýtal sa markíz.

„Povedal mi, že by som to mala urobiť,“ opravila ho Perdita. „Spočiatku veľmi nenalieval a ja som si myslela, že mu ľahko uniknem. Usilovala som sa nadviazať kontakt s priateľmi, s ktorými sa stretala teta Alica, kým žila, ale on prišiel na to, čo zamýšľam. Pred niekoľkými dňami mi povedal, že už čakal dosť dlho.“

Zahľadela sa na markíza a v jej tvári sa zračila hrôza.

„Povedal mi, že sa musím zaňho okamžite vydať. Myslím si, že je v zúfalej finančnej tiesni.“

„Nebolo nikoho, na koho by ste sa boli mohli obrátiť?“ vypytoval sa markíz.

„Sir Gerbold mi nedovolil samej odísť z domu,“ vysvetľovala Perdita. „Usadlosť je odľahlá a odkedy zomrela teta Alica, takmer nik nás nenavštevoval. Vtedy povedal...“

Perdita si zakryla rukami tvár.

„Nemôžem to... ani vypovedať,“ zašepkala.

„Ak vám mám pomôcť,“ povedal markíz, „musím vedieť pravdu.“

Perdita si zhlboka vzdychla.

„Sir Gerbold povedal... že ak sa nebudem chcieť za neho vydať, tak ma... znásilní,“ zašepkala. „Už by to bol aj urobil, nebyť mojej starej pestúinky... tá mu v tom zabránila. Spáva stále v mojej izbe. Dohodli sme sa, že ma nikdy nenechá s ním... osamote. Včera mi povedal, že dnes večer budeme mať sobáš.“

„Nemohli ste sa postáťovať pastorovi, ktorý mal slúžiť obrad?“ vyzvedal sa markíz.

„Premýšľala som nad tým,“ odvetila Perdita. „Ale ten je úplne pod vplyvom sira Gerbolda a navyše pije. Preto sme mali mať obrad až večer, lebo o takom čase by už bol príliš opitý na to, aby bral ohľad na moje reakcie.“

Perdita si zhlboka vzdychla.

„Pohľadom sirom Gerboldom,“ povedala, „povedala som mu, že sa zaňho nikdy nevydám. Že celá ceremónia bude obyčajná fraška, lebo nikdy nevyslovím slová nevyhnutné na to, aby som sa mohla stať jeho ženou!“

„A vtedy vás zbil,“ povedal markíz, lebo Perdite zlyhal hlas a zmĺkla.

„Minulý večer ma zbil tak, že som upadla do bezvedomia,“ povedala. „Pestúinka ma uložila do postele. Ale dnes popoludní poslal po mňa a povedal mi, že ak sa zaňho nevydám dnes večer, ako to už zariadil, znovu ma zbije! Mala som v sebe ešte dosť sily, aby som mu povedala, že sa mi hnusí a že radšej príjmem z jeho rúk smrť, než aby som sa stala jeho ženou!“

Zavzlykala.

„Začal ma znovu biť, až sa do toho zamiešala pestúinka. Povedala mu, že ani jemu sa nepodarí presvedčiť pastora, aby odslúžil obrad, pokiaľ nebude nevesta schop-

ná stať na nohách. Nechal ma tak, ale vyhrážal sa, že ak sa mu nepodriadim... tvrdo za to zaplatím.“

„Ten muž nie je celkom normálny,“ vyhlási markíz. „Môžete zájsť pred zmierovacieho sudcu.“

„Ak by sa sirovi Gerboldovi podarilo dokázať, že smrťou jeho ženy, prešlo poručníctvo naňho,“ odvetila Perdita, „v tom prípade môže so svojou chovanickou zaobchádzať, ako uzná za vhodné.“

Markíz mlčal, lebo vedel, že je to pravda. Zbičovanie chovanca sa nepovažovalo za nič mimoriadne, aj keby bol trest vykonaný nesmierne kruto.

Deti v škole dostávali bitku trstenicou, sluhov bičovali ich páni a s manželkou, ktorá bola len majetkom svojho muža, mohol on zaobchádzať, ako sa mu zachcelo. Skutočne, Perdita mala pravdu, nemala nádej dovolať sa spravodlivosti!

„Takže ste ušli,“ povedal.

„Pestúnka mi pomohla, lebo vedela, že jeho krutosť by som viac neprežila. Postarala sa, aby ma pri dverách z kuchyne čakal osedlaný kôň. Sir Gerbold mi prikázal, aby som prišla dolu o šiestej hodine. Čakal na mňa v hale a viedol ma do knižnice. Potom šiel do obývačky, aby priviedol pastora.“

Perdita sa nadýchla.

„Vedela som, že starý pastor je už opitý,“ pokračovala, „a že urobí všetko, čo budú od neho chcieť. To bola moja posledná príležitosť. Vybehla som z knižnice do chodby, ktorá viedla do miestností pre služobníctvo.“

„Pestúnka ma už čakala s mojím jazdeckým odevom, ktorý som si rýchlo navliekla rovno na šaty. Strhla som si z vlasov svadobný závoj. Bol to výsmech, že som si musela dať na seba niečo, čo patrilo ku skutočnému sobášu. Ale trval na tom!“

Znovu sa odmlčala a potom pokračovala:

„Vysadla som na koňa a utekala preč vediac, že ak by

ma dolapil, potrestal by nielen mňa, ale aj pestúnku. Už sa raz vyhrážal, že ju pošle preč, ale nakoniec si ju ponechal, lebo bola veľmi užitočná. Nikdy si nepýtala mzdu ako ostatní sluhovia.“

„Kam ste zamýšľali ísť?“ spýtal sa markíz.

„Myslela som si, že keby sa mi podarilo prísť do Londýna, mohla by som navštíviť niektorého z otcových priateľov. Iste, nevidela som ich od otcovej smrti, ale viem, že keby som im povedala, čo sa stalo, určite by mi pomohli.“

„Nemáte nijakých príbuzných?“ vyzvedal sa markíz.

„Len zopár sesterníc a bratancov z druhého či tretieho kolena, o ktorých ani neviem, kde žijú. Môj otec nemal veľmi v láske väčšinu svojich príbuzných. Tvrdil, že prejavia oňho záujem len vtedy, keď potrebujú peniaze.“

„Je to veľmi zvláštne, že taký bohatý človek mal tak málo príbuzných alebo priateľov, ktorí by vám mohli pomôcť,“ poznamenal markíz.

„Dá sa to dosť ľahko vysvetliť,“ odvetila Perdita. „Môj otec strávil veľa času v cudzine. Zaujímal ho archeológia. Veľmi často sme cestovali a trávili čas v Taliansku, na Sicílii a v Grécku. Keď sme sa vrátili domov, nevenovali sme veľa času spoločenskému životu.“

„Rozumiem,“ povedal markíz. „Ale čo bude s vami teraz?“

„Keby som sa len mohla dostať k svojim vlastným peniazom,“ vzdychla si Perdita. „Keby som požiadala správcov môjho dedičstva o výber časti peňazí, určite by mi vyhovel, tak, ako to urobili ešte za života tety Alice. Ale iste by zariadili, aby som sa vrátila k sirovi Gerboldovi. Sú k nemu priateľskí. Možno sa im votrel do priazne s úmyslom, aby sa mohol stať mojím poručníkom a získať nado mnou moc.“

„Potom musíme vymyslieť niečo iné,“ povedal markíz, „nepoznáte niekoho, za koho by ste sa mohli vydať?“

„Vydať sa!“

Zdalo sa, ani keby tá predstava vyvolala v dievčine, ktorá sedela pri jeho nohách, výbuch.

„Neznášam mužov, pohŕdam nimi všetkými. Želala by som si, keby som už do konca svojho života nemusela stretnúť nijakého muža!“

Hovorila s potláčanou rozhodnosťou a bola prekvapená, keď počula, že markíz sa smeje. Začudovane sa naňho pozrela a vtedy ticho povedal:

„Prepáčte, nesmejem sa vám. Len tomu, že ste práve zopakovali želanie, ktoré som vyslovil ja tesne predtým, ako ste vstúpili do mojej izby, s jediným malým rozdielom, že ja som hovoril o ženách a vy o mužoch!“

„Nenávidíte ženy?“ spýtala sa pomaly, ani keby tomu nemohla uveriť.

„Len celkom nedávno som dospel k totálnemu odporu voči celému ženskému pohlaviu,“ povedal markíz.

„Vy nie ste ženatý?“

„Zatiaľ nie,“ odvetil ponuro.

Chvíľu mlčala a potom povedala:

„Zdá sa mi, že aj vás niekto uštvá. Cítite sa, akoby vás bol tiež niekto vohnal do tmavého kúta, odkiaľ niet úniku?“

„Cítim sa ako v sieti!“ povedal trpkó markíz. „V sieti, ktorá sa okolo mňa sťahuje stále viac s každým mojim pohybom.“

„To poznám,“ povedala Perdita. „Je to ako sieť, s ktorou kedysi bojovali gladiátori, keď ju jeden prehodil na hlavu a ramená svojho protivníka a zaťahoval, až kým sa ten druhý nemohol ani pohnúť.“

„Gladiátori mali aspoň šancu,“ povedal markíz.

„A vy nemáte?“ vyzvedala sa.

„Nemám!“ odvetil.

„Tak sme na tom rovnako,“ povedala. „Musíme niečo vymyslieť. Nejaké východisko musí existovať.“

„O tom pochybujem,“ odvetil markíz. „Ste osamelá žena, bez peňazí, bez priateľov, ktorí by sa vás zastali. Ak vás sir Gerbold nájde, nepochybne dokáže, že z právneho hľadiska je správne, aby ste ostali pod jeho poručníctvom.“

„Viem,“ povedala. „A vy? – čo čaká vás?“

„Veľkolepá svadba, divadlo pre ostatných,“ nenávisťne povedal markíz.

„Musí existovať pre nás nejaká možnosť,“ povedala Perdita takmer plačlivo.

„Neexistuje,“ odvetil markíz zúfalo a potom, s náznakom humoru, zdvihol ruky nad hlavu a oči vyvrátil k plafónu. „Buď pozdravený, cisár, odsúdený na smrť či zdravia!“

Perdita sa zdvihla na kolenách.

„Počkajte,“ povedala, „niečo mi napadlo!“

„Bude to len strata času,“ povedal markíz ešte stále beznádejne, „ale ak sa vám chce, môžete mi o tom porozprávať.“

Obrátila sa k nemu tvárou.

„Povedzte mi pravdu,“ žiadala. „Čo myslíte... som príťažlivá?“

Markíz na ňu pozrel. Bolo dosť ťažké vidieť jasne jej tvár pri tlmenom svetle blikotajúceho plameňa a lacných sviečok na stolíku pri posteli.

Mala drobnú, špicatú bradu, malý, aristokratický noštek, ale oči boli opuchnuté od plaču a na lícach mala ešte škvrny od blata.

Ťažko bolo určiť farbu jej vlasov, lebo boli ešte stále mokré. Výnimočný na nej bol hádam len jej jemný, melodický a kultivovaný hlas, ktorý sa zdal markízovi veľmi príjemný.

Pochopil, že čaká na jeho odpoveď.

„Dnes by sa mi nezdala príťažlivá ani samotná Afrodita,“ povedal. „Ale ak mám byť úprimný, vždy sa mi páčili počerné ženy, skúsené a ...“

„... úmyselne zvodné,“ skočila mu Perdita do reči. Markíz bol trochu zaskočený.

„Ako to viete?“

Chvíľu špekuloval nad tým, či tá dievčina nevie o ňom viac, než predstiera.

„Dovtúpila som sa,“ odvetila. „A možno by som vás mala varovať, že občas mám jasnovidecké schopnosti.“

„Varovať ma?“ spýtal sa.

„To, čo vám chcem navrhnúť, bude asi vyzeráť veľmi odvážne,“ povedala. „Ale mám silné vnútorné presvedčenie, že to je jediný spôsob, ako môžeme obaja uniknúť zo sietí, do ktorých nás chytili!“

Markíz si vzdychol.

„Pre mňa niet úniku.“

„Ale je,“ trvala Perdita na svojom.

Perdita vstala a podišla k svojmu kabátu, z ktorého sa pri horúcom kozube parilo. Vytiahla z vrečka nejaké dokumenty. Priniesla ich k markízovi a vyrovnávala ich na dlážke.

„Čo je to?“ zvedavo sa vypytoval markíz.

„To je zvláštne povolenie na sobáš“ odvetila, „a sobášny list. Keď som odchádzala z knižnice, vzala som ich so sebou, lebo som si pomyslela, že ak ich ničím, potrvá sirovi Gerboldovi niekoľko dní, než vybaví nové.“

„Aspoň vám zabezpečia ešte tri dni slobody,“ povedal markíz. „Spáľte ich.“

„Nie,“ povedala Perdita. „Myslím, že môžeme urobiť niečo rozumnejšie.“

„My?“

„Použijeme ich, aby sme mohli tvrdiť, že sme sa vzali.“ Neveriaco na ňu vyvažoval oči.

„Čo to hovoríte?“

„Použili veľmi slabý atrament, takže nebude vôbec problém zmyť meno sira Gerbolda a vpísať tam vaše. Ke-

dysi som robila takéto zásahy do rukopisov môjho otca a viem, ako sa to robí!“

„Možno nemám celkom jasnú myseľ,“ povedal markíz, „ale vôbec netuším, o čo vám vlastne ide.“

„Ach, prosím vás, snažte sa pochopiť,“ vykrikla Perdita netrpezlivo. „Na zvláštne povolenie i na sobášny list vypíšeme vaše meno. Dokumenty sú nepodpísané, takže tam budeme musieť vymyslieť nejaký podpis. A povieme, že sme manželia! Tieto dokumenty a vaša dôveryhodnosť presvedčia správcov môjho majetku, že musia zveriť spravovanie môjho dedičstva môjmu manželovi, ktorým budete, aspoň vo vzťahu k nim, vy! A keďže sa rozchýri, že ste sa oženili so mnou, nebudete sa musieť oženiť s tou počernou a zvodnou ženou, ktorá vás vohnala do pasce!“

„Je to ten najneuveriteľnejší nápad, s akým som sa kedy v živote stretol...“ povedal markíz.

No mozog mu začal pracovať na plné obrátky. Bolo to bláznovstvo, ale práve preto, že to bolo také odvážne a nepravdepodobné, mohlo sa to podariť.

Keby oznámil, že je ženatý a predstavil by svoju manželku na verejnosti, ani Karen, ani Sheila by ho už nemohli viac prenasledovať!

Perdita pozorovala jeho tvár.

„Stále nechápete?“ povedala jemne. „Neskôr, keď bude nebezpečenstvo zažehnané, ľahko sa jeden druhého zbavíme. Stačí, ak vyhlásime, čo sme zistili: že pastor, ktorý nás sobášil, nebol riadne vysvätený. Môžeme si vymyslieť príbeh, ako sme sa zastavili v jednej dedinke a duchovný, o ktorom sme boli presvedčení, že je to miestny vikár, odslúžil obrad a vzal od nás poplatok. Neskôr sme s poľutovaním zistili, že v skutočnosti to bol zlodej a podvodník!“

„Mohlo by nám to vyjsť?“ nahlas uvažoval markíz.

Jeho námietky ochabovali.

„Skutočne si myslíte,“ spýtala sa Perdita, „že by sa niekto opovážil zapochybovať o pravosti manželky markíza z Melsonby? Keď sir Gerbold chcel prehľadávať vašu izbu, aby ma našiel, vedeli ste byť riadne agresívny.“

„To bolo iné!“ povedal markíz. „Ale vodiť za nos celú spoločnosť...“

„Naozaj si myslíte, že niekto bude zabíjať čas tým, aby hľadal v matrikách malých dediniek, či je tam skutočne zápis o našej svadbe?“ spýtala sa Perdita.

Markíz sa zohol a zdvihol zo zeme papiere.

„Naozaj by ste to vedeli zmeniť tak šikovne, aby nikomu ani len nenapadlo overovať pravosť listín?“ spýtal sa.

„Sľubujem vám, že ak budem mať potrebné inštrumenty, v nikom neskrsne ani len tieň podozrenia, že vaše meno bolo do listín zapísané namiesto iného!“

„Vystavíme sa obrovskému riziku,“ hovoril markíz pomaly.

„Čo nás čaká, ak to neurobíme?“ spýtala sa Perdita.

„Och Bože, urobíme to!“ vykrikoval markíz. „Nič nemôže byť horšie, než to je teraz!“

„Pokiaľ ide o mňa, určite nie,“ poznamenala Perdita.

„Ani pokiaľ ide o mňa!“ povedal markíz. „Ste si istá, celkom istá, že zvládnete takýto podvod?“

„Chcem sa zachrániť pred sirom Gerboldom,“ povedala, „a pred všetkými ostatnými jemu podobnými mužmi.“

Pozrela Markízovi do tváre.

„Dôverujem vám!“

„A prečo?“ spýtal sa.

„Už som vám povedala, že občas mám jasnovidecké schopnosti,“ odvetila. „Na ľudí mám inštinkt, ktorý ma dosiaľ nikdy nesklamal. Keď som vošla do tejto miestnosti, vedela som, že mi pomôžete. Nebojím sa byť s vami osamote, hoci s každým iným mužom, ktorého som doteraz stretla, by som sa bála.“

„Museli ste stretať veľmi čudných mužov,“ povedal markíz a zamračil sa.

„Boli to samí priatelia sira Gerbolda a všetci sa mu podobali,“ odvetila Perdita. „Usilovali sa tajne ma bozkávať za dverami, prekvapiť ma nejakým... kradným dotykom. A po smrti môjho otca ich začali zaujímať moje peniaze. Boli to samí poľovníci, ťažkí opilci, upotení, no navonok sa tvárili ako džentlmeni. Vidina dvestotisíc zlatých guineí im zaslepila oči. Zabudli na dobrú výchovu i svoju dôstojnosť, ak vôbec niekedy nejakú mali! Ostala im len ich žiadostivosť a chamtivosť!“

Hovorila to s takou horkosťou, že to markíza ohromilo.

„Zrejme ste si veľa vytrpeli,“ povedal, „celkom vás chápem. Ale nemali by ste pre to zatrpknúť.“

„Už som zatrpkla,“ odvetila mu, „a preto to myslím vážne, keď tvrdím, že nikdy viac neuverím žiadnemu mužovi... ani žiadneho nebudem milovať. Ja sa nikdy... nevydám!“

„Určite neskôr zmeníte svoj názor,“ povedal markíz. „A v tom prípade sa nám veľmi zíde vaša historka o podvodníkovi, ktorý od nás vymámil sobášny poplatok.“

„Môžete sa ma zbaviť oveľa skôr, než by k takému niečomu došlo,“ povedala Perdita.

„Uvidíme,“ odvetil markíz. „Ale teraz by sme mali začať uvažovať reálne. Okrem tých bombastických plánov do budúcnosti máme pred sebou úlohu, ako vás dostať z tohto hostinca.“

Pozrela naňho zmätene.

„Na to som zabudla!“

„Ja nie,“ povedal vzdorovito. „Mám dojem, že v hostinci nemajú veľa izieb a že váš údajný porúčnik sa zloží v hale. Keď sa rozvidnie, jeho sluhovia iste prehľadajú celé okolie a ak nájdú vášho koňa, spoznajú ho!“

„Máte pravdu,“ povedala Perdita. „Možno by som sa

mohla vytratiť zadnými schodmi, kadiaľ som prišla, bez toho, aby si ma niekto všimol.“

Markíz uvažoval. Hostinec bol veľmi starý a zo vstupnej haly viedlo schodisko na galériu, na ktorej boli dvere do všetkých miestností. Ak by bol niekto dolu v hale, nevyhnutne by videl každého, kto by vychádzal z jeho izby. Nádej, že sa niekomu podarí prejsť po galérii len pár krokov bez povšimnutia bola nulová.

„Z nášho rozhovoru s Whittonom,“ povedal markíz pomaly, „by som povedal, že je pomstivý a keď si niečo vezme do hlavy, tak to musí mať. Ten sa tak ľahko nevzdá.“

„To teda nie,“ súhlasila Perdita.

Tvár sa jej znovu zachvela hrôzou. Opäť sa schúlila k markízovmu kreslu.

„Vymyslíte... niečo,“ prosíkala. „Nesmie ma... chytiť! Prisahám, že všetko, čo som vám povedala, je čistá pravda. Nie je to len pre tú bitku, on ma bičoval aj predtým. Vždy si našiel nejakú zámienku, ale... teraz chce mňa... ak sa s ním teraz vrátim... ani pestúnka ma už... neochráni!“

Markíz sa jej zadíval do tváre a potom sa prudko vzpriamil v kresle.

„Dočerta s nimi všetkými, niečo určite vymyslíme,“ vyhlásil, „aj keby som tú sviňu mal zabiť!“

„Určite bude mať pištoľ,“ varovala ho Perdita. „Keď ide na dlhšiu vzdialenosť, vždy ju nosí pri sebe na konskom sedle. Sem hore prišiel bez nej určite len preto, že sa tak veľmi ponáhľal, aby ma našiel. Nepredpokladal, že by ma mohol vziať pod ochranu nejaký náhodný pocestný.“

Samozrejme, pomyslel si markíz. Nijaký džentlmen by nebol taký pochabý, aby sa pustil sám, alebo hoci aj s paholkom na cestu opusteným, neobývaným krajom bez zbrane.

Vstal a prešiel k obloku. Odostrel záves, za ktorým bola predtým skrytá Perdita, otvoril okno a pomaly vyzerel von.

Očakával nápor vetra, ale kým sa rozprávali, počasie sa zmenilo. Snehová búrka utíchla tak nečakane, ako sa začala. Vietor ustal a spoza mrakov vyšiel mesiac v splne. Osvietil hrubú snehovú prikrývku na prístavbách hostinca.

Markíz pozrel dolu. Hostinec bol nízka, rozložitá, čierno-biela budova s lomenou strechou. Z prvého poschodia na zem nebola veľká vzdialenosť.

Priamo pod oblokom bol prístavok k hlavnej budove, vzdialený len niečo vyššie metra.

Markíz chvíľu odhadoval rozdiel vo výškových úrovniach, potom sa obrátil a hlavou pokynul Perdite, aby pristúpila.

„Buďte potichu,“ povedal pošecky. „Cez otvorený oblúk by nás mohol hocikto počuť. Ale poďte sa pozrieť, či by ste sa dokázali dostať na strechu pod oknom a odtiaľ na zem.“

Podišla k nemu a vyklonila sa z okna. Potom sa zaklonila a zatvorila ho.

„Myslím, že to zvládnem,“ povedala, „najmä, ak mi pomôžete. Sukňa mi bude dosť prekážať.“

„Musíte mať na sebe toľko spodničiek?“ spýtal sa markíz. „Keby ste si ponechali na sebe len jazdeckú sukňu, tá by vám až tak neprekážala.“

Skôr vycítil, než zbadal, že sa začervenala.

„Nemal by som hovoriť o takom intímnom oblečení?“ spýtal sa. „Musíte mi prepáčiť, Perdita, ale dostať sa z tejto šlamastiky je pre nás teraz dôležitejšie ako dievčenská ostýchavosť.“

„Ja si to... uvedomujem,“ odpovedala.

Markíz sa usmial a šiel za ňou k ohňu. Pozrel na hodinky.

„Jediné, čo môžeme nateraz urobiť, je čakať, kým sa začne brieždiť. V týchto končinách to môže byť tak okolo pol šiestej. Ak odtiaľto odídete okolo piatej, nemal by vás uvidieť nikto.“

„A kam mám ísť?“ spýtala sa.

„Do Baldocku!“ povedal, „do hostinca U Jurajovho draka. Ja odtiaľto odídem okolo ôsmej. Šiel by som s vami, ale to by určite vzbudilo pozornosť vášho poručníka, ak bude ešte v hostinci.“

„Áno, to je jasné,“ povedala Perdita. „Musíme ho presvedčiť, že tu naozaj nik nebola, hoci vás podozrieval.“

Markíz sa na ňu zahľadel. V ufúľaných mušelinových šatách vyzerala veľmi drobná a krehká.

„Viete sama vysadnúť na koňa?“ spýtal sa.

Pobavené sa usmiala.

„Samozrejme,“ odvetila. „Keď som žila s tetou Alicou, väčšinu vecí som si musela robiť sama. Odmietala mi robiť poručníčku nie preto, že by ma nebola mala rada, ale zo žiarlivosti. Myslím, že už vtedy cítila, že... sir Gerbold má o mňa záujem. Žiarlila na každú ženu, ktorú stretol, lebo bol od nej o toľko mladší. Oženil sa s ňou len pre peniaze. Krátko nato, ako som k nim prišla bývať, som zistila, že sa pri nej neznesiteľne nudí.“

„Nešťastná domácnosť,“ poznamenal markíz.

„Asi by som jej mala byť vďačná za to, že ma prichýľila pod svoju strechu,“ premýšľala Perdita nahlas. „Ale keď som žila so svojím otcom, stretávala som sa s inteligentnými ľuďmi, ktorým nechýbal cit a úcta k druhým... potom... neviete si predstaviť tú priepasť!“

V jej hlase bolo cítiť smútok, no vzápätí sa vzpriamila a zdvihla hlavu.

„Už je to za mnou,“ povedala. „Verím, že ani peklo nemôže trvať večne... a jedno viem určite, že by som radšej... zomrela, než by som sa mala vrátiť!“

„Našli ste pre nás oboch spôsob, ako môžeme žiť aspoň v ako-tak znesiteľnej budúcnosti,“ povedal markíz. Zozbieral svadobné listiny.

„A teraz, Perdita,“ povedal rýchlo, „ak sa máte pred brieždením dostať dolu, nasadnúť na koňa a uháňať do Baldocku, mali by ste si radšej odpočinúť.“

Perdita pozrela na posteľ.

„A čo vy?“ spýtala sa.

„Ja sa vyspím v kresle,“ odvetil markíz. „A budem sa starať o oheň, aby sme tu nezamrzli od zimy!“

„Cítim sa... ja vás... obťažujem,“ povedala sklúčene Perdita.

„Práve naopak, vás mi sem poslali nebesá ako svetielko nádeje!“ odpovedal jej. „Teraz som pripravený splniť akúkoľvek úlohu, ktorú ste mi vo svojom pláne prisúdili. A som vám za to nesmierne vďačný.“

„Naozaj si myslíte, že to vyjde?“ spýtala sa nervózne Perdita.

„Vy pochybujete?“ spýtal sa markíz. „Veď práve vaše nadšenie a absolútna dôvera v tento plán ma nakoniec presvedčili.“

„Ja tomu naozaj verím,“ povedala Perdita. „A som si celkom istá... že obaja unikneme hrôzám, ktoré sa na nás valia. Smiem sa vám poďakovať za to, že ste mi uverili?“

„Ešte je priskoro na vďaku,“ povedal stroho markíz. „Choďte si ľahnúť, Perdita, a usilujte sa zaspáť. Ja vás včas zobudím. A sľubujem vám, že po celý čas budem na stráži. Nik nás tu neočakávané neprepadne.“

„Ďakujem,“ povedala nežne.

„Chrbát vás ešte stále bolí?“ spýtal sa markíz.

„Dost,“ priznala. „Ale v porovnaní s utrpením, ktoré zažívala moja duša, to nič nie je.“

„Tak teda choďte spať,“ povedal markíz láskavo. „A nech sa vám sníva o krajšej budúcnosti bez grobianov.“

Usmiala sa a poslúchla ho. Odhrnula posteľnú prikrývku a ľahla si tak, ako bola. Hlavu si položila na tvrdý vankúš a prikryla sa dekami.

Markíz podišiel k nočnému stolíku a zhasol sviečky. Potom prihodil do ohňa viac polien, pritiahol si stoličku, vyložil si na ňu nohy a pohodlne sa uvelebil v kresle.

Vedel, že nezaspí, ale na tom nezáležalo. Musel bdieť, aby nezmeškali pravý okamih, kedy by mohla Perdita nepozorovane odísť a musel si ešte nechať prejsť hlavou jej plán predstieraného manželstva.

Premýšľal nad tým, že keby vyšiel ich plánovaný podvod najavo, vyvolalo by to škandál, ktorý by sa nepochybné dostal až do uší kráľovnej. Ďalšou možnosťou bolo, že by sa oženil s Karen, čo však nechcel. Alebo ju mohol odmietnuť, čo by však znamenalo takisto úplné a nemilosrdné vyobcovanie z vyššej spoločnosti sústreďenej okolo kráľovnej.

Znovu však dospel k názoru, že všetko je lepšie než oženiť sa so ženou, ktorá premenila jeho túžbu po nej na nezmieriteľný odpor.

„Prečo,“ spytoval sa sám seba, keď hľadel do plameňov, „prečo ma priťahujú ženy, ktoré majú síce krásne tváre, ale nedobré či skazené povahy?“

Len bezcitná žena ho mohla vydierať tak ako Karen a to s vymysleným klamstvom, ktoré sa priečilo elementárnej slušnosti.

Premýšľal nad tým, aká bude Karen zúrivá, keď zistí, že jej vydieranie nevyšlo a že manžel, ktorého považovala za lapeného, unikol.

„Dočerta s tým!“ povedal si, „Urobím to, ak už pre nič iné, tak preto, aby jej nevyšiel najpodlejší a najohavnejší úskok, aký môže žena voči mužovi vymyslieť.“

Nemohol uveriť, že vo svete, ktorý bol voči nemu až doteraz taký láskavý a nesmierne veľkorysý, existujú ženy ako Karen a muži ako sir Gerbold.

Bolo mu ľúto toho úbohého dieťaťa spiaceho v jeho posteli. Ak bude súhlasiť s jej plánom, nezachráni iba seba, ale aj ju.

Pripomenul si, aká hrôza sa zračila na Perditinej tvári, keď vošla do jeho izby i zadŕhavý hlas, keď mu rozprávala o tom, čo sa dialo po smrti jej tety.

„Dočerta!“ zlostil sa. „Žiadna žena by nemala takto trpieť. Tuším zájdem dolu a vyzvem toho sviniara na súboj.“

Potom si uvedomil, že by to bolo veľmi nerozumné. Ak by sa mu nepodarilo sira Gerbolda zabiť a dopadlo by to nejako ináč, súd by prinútil Perditu, aby sa vrátila k svojmu poručníkovi. Lebo manžel prirodzene preberá kontrolu nad majetkom a zodpovednosť za záväzky svojej ženy.

Markíz si bol istý, že keby sa poradil s právnikom, aj ten by mu potvrdil, že Perdita musí ostať v poručníctve sira Gerbolda až do svojho dvadsiateho prvého roku, alebo kým sa nevydá.

Manželstvo bolo teda jediným riešením, a tak markíz sedel a premýšľal nad týmto stavom, pred ktorým sa mu až doteraz darilo unikať a ktorý odmietal rovnako vášnivo ako Perdita.

Oheň horel veľmi slabo, a keď markíz vstal, aby priložil ďalšie poleno, zistil, že Perdita už spí. Počul jej jemný dych, videl nehybné krivky jej tela.

„Úbohé dievčatko,“ pomyslel si, „aspoň na chvíľu si nerobí starosti o budúcnosť.“

Musel popremýšľať aj nad možnosťou, že by sa Perдите nepodarilo odísť. Sir Gerbold bol očividne prešibaný človek a iste rozostavil svojich ľudí aj vonku pre prípad, že by Perdita opustila svoj úkryt.

Markíz po špičkách prešiel ku dverám. Nesmierne opatrne pootočil kľúčom, uvoľnil závoru a pootvoril dvere.

Cez galériu videl až dolu do haly. Zbadal veľký otvo-

rený kozub, z ktorého sálala žiara osvetľujúca celú halu. Tu, presne ako očakával, sedel v kresle s jazdeckými čižmami na nohách sir Gerbold.

Oči mal zatvorené a odpočíval s rukami na kolenách. V jednej ruke držal jazdecký bič so striebornou rúčkou.

Dlho a uprene hľadel markíz na sira Gerbolda a musel premáhať silné nutkanie zájsť dolu a vyzvať ho na súboj. Musel potlačiť v sebe takmer neodolateľnú túžbu povedať tomu sadistovi, čo si o ňom myslí.

Zdravý rozum však zvíťazil a markíz potichu zavrel dvere, zamkol a zaistil závoru.

„Je tam?“

Hlas z postele bol celkom tichý a vystrašený.

„Spí pred kozubom,“ odvetil markíz.

Perdita sa posadila.

„Koľko je hodín?“

„Ešte sú len štyri.“

„Myslím, že by som mala odísť. Mesiac svieti ešte dosť jasne, aby som videla na cestu. Hawkins, Gerboldov sluha, má veľmi zlý spánok. Často mi hovoril, že vstáva veľmi zavčasu a prebudí sa skôr ako vtáci.“

„Potom by bolo asi najlepšie, keby ste odišli teraz,“ súhlasil markíz.

Perdita vstala. Markíz odložil deky a položil na zem obe plachty.

„Čo to robíte?“ spýtala sa Perdita.

„Vyrábam povraz,“ odvetil. „Trochu vám to pomôže. A keď budete bezpečne na zemi, vystriem ich znovu na posteľ.“

Už sa viac nevypytovala a kým zväzoval plachty dokopy, šla ku kozubu, kde sa sušil jej jazdecký odev. Markíz počul zašušť jej spodničky, keď si ich odopla a nechala spadnúť na zem.

Keď mal plachty zviazané, stála za ním oblečená v jazdeckých šatách s batôžtekom na pleci.

„To beriete so sebou?“ spýtal sa.

Trochu sa pousmiala a v očiach sa jej rozsvietili iskričky.

„Niežeby mali takú hodnotu,“ odvetila. „Ale záleží mi na vašej povesti. Zopár spodničiek zabudnutých vo vašej spálni by nás mohlo prezradiť a sir Gerbold by vás určite zažaloval.“

Markíz sa usmial a potom sa ustarostene spýtal:

„Myslíte, že to zvládnete? Radšej by som mal ísť s vami a pomohol vám nasadnúť na koňa.“

„Nie, nie! Keby vás niekto uvidel vraci sa do hostinca, mohlo by to všetko len pokaziť. Vtedy by si boli istí, že ste mi pomohli ujsť. Bude lepšie, ak vás sir Gerbold uvidí odchádzať samého. Bude musieť zapochybovať o svojom presvedčení, že som niekde v hostinci.“

„Prečo by si mal byť taký istý tým, že ste tu?“ spýtal sa markíz.

„Prenasledoval ma a bol mi stále v päťách až do chvíle, kým snehová búrka tak nezosilnela, že určite nevidel pred seba o nič lepšie než ja,“ odvetila Perdita. „Ale tu nablízku nie je nijaké iné prístrešie, kde by som sa mohla skryť. Hostinec tu stojí celkom osamote. To viem, lebo som tadiaľto často jazdievala na koni. Na míle odtiaľto nie je nijaká dedina ani nijaké obydlia.“

„Ozaj, to mi niečo pripomenulo,“ zvolal markíz. „Máte nejaké peniaze?“

Pokrútila hlavou.

Vytiahol z vrečka pár zlatých mincí.

Chvíľočku váhala, až sa mu zdalo, že to odmietne. Potom však vystrela k nemu ruku.

„Ďakujem.“

„Choďte rovno do hostinca U Jurajovho draka,“ povedal markíz, „a povedzte im, že prídem za vami trochu neskôr. Objednajte si izbu a oddýchnite si.“

„Urobím, ako si želáte, pane!“ povedala Perdita s náznakom smiechu v hlase. Podišla k obloku a otvorila ho. „Nedívajte sa dolu,“ radil jej markíz. „A držte sa plachiet.“

Jeden koniec plachty si zaviazal okolo pása a keď sa riadne zaprel, začala Perdita preliezať cez oblok. Mala však aj tak dosť veľké problémy s bohatou sukňou.

Pod pazuchou zvierala batôžtek so spodničkami, ale sotva doskočila na strechu pod oblokom, spadol jej na snehom pokrytú zem pod ňou.

Perdita sa prikrčila na streche a pozrela dolu. Potom sa jednou rukou pridržala plachty, druhou odkvapovej rúry a postupne klesala nižšie.

„Spustite sa naraz!“ prikázal jej markíz tichým, no pevným hlasom. „Bude to dobré!“

Chvíľu váhala a potom sa spustila. Ostala visieť len nejaký meter od zeme, a predsa sa jej to zdalo veľmi ďaleko. Nakoniec pustila plachtu a dopadla na zem.

Zem nebola až taká tvrdá, ako očakávala. V skutočnosti dopadla na nejaký kvetinový záhon. Pozbierala sa, zdvihla batôžtek a poobzerala sa vôkol seba.

Z tmavého tieňa, ktorý vrhal okolo seba hostinec, videla, že ak sa chce dostať k chlievu, kde nechala koňa, bude musieť prejsť dvor osvetlený mesiacom. Tam by ju mohol niekto uvidieť. Nadýchla sa, aby si dodala odvahy.

Markíz sa vyklonil z okna a zbadal, že mu Perdita jemne zamávala a potom rýchlo prebehla so sklonenou hlavou do tmy chlieva.

Markíz vytiahol zauzlené plachty, hodil ich na podlahu a načúval pri okne.

Bolo chladno, ale vôbec to nevnímal.

Hviezdy sa z oblohy pomaly vytrácali a onedlho by sa malo začať brieždiť. V hostinci bolo úplné ticho. Markíz videl polia pokryté snehom, ktoré siahali až k dlhému pásu stromov na horizonte.

Po chvíli, ktorá sa mu zdala veľmi dlhá – začínal sa už strachovať, či sa neprihodilo niečo zlé – začul zvuk konských podkov. Zvuk bol najprv ostrý na dláždenom povrchu a potom mäkší, až stíchol.

V napätom očakávaní zatajil dych, až kým nezbadal v diaľke nejasnú čiernu škvrnu, pohybujúcu sa po bielom snehu.

Bolo ju vidno len krátko, kým neprešla cez pole. Potom sa stratila v tme lesa a viac nebolo vidno nič.

Markíz si zhlboka vydýchol. Perdita ušla – v každom prípade, prvá časť ich plánu sa podarila!

Zatvoril oblok a vrátil sa do tepla izby. Cestou rozväzoval plachty. Keď sa priblížil ku kozubu, všimol si vo svetle plameňa na stole položený sobášny list a zvláštne povolenie.

Chvíľu stál a uprene na ne hľadel a potom sa z ničoho nič usmial, zodvihol oči a ruky k povale tak, ako to už predchádzajúci večer raz urobil.

„Buď pozdravený, cisár, odsúdený na život ťa zdraví!“ povedal nahlas.

TRETIA KAPITOLA

Markíz vošiel do hostinca U Jurajovho draka v Baldocku a našiel svojho paholka potĺkať sa v hale so znepokojeným výrazom na tvári.

„Konečne ste tu, pane!“ zvolal s úľavou. „Veľmi sme sa o vás báli, či sa vám niečo nestalo, ale dovtípili sme sa, že vás snehová búrka prinútila hľadať si niekde útočisko.“

„Som v poriadku,“ povedal markíz stručne.

Potom skôr, ako sa stihol spýtať, paholok stíšil hlas a pokračoval:

„Pane, je tu dáma, ktorá tvrdí, že sa tu má s vami stretnúť. Nepredstavila sa.“

„Viem, očakávam ju,“ povedal markíz. „Kde je?“

„V malom salóniku, ktorý som zahovoril pre vás, pane. Prišla veľmi zavčasu. Bola tu vlastne skôr, ako som...“

Markíz nemal záujem o ďalšie reči.

„Zaveď ma do salóna,“ prerušil ho.

Paholok ho viedol cez halu obloženú dubovým drevom, ďalej dlhou chodbou, až otvoril dvere do malého salónika s výhľadom do zadnej záhrady hostinca.

Markíz vstúpil dnu a uvidel, ako sa od obloka obrátila k nemu malá postava.

„Takže ste trafili?“ začal, no vzápätí sa zarazil.

Keď šiel do Baldocku premýšľal nad tým, že vlastne ani nevie, ako Perdita vyzerá. Túto noc, v izbe osvetlenej len mihotavými plameňmi z kozubu a dvoma sviečkami v hostinci Kráľova hlava nemal možnosť vidieť jasne jej tvár a zapamätať si ju.

Keď sa rýchlo, ba až náhlivo hnal do Baldocku, hovoril si: „Keby som ju stretol na ulici, pochybujem, že by som ju spoznal!“

Teraz videl, že Perdita vyzerá úplne inak. Pamätal si ju ako zmoknuté, zaľúfané a hrozne vyľakané dievča. Jediné, čo sa zhodovalo s jeho prvým dojmom a čo ostalo, bol jej jemný melodický hlas, ktorým zvolala:

„Prišli ste! Trochu som sa obávala, či som si vás celkom nevysnila!“

Mala obrovské oči, takmer priveľké na tú drobnú tvárčku so špicatou bradou, ktorá bola ešte stále bledá od vyčerpania.

Jej oči mali tmavomodrú farbu, ktorá mu pripomínala Stredozemné more. Lemovali ich výrazné tmavé riasy. Vlasý však mala zlaté s červenkastým nádychom, preto zrejme mala takú snehovobielu pokožku.

Módny účes s prstencami vlasov po oboch stranách tváre, vzadu hladko začesanými do uzla, zvýraznil dokonalý tvar jej malej hlavy. Bola naozaj rozkošná.

Markíz si sám pre seba povedal, že „rozkošná“ je skutočne výstižné slovo, ale nahlas povedal:

„Musím sa priznať, že aj mne sa zdalo, že som si udalosti tejto noci asi vymyslel.“

„A pritom to bola pravda,“ povedala.

Vzápätí jas jej očí ako mrak zastrel ustaraný výraz.

„Dúfam, že ste... nezmenili svoj... názor.“

Povedala to rozpačito a on vedel, že táto otázka ju určite trápila po celý čas, čo naňho čakala.

Zakrútil hlavou a prešiel k ohňu ohriať si ruky. Potom povedal:

„Nezmenil som názor, ale skôr, ako sa pohneme ďalej, chcel by som sa s vami veľmi vážne porozprávať, Perdita.“

„Takže tomu neveríte,“ povedala rýchlo. „Viem to pochopiť a nemusíte si už o mňa robiť starosti. Pomohli ste

mi ujsť a za to vám budem do smrti vďačná. Bolo to od vás nesmierne láskavé, že ste pomohli celkom neznámej žene v takej nezvyčajnej situácii a ak vás už nikdy neuvidím, môžem vám povedať len toľko, že na vás budem myslieť a budem vám vo svojom srdci ďakovať každý deň do konca svojho života.“

Keď to hovorila, podišla k markízovi bližšie. Hľadel do jej malej tváričky, ktorú k nemu zdvihla. Nebolo možné pochybovať o úprimnosti jej slov.

Markíz si pomyslel, že nikdy nevidel ženu, ktorej oči by natoľko odrážali jej pocity a zrazu si nevedel predstaviť, že by ho Perdita vedela oklamať.

„Hovoríte za mňa,“ povedal ticho. „Ale musím vám oznámiť, že sa mýlite – váš predpoklad je celkom nesprávny.“

„Chcete povedať, že... chcete pokračovať... v našom pláne?“ spýtala sa Perdita.

„Ak si to želáte vy,“ odvetil. „Ale najprv sa musím s vami porozprávať. Sadnite si, Perdita. Predpokladám, že ste už raňajkovali.“

„Áno, ja áno,“ povedala. „Ale čo vy? Dali vám niečo jesť?“

„Nejaké raňajky mi priniesli,“ povedal markíz, „ale vyzeralo to tak nepekne, že som nemal najmenšiu chuť to ochutnať.“

„Tak si niečo objednajte teraz. Môžem vás počúvať popri tom, kým budete jesť.“

„Máme málo času,“ odvetil markíz. „Váš poručník vás určite hľadá!“

Zbadal, že do očí sa jej znovu vrátil strach.

„Keď som o siedmej ráno vyšiel z izby,“ vysvetľoval, „aby som si vyžiadal od hostinského horúcu vodu a veci na holenie, počul som sira Gerbolda, ako hučí na svojho sluhu. „Musí niekde byť!“ kričal. Netušil, že ho na balkóne počujem. Hľadajte ďalej! Ak nie je tu, musí byť

v nejakom blízkom dome alebo farme. Vo včerajšej búrke nemohla zájsť ďaleko.“

„Takže ma stále hľadá,“ zamrmlala Perdita takmer bez dychu. „Vedela som, že... to nebude také ľahké.“

„Zatiaľ vás ešte nenašiel,“ povedal markíz chlácholiavo, „a kým príde až k Baldocku, my už budeme dávno preč. Chcel som povedať len toľko.“

Na chvíľu sa odmlčal. Podľa toho, ako zopala ruky, vedel, že je veľmi rozrušená.

„Predovšetkým vám sľubujem, Perdita,“ povedal, „že vás zachránim pred Whittonom akýmkoľvek spôsobom. Môžem vás vziať k jednej svojej príbuznej, ktorá sa o vás postará, kým vybavíme právnu cestou, aby sira Gerbolda zbavili poručníctva po jeho žene...“

„Nie, nie, to nebude treba,“ prerušila ho Perdita. „Nechcem byť pre vás... takým bremenom. Ak mi pomôžete dostať sa do Londýna, zájdem za priateľom môjho otca, alebo sa niekde zamestnám. Skryjem sa tak, aby ma sir Gerbold nikdy nenašiel.“

„Tri roky sa chcete skrývať?“ spýtal sa markíz ticho.

„Bude to... ťažké,“ priznala Perdita, „ale hádam sa mi to... nejako podarí.“

„Bez peňazí?“ znovu naliehal markíz.

Zhlboka si vzdychla. Potom chvejúcim sa hlasom povedala:

„Nemôžem sa vrátiť... k nemu! Bude ma... biť... pri-núti ma, aby som sa za neho vydala. Ja to už dlhšie... nevydržím!“

„Presne tak,“ povedal markíz stroho. „A preto budeme pokračovať podľa plánu, ktorý sme vymysleli včera večer.“

Pozrela naňho a v jej očiach opäť zažiarilo svetlo.

„Myslíte to naozaj vážne?“ spýtala sa.

„Áno, myslím,“ odvetil. „Ale ja som vám chcel vysvetliť jednu vec, Perdita. Že ja z toho budem mať rovnaký

osoh, ako vy. Nemáte mi za čo byť vďačná. Možno vás zachránim pred tyranom, ktorý sa k vám správal kruto, ale vy ma zachraňujete z takej nepríjemnej situácie, na ktorú nechcem ani len pomyslieť.“

Perdita zalomila rukami.

„Ale ja som vďačná! Oveľa vďačnejšia, než sa dá... slovami vyjadriť,“ povedala. „Srdce mi našepkáva... že ste mi boli poslaný do cesty, aby ste ma zachránili. Malo to tak byť, že som stretla práve vás... a že ste boli taký... láskavý... taký chápatý... a taký šľachetný.“

Posledné slová povedala veľmi nežne.

„Ste veľmi dôverčivá,“ povedal markíz. „Čo ak sa zo mňa vykľuje ešte niečo horšie, ako bol sir Gerbold?“

Usmiala sa.

„Vy by ste nikdy nemohli byť taký. V ľuďoch sa nikdy nemýlim. Ako som vám už povedala včera večer, dôverujem vám. Viem, že vám môžem dôverovať. A jediné, čo chcem, je, aby som vám mohla svoj dlh nejakým spôsobom splatiť, aby som vám mohla pomôcť s vašimi problémami!“

„Tak teraz si môžem dať raňajky,“ povedal markíz prozaiicky.

Načiahol sa rukou za zvoncom, ale skôr, ako zatiahol šnúrou, Perdita povedala:

„Počkajte! Je tu ešte jedna vec.“

„Čo také?“ spýtal sa.

„Reči sluhov,“ povedala. „Nemôžeme len tak prísť do Londýna a povedať, že sme sa vzali, ak nebudú vaši sluhovia skutočne presvedčení, že je to pravda. Až doteraz sme nemali príležitosť, kde by sme sa boli mohli zosobášiť.“

„Máte pravdu,“ povedal markíz a zamračil sa.

„Keď som na vás čakala, spomenula som si,“ povedala Perdita, „že cestou do Londýna pôjdeme okolo dedinky Welwyn. Pred dvoma dňami dostala moja pestúnka list od slúžky mojej tety. Keď prestala u nej slúžiť,

usadila sa vo Welwyne. Popri iných dedinských klebetách sa v liste zmienila aj o tom, že ich staručký duchovný, ktorého si veľmi vážili, zomrel.“

„Myslíte si, že Welwyn je miesto, kde by sa mohol uskutočniť náš predstieraný sobáš?“ spýtal sa markíz.

„Ak by sme mohli ísť do Londýna bez vášho paholka,“ odvetila Perdita, „mohli by sme sa zastaviť vo Welwyne. Nového pastora iste nevymenovali tak rýchlo, takže ak budeme neskôr chcieť tento predstieraný sobáš zrušiť, bude ľahké dokázať, že v deň nášho sobáša, ktorý bude uvedený na sobášnom liste, nebol v dedine riadny pastor. Teda, ktokoľvek nás vtedy zosobášil, musel byť podvodník.“

Markíz sa usmial.

„Vidím, slečna Lyfordová,“ povedal, „že ste veľmi šikovná intrigánka!“

„Môj otec hovorieval, že ak už človek musí klamať, tak nech je to poriadne klamstvo.“

„A ja som si myslel, že vy neviete klamať,“ povedal markíz, „mýlil som sa?“

„Nie, nemýlili ste sa,“ odvetila Perdita. „Hovorím vždy pravdu, ale otec mi dával čítať rôzne dobrodružné knihy od sira Waltera Scotta alebo Alexandra Dumasa s veľmi vzrušujúcimi príbehmi. Potom sa ma pýtal, čo si myslím o zápletke, či nemá nejaké slabé miesta, či jej nechýba presvedčivé vysvetlenie správania sa jednotlivých postáv.“

„Inými slovami, učil vás kriticky myslieť,“ usmial sa markíz.

„Asi hej,“ súhlasila Perdita. „A preto sa teraz usilujem, aby naše sprisahanie nemalo chybu. Nakoniec, ak by nás pri tomto podvode prichytili, vaša reputácia by utrpela oveľa väčšie než moja.“

„Ste veľmi rozumná mladá dáma,“ poznamenal markíz a potiahol šnúru zvonca.

Keď sa objavil sluha, objednal si raňajky a dal zavolať svojho komorníka. Keď komorník prišiel, povedal mu:

„O pol hodinu chcem mať pripravený kočiar pred vchodom a ty si zabezpeč povoz pre seba, pôjdeš do Londýna sám.“

„Ako si želáte, pane,“ povedal komorník ľahostajne.

„A Jenkinsovi povedz, aby odišiel na koni slečny Lyfordovej.“

„Ale v tom prípade, pane, vás nebude sprevádzať nijaký sluha.“

„Som si toho plne vedomý,“ odvetil markíz. „Ubezpečujem ťa, že sa viem o seba celkom dobre postarať aj sám.“

„Samozrejme, pane,“ odpovedal komorník.

Už bol takmer za dverami, keď ho markíz zastavil.

„V kočiari bude chladno,“ povedal. „Mohla by sa schytiť ďalšia búrka. Slečna Lyfordová bude potrebovať nejaký teplý odev. Choď a kúp jej ten najlepší plášť, aký sa dá v Baldocku zohnať!“

Ak aj bol komorník prekvapený, bol tak dobre vyvíčený, že to nedal najavo.

Odišiel z izby a Perdita sa zasmiala.

„Určite ho zožiera zvedavosť,“ povedala, „a viem si celkom dobre predstaviť, že si myslí, že zrejme ide o únos.“

„Vysvetlíme im, o čo ide, až keď prídeme do Londýna,“ povedal markíz.

Asi o hodinu už boli na ceste. Pred ostrým východným vetrom chránil Perditu plášť z modrej vlny s kapucňou lemovanou kožušinou. Obopínala jej drobnú tváričku a ešte viac zvýrazňovala priesvitnosť jej svetlej pokožky.

Vyskočila na vysoké sedadlo vedľa markíza. Štyri čierne kone, zapriahnuté do kočiara, čerstvé po nočnom oddychu, nepokojne prešľapovali na mieste a potriasali hrivami, očividne dychtiac po kluse.

Paholok im uvoľnil opraty. Markíz skúsenou rukou schytil opraty – už sa tešil na nadchádzajúcu cestu.

Vždy mu prinášalo veľké uspokojenie, keď mohol ovládať svoje vlastné kone, lebo vedel, že sú nielen nádherné na pohľad, perfektne zohraté a vo výbornej forme, ale že sú nepochybne schopné súťažiť s ktorýmkoľvek záprahom jeho súčasníkov.

„Dočerta aj s vami,“ povedal mu pred dvoma týždňami vojvoda z Dorsetu, ktorý bol správcom klubu Jockey. „Netuším, kde vy tie kone kupujete, Melsonby. Každý mesiac chodia moji ľudia po predajných trhoch a napriek tomu som doteraz nekúpil ani len dvojzáprah, niečo ešte štvorzáprah, ktorý by sa vyrovnal vášmu.“

„Ja sa nespolieham na predajné trhy,“ odpovedal mu markíz.

„Tak potom ako –“ začal sa vojvoda vypytovať, no markíz ho prerušil so šibalským úsmevom:

„To vám neprezradím!“

Prvé dve míle musel markíz venovať zvýšenú pozornosť ovládaniu koní, lebo boli ešte dosť divoké. Potom, keď sa ich klus ustálil, pozrel na Perditu a usmial sa.

„Nič nevravíte.“

„Pozorujem vás,“ povedala. „Jazdíte úchvatne!“

„A vy sa v tom vyznáte?“ doberal si ju markíz.

„Náhodou áno,“ povedala veľmi vážne. „Môj otec miloval kone a vyhral veľa dostihov. Nikdy nedovolil nikomu inému, aby kupoval preňho koňa, vždy si ich vyberal sám.“

„Nebol náhodou vašim otcom Walter Lyford?“ spýtal sa odrazu markíz.

Perdita prikývla.

„Počuli ste o ňom?“

„Samozrejme, jeho meno poznal každý! Zvíťazil v Derby a medzi inými významnými cenami vyhral aj Zlatý pohár v Ascote.“

„Aké úžasné, že si to pamätáte,“ zvolala Perdita.

„Myslím, že každý, koho zaujímajú dostihy, musí poznať meno vášho otca,“ povedal markíz. „Je pravda, že sa nikdy osobne nezúčastnil na dostihoch?“

„Áno, absolútna pravda! Ocko neznášal publicitu a klebety a tvrdil, že ak niekto vyhrá, nevyhne sa tomu. Ostával doma a jeho verní zamestnanci mu nosili správy o pretekoch. On mal najväčšiu radosť, keď mohol svoje kone trénovať. V podstate ho až tak veľmi nezaujímal, či vyhrajú, alebo nie.“

„Výnimočný človek,“ zvolal markíz.

„Žili sme v ústraní,“ povedala Perdita. „Hádam polovicu roka sme strávili na cestách a potom sme sa vrátili domov, aby otec vycvičil kone na veľké závody. Môj otec sa v jednom roku zúčastnil vždy len na jedných dostihoch. Bol rád, keď ich vyhral, lebo sa mu potvrdilo, že stavil na najlepšieho koňa. Okamžite po pretekoch sme odchádzali znovu do cudziny.“

„Zaujímavý život.“

„Otcu zaujímal veľa vecí,“ pokračovala Perdita. „Možno by sa dalo o ňom povedať, že bol akademikom, hádam až na tú drezúru koní, ale ešte aj k tomu pristupoval vedecky. Mal svoje teórie na kŕmenie a drezúru a viem, že sa veľmi líšili od metód iných chovateľov koní.“

„O tom mi budete musieť porozprávať,“ povedal markíz.

„Zoznámim vás s mužmi, ktorí plnili jeho inštrukcie,“ povedala Perdita. „Teraz sú už všetci na dôchodku. Ocko im zanechal v testamente dosť peňazí, aby už nemuseli viac pracovať.“

„Tak sa mi zdá, že keď sa ‚vezmeme‘, budeme sa mať o čom rozprávať,“ povedal markíz s úsmevom.

Vzápätí si uvedomil, že touto poznámkou pripomenul Perdite sira Gerbolda a že to bola chyba. Nervózne sa

obzrela za seba, ani keby sa bála, že ich niekto sleduje. Potom povedala:

„Máte sobášny list aj zvláštne povolenie bezpečne schované?“

„Mám!“ odvetil markíz.

„Tak mi ich radšej dajte, než prídeme do Londýna,“ povedala. „Určite by ste nechceli, aby ich videl váš sluha skôr, než ich zmením.“

„Čo budete na tú ťažkú úlohu potrebovať?“ vyzvedal sa markíz.

„Len nejaké jemné kefy a ak je to možné, tvrdú gumu. Šikovne použitá voda a piesok sú účinnejšie, než čokoľvek iné.“

„Kúpime to v Londýne skôr, ako dorazíme na Grosvenorské námestie,“ sľúbil jej markíz. „Teraz by sme sa mali sústrediť na to, aby sme našli Welwyn. Pokiaľ ma pamäť neklame, nemalo by to byť už ďaleko.“

„Ešte asi míľu,“ povedala Perdita. „Pamätám sa, že raz mi Ella, slúžka tety Alice, ukazovala tú dedinu, keď sme sa vracali z Londýna. Poslali ma s ňou vo voze s batožinami, lebo teta Alica chcela byť so sirom Gerboldom sama. Obávam sa, že často na mňa žiarlila, a práve preto ho občas navádzala, aby ma trestal. Hoci jeho nebolo treba navádzať, robil to strašne... strašne rád!“

„Už na to nemyslite!“ povedal markíz. „Musíte zabudnúť na to, čo sa vám stalo. Začínate nový život, hoci aj na trochu riskantnom základe.“

O chvíľu už vošli do malej dedinky Welwyn.

V dedinke bol normanský kostolík zo sivého kamňa, okolo ktorého boli skupinky domov so šindľovými strechami. Na hlavnej ulici boli len dva obchody a jeden hostinec. Cintorín bol ohradený železným plotom a nikde na okolí nebolo vidieť človečika.

„Tak tu sme mali sobáš,“ povedal markíz a zašiel s koňmi bližšie.

Na chvíľu sa zastavil a bol by hneď pokračoval v ceste, keby mu Perdita nebola povedala:

„Myslím, že musíme ísť dnu. Ocko hovoril, že detaily bývajú veľmi dôležité. Myslím si, že obaja by sme mali vedieť, ako vyzerá kostol, v ktorom sme mali mať sobáš.“

„Áno, samozrejme,“ súhlasil markíz.

Poobzeral sa dookola a uvidel dvoch malých chlapcov, ktorí si obdivne prezerali kočiar.

„Postrážite mi kone?“ spýtal sa ich.

Dychtivo priskočili ku koňom a markíz, len čo zaistil opraty, zišiel dolu, aby pomohol Perdite zostúpiť z kočára.

Nezdalo sa však, že by potrebovala jeho pomoc – vyzeralo to, ani keby bola zlietla na zem. Markíz ešte raz pohľadom skontroloval kone, či sú pokojné a pustil sa za Perditou po úzkom chodníku ku kostolnej bráne.

Perdita stisla kľučku ťažkých dverí, zdobených hrubými nitmi. Vo vnútri bolo cítiť prach a starobylosť. Ich kroky klopali na sivej kachličkovej podlahe.

V kostole boli okrúhle stĺpy a okná z farebného skla, cez ktoré sa namáhavo predierali bledé lúče zlatistého svetla, keď sa jasnému zimnému slnku podarilo vykuknúť spoza tmavých búrkových oblakov, hnáných vetrom.

Stáli vedľa seba v chodbičke medzi lavicami a dívali sa na oltár s vylešteným strieborným krížom a dvoma nezapálenými sviecami.

Markízovi sa zdalo, že to miesto je až neskutočne tiché. Odvtedy, čo bol naposledy v kostole, uplynulo už veľa času.

Perdita vošla do jednej z vyrezávaných dubových lavíc a kľakla si. Zložila ruky takmer ako dieťa a zatvorila oči.

Stál a pozoroval ju. Na bledých lícach sa jej výrazne rysovali dlhé tmavé riasy. Modliaca sa ženská tvár mala v sebe čosi veľmi svieže a zraniteľné. Od smrti svojej matky nevidel ženu modliť sa.

Perdita otvorila oči a pozrela sa smerom k obloku na východnej stene kostola. Potom sa obrátila k markízovi a usmiala sa.

„Určite všetko dobre dopadne,“ povedala mákko. „Som si tým istá... teraz viem, že všetko... dobre dopadne.“

Hovorila to tak presvedčivo, že svoje presvedčenie preniesla aj na neho. Vyšla z lavice, a keď sa obrátili od oltára smerom ku dverám, vložila mu svoju ruku do jeho ruky.

Bolo to gesto dieťaťa, ktoré nickomu dôveruje a hľadá uňho ochranu.

„Dobre to dopadne, lebo... ty to zariadiš,“ povedala a spontánne mu začala tykať. Usmial sa a povedal:

„Keď myslíš, Perdita.“

Malí chlapci boli nadmieru nadšení mincami, ktoré im markíz hodil na cestu, keď bral do rúk opraty a popchol kone do klusu smerom na Londýn.

V okrajovej štvrti Londýna sa zastavili v obchode, kde Perdita kúpila kefkú a gumu a potom pokračovali v ceste.

Postupne sa ochladzovalo, no hoci obloha bola sivá, akoby už-úž malo začať snežiť a slnko celkom zmizlo, na Grosvenorské námestie prišli suchí, hoci celí uzimení.

Sluhovia sa postarali o kone. Perdita videla obrovský, impozantný, luxusne zariadený dom, plný lokajov, ktorí čakali, aby mohli vziať markízovi klobúk a plášť a aby pomohli aj jej zobliecť plášť.

Staručký komorník, ktorý vyzeral skôr ako arcibiskup, sa postavil pred nich a úctivo povedal:

„Vitajte doma, pane. Obávali sme sa, či sa vám podarí prísť dnes večer, či vás zasa nezastihne snehová búrka.“

„Nie, tentoraz sme mali šťastie,“ povedal markíz. „Bateman, chcem, aby si mi zagrataloval. Dnes popoludní som sa oženil.“

Obrátil sa k Perdite a povedal:

„Toto je Bateman, ktorý mojej rodine slúži už tridsať rokov - alebo dlhšie, Bateman?“

„Tridsaťdva, pane, ak máme byť presní,“ odpovedal stariec. „Chcem vám, vaše lordstvo i urodzená pani, vyjadriť v mene svojom i v mene celého služobníctva čo najúprimnejšiu gratuláciu k vášmu šťastnému dňu.“

„Ďakujem ti, Bateman,“ povedal markíz. „Predpokladám, že urodzená pani by sa rada zložila. Poproste pani Jensonovú, aby sa jej okamžite ujala.“

O chvíľu už Perdita trochu placho kráčala v sprievode sluhov hore schodiskom. Postaršia správkyňa domu v šuchotavých čiernych šatách s obrovským zväzkom kľúčov, ktorý sa jej hompáľal na páse, sa jej ponáhľala naproti, aby ju privítala. Od milého prekvapenia, že si markíz priviedol nevestu, bola samý úsmev.

„Je to pre nás naozaj veľké prekvapenie,“ povedala. „Počula som, že jeho lordstvo prišlo. Práve som schádzala dolu schodmi, keď som počula, čo povedal Batemanovi - skoro som od prekvapenia zamdlela! To teda hej! Naozaj som rada, vážne sa teším, že si jeho lordstvo priviedlo domov ženu. Myslím, že ženskú ruku už potreboval riadne dlho.“

„Vy ste si mysleli, že by sa jeho lordstvo malo oženiť?“ spýtala sa Perdita so šibalskou iskrou v očiach.

„Samozrejme, urodzená pani. Nepozdáva sa mi, keď muži ostávajú pridlho slobodní a najmä takí fešáci, ako urodzený pán! Na takého muža vždy striehne veľa pokušení. Ale čo to tu táram pred vami. Vaša batožina príde neskôr, nákladným vozom?“

„Ak mám byť úprimná,“ povedala Perdita, „nemám nijakú batožinu.“

Keď zbadala na tvári správkyne obrovský údiv, dodala:

„Jeho lordstvo ma unieslo a museli sme utekať veľmi rýchlo!“

„Vážne, urodzená pani? To je vzrušujúce, ale urodzená pani nemôže prísť na večeru v jazdeckom odevu!“

„Ja viem,“ odvetila Perdita. „Ale čo mám robiť? Nemám tu nič iné! Musela som odísť z domu tak rýchlo, že mám dokonca pod jazdeckým odevom večerné šaty, no obávam sa, že sú po tej rýchlej a dlhej jazde celé dokrčené.“

„Och, urodzená pani! To je romantické, je to skutočné dobrodružstvo, o akých občas čítam v knižkách, ktoré si požičiavam z knižnice pána Mudieho,“ zvolala pani Jensonová vzrušene. „Nikdy by som si nebola myslela, že zažijem únos v skutočnom živote! Ale musím uznať, že sa urodzenému pánovi vôbec nečudujem, že vás uniesol. Ste taká mladučka a peknučka - skutočne ste najkrajšia zo všetkých, ktoré tu doteraz boli!“

„To ma teší,“ povedala Perdita a pousmiala sa. „Ale, čo myslíte, pani Jensonová, dalo by sa niečo vymyslieť s tými šatami na večeru?“

„Mám nápad,“ povedala pani Jensonová. „Mám neter, ktorá pracuje v *Maison Française* na Bond Street. Ten obchod len nedávno otvorili a majú tam najnovšie modely z Paríža.“

„Hádám tam budem môcť zajtra zájsť,“ povedala Perdita.

„Myslela som si,“ pokračovala pani Jensonová, „že keby som vám vzala miery, mohla by som poslať sluhu k neteri, aby vám sem priniesla nejaké šaty na vyskúšanie. Určite majú v obchode niečo, čo by sa vám hodilo na dnes večer a zajtra si potom môžete vybrať ďalšie.“

„Nemyslíte si, že je už dosť neskoro?“ spýtala sa Perdita.

Pani Jensonová pozrela na hodinky.

„Nie, urodzená pani, lebo ak by aj bol obchod zatvorený, šičky pracujú do neskorých večerných hodín. Keď

majú osobitnú objednávku, pracujú niekedy až do polnoci.“

„V tom prípade rozhodne pošlite sluhu čo najskôr. Som si istá, že jeho lordstvo nebude mať nič proti tomu. A medzitým sa môžem okúpať.“

„Samozrejme, urodzená pani, práve som vám to chcela navrhnúť,“ povedala pani Jensonová a ponáhľala sa z izby.

Perdita si sadla pred veľké zrkadlo so zlatým rámom zdobené malými amorkami, ktoré stálo na bočnom stolíku.

Chvíľu hľadela na svoj vlastný obraz v zrkadle, potom si zhlboka vzdychla a nahlas povedala:

„Som v bezpečí! Vďaka ti, Bože! Vďaka ti!“

Markíz sa už druhýkrát pozeral na hodinky, keď sa otvorili dvere a Perdita vošla do salóna.

Videla, ako si vkladá hodinky do vrečka na vestičke a rozbehla sa k nemu.

„Trošku som sa oneskorila,“ povedala, „dúfam, že mi prepáčíš. Museli mi šaty trochu zúžiť.“

S prekvapením si uvedomil, že v šatách z lesklého priesvitného flóru zdobeného drobnýmibledoružovými kvietkami, ktorých odtieň sa zhodoval s odtieňom štóly, obopínajúcej jej štíhly driek, vyzerá výnimočne krásna. Kvietky zdobili aj hlboký výstrih jej živôtika.

„Nové šaty!“ zvolal.

„Áno. Práve mi ich priniesli z Bond Street. Veľmi som si želala, aby si ma videl dôstojne upravenú.“

„Zdá sa mi, že ten výraz pramálo vystihuje to, ako vyzeráš,“ povedal markíz a v očiach sa mu zračil obdiv.

„Nie je ten výstrih príliš hlboký?“ spýtala sa ho. „Mne sa zdal priveľmi odvážny, ale neter pani Jensonovej ma uistila, že je to najnovšia móda a že všetky vznešené dámy, ktoré sa vyznajú v móde, nosia teraz také výstrihy.“

„Je to veľmi pekné,“ ubezpečil ju markíz. „Ale ja som už strašne hladný.“

„Aj ja,“ povedala Perdita. „Našťastie, pani Jensonová mi priniesla pohár mlieka, takže neumieram od hladu.“

„Možno sme boli až prehnane ustráchaní,“ povedal markíz. „Možno by bolo bývalo rozumnejšie, keby sme sa boli zastavili niekde na obed namiesto toho, že sme sa hnali, ani keby nás prenasledovali všetci čerti z pekla.“

„Aj ten jeden čert stačil,“ povedala Perdita tichým hlasom.

„Už sa nemusíš ničoho báť,“ upokojoval ju markíz.

Pozrela naňho, ani keby chcela niečo povedať, ale v tej chvíli ohlásil komorník začiatok večere.

Obaja boli takí hladní, že prvú polovicu večere jedli takmer bez slova. Potom, keď markíz dojedol druhého pečeného holuba po riadnej porcii teľacieho mäsa s hríbovou omáčkou a kambale s ustricovou omáčkou, povedal tónom spokojného človeka:

„Teraz sa už cítim oveľa lepšie!“

Perdita sa naňho usmiala a on si všimol, že má na oboch líkach jamky.

„Dúfam, že sa nesprávame ako nenažranci,“ poznamenala. „Mám pocit, že naposledy som toľko zjedla, keď som mala dvanásť a pocit, že som stále hladná.“

Potom prišli na rad ešte ďalšie jedlá. Ani markíz ani Perdita nimi nepohrdli, až si nakoniec Perdita vzdychla:

„Už nevládzem! To v tejto domácnosti vždy tak výborne a veľa varia?“

„Na výbere šéfkuchára si potrpím,“ povedal markíz. „Som presvedčený, že jedlo patrí k jednému z umení života.“

„Ocko hovorieval to isté,“ povedala Perdita. „Keď sme boli napríklad vo Francúzsku, mali sme vždy veľké problémy, čo si z množstva tých dobrôt vybrať. Aj v Ta-

liansku boli výborné jedlá, ale v Grécku to bolo dosť nechutné.“

„Mám podobné skúsenosti,“ povedal markíz.

Začali sa zhovárať o miestach, ktoré už v Európe navštívili. Markíza prekvapili Perditine znalosti zvykov a tradícií mnohých európskych krajín, jej dobrý prehľad o živote aristokracie, ale aj jednoduchých ľudí.

Keď bolo po večeri a presunuli sa do salóna, Perdita otvorila sieťovú tašku, ktorá bola z podobného materiálu ako jej šaty.

Vytiahla odtiaľ dva papiere a podala ich markízovi. Chvíľu si prezeral zvláštne povolenie na sobáš.

„Urobila si to vynikajúco,“ povedal nakoniec.

Kde predtým bolo meno sira Gerbolda, zívalo čisté miesto. Markíz podišiel k stolu a vytiahol z neho svoje biele brko.

„Píš smelo a výrazne,“ navrhla mu Perdita, ktorá stála tesne za ním. „Je tam niekoľko bodov, ktoré sa nedali vymyť dočista.“

Markíz urobil, ako mu poradila. Potom napísal svoje meno aj do sobášneho listu, z ktorého Perdita dokonale zotrela posledný pozostatok sira Gerbolda.

Pozrel na ňu:

„Ako sa volá farnosť a kostol, kde sme mali sobášny obrad?“ spýtal sa.

„Meno farnosti, ako vieme,“ povedala, „je Welwyn a pokiaľ som si dobre všimla, kostol bol zasvätený Panne Márii.“

„Ja som si to všimol tiež,“ poznamenal markíz. „Náhodou mám tiež zmysel pre detaily, pokiaľ nie som otupený zlým vínom a šokovaný cudzími ženami, ktoré hľadajú útočisko v mojej spálni.“

„Bol to pre teba naozaj taký šok?“ spýtala sa a v očiach sa jej jagali veselé iskričky.

„Povedzme, že to bolo dosť veľké prekvapenie,“ od-

vetil markíz. „Ale, ako si už povedala, určite to tak malo byť. Bolo to ako záchranné lano, ktoré nám ktosi hodil v poslednej chvíli, aby sme sa neutopili.“

„Presne tak to cítim aj ja,“ súhlasila s ním. „Ja som sa topila a ty si ma zachránil.“

„A ty si zachránila mňa,“ povedal markíz.

Chvíľu mlčala. Potom sa spýtala.

„Bude veľmi zúriť?“

Markíz sa neusiloval predstierať, že nerozumie, koho má Perdita na mysli.

„Obávam sa, že bude zúriť ako besná šelma,“ povedal, keď si spomenul na Karenin tigrí temperament.

„Nechcem vyzvedať,“ povedala Perdita, „ale pre prípad, že by som sa s tou dámou stretla, nebolo by lepšie, keby som vedela, o koho ide?“

„Nevidím dôvod, aby si musela poznať moju minulosť,“ povedal markíz rozhodne. „Ak sa nejaké problémy alebo ťažkosti vyskytnú, budeme ich riešiť spolu, ale musíš pochopiť, Perdita, že nemám najmenšiu chuť o tom rozprávať. Zachránila si ma v najnešťastejšej situácii, v akej som sa kedy ocitol a pre túto chvíľu ti to musí stačiť.“

„Rozumiem...“ povedala Perdita zahanbene. „Prepáč, ak som bola... dotieravá.“

„Vôbec si nebola dotieravá,“ povedal rýchlo. „Jednoducho to –“

Hľadal správne slová, ako jej to opísať, no zistil, že sa mu strácajú na perách. Nevedel prečo, možno len vďaka prítomnosti tohto jedinečného dievčaťa, pocítil odrazu absolútnu nechť a odpor rozprávať o svojom vzťahu s Karen. Všetko mu zrazu pripadalo nechutné.

Perdita sa mu zdala nesmierne čistá, nevyumelkovaná a jemná a pri nej už len spomienka na Kareninu nenásytnú vášeň pôsobila dekadentne a špinavo.

„A ako pomenujeme duchovného, ktorý nás sobášil?“ spýtal sa náhle.

„Musíme mu dať nejaké obyčajné, jednoduché meno,“ navrhla Perdita, „niečo ako Robinson alebo Brown, ale napíš to nečitateľne, akoby ten človek písal náročky tak, aby sa to po ňom nedalo prečítať.“

„Znovu zapracoval tvoj cit pre detail!“ poznamenal markíz takmer sarkasticky, ale napriek tomu napísal na sobášny list meno Robinson a potom vložil oba dokumenty do zásuvky písacieho stola.

Perdita zamierila ku kozubu. Sadla si tam na rohožku ako minulý večer. Plamene ohňa sa jagali v jej kučierkach a módna široká sukňa sa dvíhala okolo jej drieku ani lupienky okolo kvetu. Markíz si sadol do hojdacieho kresla.

„Na čo myslíš?“ spýtal sa.

„Premýšľala som nad tým,“ odvetila, „že by som strašne nerada bola pre teba priťažou. Som si istá, že máš veľa záujmov a schôdzok, pri ktorých by ti bola... manželka na príťaž. Nechcem ti v ničom prekážať, ani ťa obmedzovať.“

„Myslím si, že istý čas by sme sa rozhodne mali objavovať na verejnosti spolu,“ povedal markíz. „Neskôr si možno nájdeš svoje vlastné vzťahy, ktoré by ťa zaujímali.“

„Áno, samozrejme,“ povedala Perdita. „Ale nadovšetko si želim, aby si nikdy nepociťoval moju prítomnosť ako bremeno.“

„Som si istý, že také niečo sa nestane,“ povedal markíz. „A ja ti sľubujem, Perdita, že keď si ľudia prečítajú oznam o našom sobáši v novinách, nebudú ti chýbať pozvania do spoločnosti.“

„Už si ho poslal?“ spýtala sa Perdita rýchlo.

„Dnes večer som ho odoslal po sluhovi,“ povedal markíz. „Sotva by si mohla bývať v mojom dome bez to-

ho, aby sme to oficiálne nevysvetlili, lebo spoločnosť sa o tom z klebiet dozvie veľmi rýchlo.“

„Klebety sa šíria naozaj rýchlo,“ povedala Perdita s úsmevom a dodala: „Sir Gerbold nečíta noviny. Je presvedčený, že čítanie je zabíjanie času!“

„Zajtra navštívim správcov tvojho dedičstva,“ povedal markíz. „To je najdôležitejšia prekážka, ktorú ešte musíme zdolať.“

„Uveria ti... určite, dokonca aj keby si im nepredložil dokumenty,“ presviedčala ho Perdita. „Si nielen dôležitý, ale podľa tvojho domu vidím, že si aj bohatý. Takže ťa nebudú podozrievať, že si si ma vzal pre peniaze.“

„Keby som žil v nejakom podkroví, bolo by to pre teba dosť nepríjemné, však?“ povedal markíz.

„Neprekážalo by mi to,“ odvetila Perdita. „Jediná naozaj dôležitá vec je, že si bol natoľko veľkorysý a láskavý, že si mi pomohol, keď som bola celkom stratená.“

„Stratená ako Perdita.“

Usmiala sa naňho.

„Ty vieš, že Perdita znamená stratená?“

„Samozrejme,“ odvetil. „Nie som až taký nevzdelaný, ako si o mne myslíš.“

„Nikdy som si o tebe nemyslela, že si nevzdelaný. Len muži, ktorých som doteraz poznala, boli nielen odporní a suroví, ale navyše aj hlúpi.“

„Si veľmi kritická,“ usmial sa markíz, „a teraz, keď tak na teba pozerám, Perdita, začínam si robiť starosti.“

„Starosti?“ spýtala sa.

„Včera večer, keď si mala oči opuchnuté od slz a tvár špinavú od blata, nezdalo sa mi, že by si bola veľmi atraktívna. Vlastne, musím priznať, že tvoje slová o tom, ako ťa tí muži prenasledovali, sa mi zdali trochu prehnané. Ale teraz vidím, že si vážne veľmi pekná a nepochybne ťa bude otravovať veľa obdivovateľov.“

„Tak s nimi jednoducho nebudem hovoriť! Nemám

si s nimi prečo začínať," povedala Perdita zapálene. „Nenávidím mužov, pochop to! Nenávidím všetkých mužov! Ak naozaj myslíš svoje slová vážne, pokojne sa oblečiem do obyčajných ľanových šiat a na tvár si dám závoj, aby ma nikdy nijaký muž neobťažoval svojím záujmom.“

Hovorila to tak rozhodne, že markíz rýchlo povedal:

„Ja som si ťa len doberal. V každom prípade, dohodli sme sa, že budeme spoločne čeliť rôznym situáciám. Musíš mať však na zreteli, že, aspoň pred svetom, si vydatá žena. Nijaký muž by sa ma neodvážil provokovať bez nejakého povzbudenia.“

„Nijaké povzbudenie nebude," vyhlásila Perdita.

Markíz sa cynicky usmial.

„Rád by som vedel, či to budeš tvrdiť ešte aj o pol roka alebo o rok.“

„Môžem ťa ubezpečiť," odvetila Perdita, „že pokiaľ ide o mužov, nezmením svoj názor.“

„Nie sú všetci takí odporní ako Whitton," poznamenal markíz.

„Pre mňa sú," povedala Perdita. „A ty si jediná výnimka. Teba za muža nepokladám.“

Markíz zdvihol obočie.

„To pre mňa nie je kompliment.“

„Och, prepáč, nechcela som ťa uraziť," povedala skrušene. „Myslela som to tak, že ty si iný. Nesprávaš sa ku mne ako k žene, ktorú treba ohmatkávať, bozkávať a túžiť po nej takým spôsobom, ktorý mi naháňa zimomriavky, už len keď na to pomyslím! Si ku mne milý a láskavý. Si muž, ktorému môžem dôverovať tak, ako som dôverovala svojmu otcovi. Si muž, ktorému som nakoniec vďačná.“

Perdita stíchla a potom sa postavila.

„Asi táram hlúposti a nezmysly, lebo som veľmi unavená. Nenahneváš sa, ak pôjdem spať?“

„Nemám sa prečo hnevať," povedal markíz, „skôr ty mi prepáč, že som ťa tak dlho zdržal. Mala si si ísť ľahnúť hneď po večeri. Musíš byť veľmi vyčerpaná, lebo aj ja, hoci som zďaleka netrpel tak ako ty, som riadne unavený.“

„Tak potom dobrú noc, vaše lordstvo," povedala Perdita a uklonila sa.

Placho sa naňho usmiala a potom sa obrátila. Opustila miestnosť tak vznešene, že mu pripomínala mladú srnku.

Markíz prešiel k barovému stolíku v rohu miestnosti a nalial si do pohára brandy. Potom sa znovu posadil a vystrel si nohy.

Ich plán im zatiaľ vychádzal celkom hladko, ale markíz vedel, že keď si Sheila Courtleyová a Karen prečítajú oznam v novinách, začnú sa problémy.

Ale aj tak, čo by už mohli urobiť? Spoločnosť sa na ničom lepšie nezabaví ako na žiarlivej zranenej pýche alebo na ohováračských rečiach ženy, ktorú niekto ponížil.

Ľudia by sa nad ich rečami skôr zabávali, ako by boli pobúrení. Napriek tomu sa markíz cítil stiesnene. Karen bola výnimočný protivník. Bol si toho plne vedomý.

Keď na ňu pomyslel, spomenul si na divokú vášeň, ktorá jej horela v očiach a pocítil spaľujúcu žiadostivosť jej nenásytných perí. Mal veľmi nepríjemný pocit, že Karen mu to tak ľahko nedaruje.

Potom si povedal, že je zrejme prepracovaný. Keď ho teraz Perdita zachránila a keď si oddýchne, zajtra bude dosť silný na to, aby čelil Sheile, Karen, sirovi Gerboldovi Whittonovi alebo komukoľvek inému, kto by si s ním chcel zmerať sily.

Potom si pomyslel na Perditu a sám pre seba sa usmial.

Bola taká malá a krehká, a predsa bola odvážna ako lev. Ktorá iná žena z tých, čo poznal, by bola vydržala toľko bitky od toho sviniara Whittona a našla v sebe ešte dosť sily, aby od neho ušla? Ktorá iná žena by mala toľko odvahy, aby poprosila o pomoc celkom cudzieho muža a dokázala by vymyslieť sprisahanie hodné majstra intríg?

„Perdita!“ markíz vyslovil jej meno nahlas a zodvihol pohár.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Perdita si skúmavo a kriticky prezerala v zrkadle svoje nové šaty.

Odkedy prišla do Londýna, veľa sa toho naučila o móde, hoci predtým sa nikdy priveľmi nezaujímal o to, čo má na sebe. Teraz študovala svoj vzhľad v zrkadle a zistila, že nová móda je veľmi slušivá.

V šatách bez ramienok s hlbokým čipkovým výstrihom vyzerali jej biele plecia tak zvodne, že by si to nikdy nebola vedela predstaviť. Priliehavý živôtik zasa zvýrazňoval jej pevné malé prsia.

Perditine šaty boli ušité zo svetlozeleného hodvábného flóru so striebornými nitkami, čo spôsobovalo, že vyzerala, ani keby sa pohybovala vo vode. Jej štíhly driek zvýrazňovala široká naberaná sukňa, ktorú nadnášalo nespočetné množstvo hodvábnych spodničiek. Čipka výstrihu i ramienok bola tiež strieborná, rovnako ako črievice.

Vyzerala nesmierne étericky. Obrátila sa od zrkadla a povedala slúžke:

„Dnes večer si dám perlové a diamantové šperky, smaragdy sa mi zdajú príliš ťažké.“

„Nepotrebujete nijaké šperky, urodzená pani,“ povedala slúžka, „Vyzeráte ako stelesnená jar aj bez nich!“

„To rada počujem,“ usmiala sa Perdita. „Ale ide mi o to, aby som dnes večer bola dôstojnou ozdobou domu jeho lordstva, lebo toto je náš prvý naozaj dôležitý večierok, na ktorý ideme spolu.“

„Áno, viem, urodzená pani,“ povedala slúžka. „Ale vy ich všetky zatienite. Včera večer ktosi povedal, že ste najkrajšia nevesta sezóny.“

„Vážne?“ spýtala sa Perdita.

Potom sa usmiala sama pre seba, keď si pomyslela na to, akí zlostní by boli ľudia, ktorí jej tieto poklony skladali, keby vedeli, že ich v skutočnosti zavádza.

Bolo to zábavné, že po desiatich dňoch „manželstva“ sa takmer nestretli s ťažkosťami či prekážkami.

Pokiaľ šlo o Perditu, zažila zatiaľ jednu hroznú situáciu, keď sa stretla s lady Karen Russellovou.

Bolo to piaty deň po tom, ako prišli do domu na Grosvenorskom námestí. Vracala sa z Britského múzea, kde si prezerala knihy.

Práve premýšľala nad nápadom, či by nemohla pokračovať v práci, ktorú začal robiť jej otec, kým zomrel – zbieral ľudové rozprávky a povesti z rôznych krajín, ktoré navštívil a neskôr ich vydal v jednom zväzku.

Perdita šla do múzea s touto myšlienkou, ktorá jej vŕtala v hlave. V rozsiahlej knižnici našla toľko rôznych rozprávok vo francúzštine, španielčine a v taliančine, že domov sa vracala veľmi rozrušená predstavou, že by mohla robiť niečo naozaj užitočné a nielen si deň čo deň lámať hlavu nad tým, ktorému z početných pozvaní denne prichádzajúcich do ich domu, vyhovieť.

Markíz mal pravdu, keď jej tvrdil, že len čo sa ich údajný sobáš zverejní, bude zavalená spoločenskými pozvánkami. Perdita si však uvedomovala, že hoci ju markíz ochotne sprevádza na početných stretnutiach a večierkoch, v skutočnosti sa nudí.

Je to pochopiteľné, myslela si, veď on už v živote toľko toho skúsil, zatiaľ čo pre ňu to bolo celkom nové.

Po tom, čo tak dlho žila so svojím otcom v ústraní, bolo pre ňu vzrušujúce stretať sa s ľuďmi, ktorých mená poznala dosiaľ iba z novín. Zabávalo ju, keď počula, ako štátnici, politici a veľvyslanci vedú celkom bežné rozhovory a pritom si vždy myslela, že to musia byť výnimočné bytosti.

Ale už po niekoľkých dňoch mimoriadnej spoločenskej aktivity, začínala Perdita chápať, prečo to markíza nudí.

Každý večierok sa nakoniec veľmi ponášal na ten predchádzajúci. Človek stretal stále tých istých ľudí, hovorilo sa stále o rovnakých témach. Dámy, len čo osameli, začali rozoberať rovnaké ženské klebety ako inokedy a len čo sa ocitli v spoločnosti pánov, rovnako prešibane s nimi flirtovali.

„Mám toho dosť!“ povedala si Perdita.

Vedela, že od života očakáva viac, chce niečo dokázať, túži po niečom, čo by zaujalo jej myseľ.

Jej vzťah s markízom bol priateľský a bezproblémový, veľmi zriedkavo však bývali spolu sami.

On trávil veľa času vo svojich kluboch, v snemovni lordov, alebo, čo sa zdalo ešte dôležitejšie, pri telesných cvičeniach.

Za rána jazdieval v parku na koni, chodieval trénovať box a Perdita sa s prekvapením dopyčovala, že je mimoriadne dobrý. Dosť času venoval šermu a hoci ju niekedy vzal, keď jazdil so svojím neporovnateľným konským záprahom, oveľa častejšie pozýval niektorého zo svojich priateľov.

Bol šarmantný, milý a neskonale zdvorilý, ale po desiatich dňoch života v sídle Melsonbyovcov na Grosvenorskom námestí cítila, že o ňom nevie o nič viac, než sa dozvedela v prvú noc, keď sa stretli. Dôverovala mu, vedela, že je charakterný a svojrázny, ale inak bol pre ňu úplne cudzí!

„Možno je to tým,“ myslela si, „že tak málo poznám mužov, alebo aspoň takých mužov, ako je markíz!“

Odkedy jej zomrel otec, mala z mužov hrôzu. Nenávidela ich preto, ako sa voči nej správali a pohŕdala nimi, lebo si myslela, že ju svojím záujmom ponížujú.

Veľmi rada by sa však bola rozprávala s markízom, ra-

da by bola s ním diskutovala o veciach tak, ako v tú zvláštnu noc, keď sa stretli v hostinci. No zdalo sa, akoby na to nikdy nebol čas.

Pri takýchto príležitostiach, keď Perdita sama kráčala po schodoch do svojej spálne, cítila sa osamelá a trochu sklamaná.

Nevedela presne, čo chce, ani prečo nie je taká šťastná, ako by v tejto veselej a žiarivej spoločnosti, v ktorej vďaka svojmu postaveniu zohrávala dôležitú úlohu, mohla byť. Vedela len toľko, že jej to nestačí.

Po tom, ako spoznala lady Karen, cítila sa ešte osamelejšia a možno až trochu podradná.

Vracala sa z Britského múzea plná nových myšlienok. Cítila, že sa musí o tom s niekým porozprávať. Dosť ju sklamalo, hoci to nebolo nič mimoriadne, že markíz ešte nebol doma, a preto išla do knižnice, že tam naňho počká. Mala pocit, že potrebuje jeho radu a možno aj jeho súhlas s tým, čomu sa zamýšľa venovať.

Práve sa dívala do zadnej záhrady, keď počula, že sa dvere do knižnice otvorili. Rýchlo sa obrátila. Myslela si, že je to markíz, ale namiesto toho do miestnosti vošla najkrajšia žena, akú vo svojom živote videla.

Mala oblečené hodvábne šaty karmínovej farby, ktorých sukňa vyzerala, ani keby to boli lupienky obrovskej pivónie, obopínajúce jej štíhly driek. Na elegantnom klobúčiku, ktorý zdobil jej havranie vlasy, boli karmínové pierka.

Neboli to však šaty, pre ktoré nemohla Perdita z nej odtrhnúť oči, ale krása jej oválnej tváre s klasickými črtami, belosť jej pokožky a žiarivá temnota jej očí.

Chvíľku sa obe ženy bez slova premeriavali pohľadom. Potom Perdita povedala:

„Prepáčte, nepočula som, že vás ohlásili.“

„Povedala som komorníkovi, aby ma neohlasoval,“ znela jej odpoveď. „Kto ste?“

Bola to otázka, ktorú mohla položiť skôr Perdita. Keďže však bola taká prekvapená, namiesto otázky povedala trošku váhavo:

„Som... markíza... z Melsonby.“

„Myslela som si to,“ povedala prichádzia ponuro. „A ja som lady Karen Russelová. Predpokladám, že ste už o mne počuli.“

„Obávam sa, že nie.“ odvetila Perdita. „Ale to nech vás neprekvapuje. Môj manžel má toľko priateľov, že nečudo, ak...“

„Priateľov!“ Lady Karen vyslovila to slovo tak, ani keby šlo o urážku. „Ak si myslíte, že som jeho priateľka, tak vás musím upozorniť, že ani náhodou!“

„Nerozumiem... vám,“ povedala Perdita trochu vystrašená zvláštnym spôsobom, akým lady Karen hovorila. Vzápätí si však spomenula, že je hostiteľkou a preto povedala zdvorilo:

„Posaďte sa, prosím. Myslím, že jeho lordstvo príde čoskoro domov.“

„To dúfam,“ vyhrkla lady Karen. „Mám toho veľa na srdci, čo chcem markízovi a vám povedať!“

Hovorila to zjavne zatrpknuto. Potom sa pomaly niesla cez miestnosť ako loď pri plnej plavbe a zastala na koberčeku pri kozube.

S drzou rozvážnosťou sa rozhliadala vôkol seba po vyzdobenej a exkluzívne zariadenej izbe s mramorovými stĺpmi, s ťažkou zlato-bielou rímsou nad kozubom, veľkými knižnicami z mahagónového dreva, s obrazmi v pozlátených rámoch a vstavaným nábytkom.

„Predpokladám, že pre toto ste sa zaňho vydali, však?“ povedala a rukou v rukavici urobila posunok. „Našiel vás na nejakej píše, alebo ste sa naňho nalepili niekde na ceste, keď uháňal do Londýna?“

Perdita mlčky stála a pozorovala tvár lady Karen. Konečne jej došlo, kto je tá žena.

Toto bola tá pasca, z ktorej chcel markíz uniknúť. Toto bola sieť, ktorá sa okolo neho sťahovala, takže mal pocit, že nemôže uniknúť. Toto bola tá nevesta, ktorú si mal vziať v tom dôležitom divadle pre spoločnosť.

Na chvíľu ostalo ticho. Potom Perdita dôstojne povedala:

„Myslím si, že tieto poznámky by ste mali adresovať môjmu manželovi, ktorý na ne bude vedieť iste lepšie reagovať než ja.“

„To si myslím,“ povedala lady Karen uštipačne. „Ale chcem vám povedať, že sa absolútne nemienim...“

Čo chcela povedať, to už nedopovedala, lebo v tej chvíli vošiel do knižnice markíz.

Očividne ho komorník upozornil na to, kto prišiel, lebo keď vošiel dnu a uvidel lady Karen, vôbec ho to neprekvapilo. Podišiel k Perdite, zdvihol jej ruku k perám a pobožkal ju.

„Počul som, že si už prišla domov, Perdita,“ povedal. „Dúfam, že si na mňa dlho nečakala.“

Poklonil sa lady Karen.

„Milé od teba, Karen, že si nás navštívila,“ povedal. „Prišla si nám zagrátulovať?“

Perdite sa zdalo, že ju zámerne provokuje.

„Gratulovať!“ lady Karen to slovo takmer vyštekla. „Prišla som ti povedať, čo si o tebe myslím, Ivon.“

„To je smola!“ zamrmľal markíz.

„Vie táto žena, o ktorej tvrdíš, že si sa s ňou oženil, o našom vzťahu?“ spytovala sa lady Karen.

„Nemyslím si, že by to bola vhodná téma pre jej uši,“ odvetil markíz. „Ani si nemyslím, že ju zaujíma moja minulosť!“

„Nikdy by som si nebola pomyslela, že by si sa dokázal takto zachovať,“ hovorila lady Karen zlostne. „Ako je to možné, že si sa tak rýchlo oženil s touto niktoškou, potom, čo sme boli spolu v Quentone?“

„Je to poľutovaniahodné,“ povedal markíz nadnesene, „že som ťa včas neinformoval o svojich úmysloch. Je mi to veľmi ľúto, lebo vidím, že prechovávaš voči mne hnev. Môžem len dúfať, že budeš dostatočne veľkodušná a odpustiš mi moje prehrešky a že budeme priateľmi.“

„Priateľmi!“ vyhrkla znovu lady Karen. „Naozaj si myslíš, že by som sa mohla s tebou priateľiť po tom všetkom, čo bolo medzi nami – po tom, čo všetko sme jeden pre druhého znamenali?“

Markíz neodpovedal. Len trochu zdvihol obočie. Zdalo sa, že lady Karen váha nad výberom slov, skôr než sa pozrela na Perditu:

„Váš manžel, na ktorého ste nepochybne mimoriadne pyšná,“ povedala, „je podvodník a chrapún! Sľúbil, že sa so mnou ožení, jeho česť ho k tomu zaväzovala, ale namiesto toho sa z nejakého záhadného dôvodu, ktorý musím ešte vypátrať, oženil – s vami.“

Posledné slová takmer zasyčala. Vtedy Perdita povedala jemným, tichým, pokojným a muzikálnym hlasom:

„Zrejme bol presvedčený, že sa k sebe lepšie hodíme!“

Zdalo sa, že jej slová na chvíľu vyrazili lady Karen dych. Potom zúrivo povedala:

„Sľubujem ti, Ivon, že budeš preklínať deň, kedy si ma podviedol! Ku mne sa takto nebude správať nikto, a už vonkoncom nie ty! Pomstím sa ti, to ti sľubujem!“

„Tvoje hrozby ma samozrejme desia!“ povedal markíz sarkasticky. Potom dodal zmierlivým tónom:

„No tak, Karen, ber to športovo. Viem, že môj sobáš ťa prekvapil, tak ako mnoho iných ľudí, ale spolu s Perditou by sme radi vychádzali s ľuďmi dobre a potešilo by nás, keby si nám zaželala všetko najlepšie a zabudla na minulosť.“

„Naozaj si myslíš, že by som sa mohla k tomu takto postaviť?“ čudovala sa lady Karen. „Čo si myslíš, kto si?“

Hovorila zúrivo, a keď pozrela na markíza, oči sa jej leskli ako tigrici. Chvíľu sa zdalo, ani keby ho chcela prosiť, ale neprístupný výraz jeho tváre ju len ešte väčšmi rozzúrnil:

„Nenávidím ťa!“ kričala. „Nenávidím ťa z celého srdca a budem ťa prenasledovať do konca života!“

„To nemusíš!“ poznamenal markíz.

„Bola som ochotná sa za teba vydať. Ja, ktorej toľkí muži ponúkali manželstvo, že ich nemožno ani spočítať. Ale ja som si vybrala teba, Ivon – zo všetkých mužov na svete som si vybrala teba!“

„To je pre mňa iste veľká česť,“ povedal markíz cynicky. „Ale ešte stále je to privilegium muža, aby žiadal o ruku a takisto je právom muža, že dvorí, komu chce!“

„Lotor!“ zvolala lady Karen. „Nech sa ti duša, ak nejakú máš, usmaží v pekle! Dúfam, že jedného dňa budeš trpieť rovnakou bolesťou, akú si spôsobil mne!“

Odmĺčala sa a potom dodala tichšie:

„Milovala som ťa – Boh mi je svedkom! Milovala som ťa!“

V jej hlase nebola neha, len zlosť a sklamanie. Potom sa obrátila a odchádzala. Prešla takmer polovicu miestnosti, kým sa markíz s veľkým premáhaním prinútil, aby jej šiel otvoriť dvere.

Prešmykla sa okolo neho a ponáhľala sa cez halu. Markíz bez slova kráčal za ňou, až kým nevyšla z domu a neprešla cez chodník pokrytý kobercom k svojmu koču.

Viac nepovedala ani slovo, neobzrela sa, ale keď odchádzala, jej krásnu tvár hyzdil mimoriadne škaredý výraz.

Markíz pomaly kráčal späť do knižnice, síce s nepríjemným pocitom, no zároveň s istotou, že Karen napriek svojej zúrivosti mu už nemôže ublížiť.

Chcel sa Perdite ospravedlniť za to, že musela byť

svedkom takejto scény. Keď však vošiel do knižnice, nik tam nebol. Perdita odišla.

Cítila, že by mohlo byť pre markíza nepríjemné hovoriť o týchto veciach. Keď sa však o lady Karen nezmienil ani neskôr, myslela si, že to všetko jednoducho vypustil z hlavy.

Keď už raz Perdita zistila, kto bola tá žena, čo sa chcela za markíza vydať, vedela ľahšie dešifrovať klebety o najohováranejšej vdove Londýna.

Jej ľúbostné pletky boli hlavnou témou spoločenských večierok, a predsa jej rod bol bezúhonný. Väčšina hostiteľiek, napriek tomu, že zo srdca odsudzovali lady Karen, nemali ani najmenší záujem pohnevať si jej otca vojvodu z Dunstable, ktorý bol veľmi blízkym človekom kráľovnej.

„Možno je nemravná,“ povedala si Perdita sama pre seba, „ale je krásna. Oveľa krajšia ako všetky vychýrené krásavice. Nečudo, že markíza uchvátila.“

Keď sa však spolu s markízom zúčastňovali na rôznych večierkoch, stretla tam veľa atraktívnych počerných žien, ktoré sa markízovi zaliečali a vrhali naňho roztúžené pohľady. Na Perditu však pozerali pohrdavo, ani keby bola nejakým zvláštnym cudzokrajným zvieraťom.

Zasypávali ju zvedavými otázkami týkajúcimi sa jej pôvodu. S uľahčením zistila, že veľa ľudí, najmä zo staršej generácie, si pamätá jej otca i jeho úspechy vo svete doštihov.

Zároveň si uvedomovala, že väčšina ľudí, s ktorými sa stretla, boli presvedčení, že markíz sa oženil zle, dokonca nevhodne, lebo sa nepriženil do nijakej veľkej a významnej rodiny, ktorá by ho bola prijala do svojich kruhov.

„Som popoluška!“ hovorila si Perdita nie raz, ale mnohokrát. „Možno nie som taká chudobná, žeby som nemala ani jedny slušné šaty, ale cítim sa ako v tom sta-

rom príbehu, keď si krásny princ vezme za ženu chudobné dievča na zlosť všetkým vznešeným dámam, ktoré si chceli zasadnúť vedľa neho na trón!“

Zasmiala sa nad svojím nápadom a povedala si, že jej postavenie je len prechodné. Nemohla si však pomôcť, aby sa jej tento príbeh nevynoril v mysli zakaždým, keď počula nejakú vznešenú vyšperkovanú dámu povedať s neskryvaným prekvapením:

„Tak toto je tá tvoja žena, Ivon!“

Tento večer, ešte pred návštevou *Soirée* v záhradách vikomtesy Palmerstonovej, usporiadal markíz veľkú večeru u nich doma.

Keď Perdita zišla dolu, ocitla sa sama vo veľkom salóne, ktorý sa ťahal po dĺžke celého domu. Až tam sa stretla s markízom.

Keď vošiel do miestnosti, zdalo sa jej, že ho ešte nikdy nevidela takého pekného a elegantného, ako teraz v smokingu, s dvoma veľkými drahokamami v golieri snehobielej košele s volánikmi a s čiernymi vlasmi padajúcimi do čela.

Vyzeral vážne a trochu prepracovane. Keď ju zbadal, usmial sa. Vtedy pochopila, prečo je pre toľké ženy taký neodolateľný.

„Mal som strach, že prídem neskoro.“

„Zatiaľ neprišiel nik,“ odvetila Perdita. „Možno by si mi mohol povedať niečo o ľuďoch, ktorých si pozval.“

„Si nervózna?“

„Trochu,“ odvetila. „Dost ťažko sa rozpráva s ľuďmi, ktorých vidíš prvý raz, zatiaľ čo oni sa medzi sebou poznajú už dlhé roky. A tiež som vždy zmätená zo všetkých tých klebiet a škandálov a neviem si zapamätať, kto je ministrom ktorého konkrétneho ministerstva vo vláde.“

„Úbohá Perdita!“ povedal markíz súcítne. „Nerob si starosti, perfektne si sa zorientovala.“

„Vážne?“ spýtala sa a pochybovačne k nemu zdvihla zrak.

„Nik by to nedokázal lepšie,“ ubezpečil ju a dodal: „Keď si teraz pomyslí na to, ako si vyzerala v tú prvú noc, čo sme sa stretli, keď vezmem do úvahy život v ústraní, akým si žila v minulosti, som skutočne ohromený, ako rýchlo si sa dokázala prispôbiť spoločenskému životu s jeho nespočetnými nárokmi a komplikáciami.“

„Ale pokiaľ ide o teba... teba som sklamala, však,“ povedala Perdita.

„Sklamala!“ zopakoval markíz. „Nielenže si ma zachránila, ale dokázala si to zariadiť tak, že to všetko vyzerá úplne prirodzené! Nikomu by ani na chvíľu nešlo na um pochybovať o tom, že nie sme manželmi.“

Keď to hovoril, hľadel na ňu zvláštnym, prenikavým spôsobom. Perdite sa zdalo, akoby sa bol na ňu pozrel po prvý raz.

Nerozumela tomu.

Vtom ich prerušil oficiálny tón komorníkovho hlasu, ktorý ohlasoval ich prvého hosta.

Veľká usadlosť v Charltonských záhradách bola zaliate svetlom a plná spoločenskej smotánky.

Vikomtesa Palmerstonová, manželka ministra zahraničných vecí, patrila ešte aj vo svojom šesťdesiatom prvom roku života k najkrajším ženám Anglicka.

Mala výrazné, pravidelné obočie, bezchybný profil, krásne oči a v jej tvári sa odrážala jemnosť, súcít a dobrota.

Keď sa pred jedenástimi rokmi vydala za lorda Palmerstona, mala päťdesiat a on päťdesiat tri rokov. Miloval ju už keď bola vydatá za lorda Cowpera a teraz boli ešte zamilovanejší, ako keď sa vzali.

Lorda Palmerstona prezývali jeho priatelia Amor, lebo bol nevýslovne šarmantný a svojím spôsobom bol medzi mužmi asi taký príťažlivý ako jeho žena krásna medzi ženami.

Mal pekne tvarovanú hlavu, pevné ústa, vodcovský nos a hlboké podmanivé oči. Perdita o ňom počula, že vedel byť tvrdý a neústupný, ale aj keby to bola pravda, po tom, čo sa s ním chvíľu rozprávala, bola presvedčená, že by bol aj napriek tomu príťažlivý pre každú citlivú ženu.

„Musím vám oboom zablahoželať,“ povedala lady Palmerstonová, keď sa zvitála s markízom a Perditou. „Som si istá, že budete spolu veľmi šťastní a že vám to vydrží navždy.“

Usmiala sa a keď pozrela na svojho manžela, ktorý stál vedľa nej, dodala:

„Niet na svete nič krajšie, ako keď si človek vezme niekoho, koho naozaj miluje.“

Vrúcnosť a citové podfarbenie jej hlasu spôsobili, že sa Perdita trochu zahanbila. Zamyslela sa nad tým, či aj markíz cíti to isté, keď im ľudia blahoželajú tak úprimne. Jedine vtedy sa hanbila za podvod, ktorý si dovolili voči spoločnosti.

Nebolo však času na takéto úvahy. Za nimi už stáli ďalší návštevníci, aby sa zvitáli s hostiteľkou. Markíz viedol Perditu do blýskavého zhluku hostí a postupne ju predstavoval jednotlivým hosťom.

Zoznámila sa s vojvodom z Wellingtonu, ktorý sa v maršalskej uniforme práve vrátil zo snemovne národov. Predstavil ju viacerým pánom, ozdobeným vyznamenaniami, o ktorých zistila, že sú členmi diplomatického zboru pri kráľovskom dvore.

Potom počula, ako niekto vykrikol:

„Pán markíz! Dúfala som tak veľmi, že vás tu dnes večer stretnem!“

Slová mali cudzí prízvuk a Perdita zbadala, že k markízovi vystiera ruky exotická osôbka, ktorá sa celá trbliete veľkými smaragdami. Mala zaujímavú tvár so širokými lícnymi kosťami a šikmými očami.

Bola pôvabná a očarujúca na orientálny spôsob. Perdita celkom chápala nečakaný záblesk vzrušenia v markízových očiach, keď jej odpovedal:

„Vaše slová sú pre mňa poctou. Aj ja som si bol istý – celkom istý, že sa dnes večer stretneme.“

Pevne podržal jej ruky, ktoré k nemu vystrela, vo svojich rukách, a potom ich pobožkal. Vzápätí sa trochu strhol, akoby si bol odrazu uvedomil, že Perdita je s ním, a povedal:

„Smiem vás zoznámiť so svojou manželkou – jej výsosť, princezná Kaupenski.“

Perdita sa zdvorilo uklonila. Princezná mierne pokynula hlavou a povedala:

„Musím predstaviť vašu ženu pánovi barónovi, určite by ju veľmi rád spoznal.“

Perdita si neskôr nevedela spomenúť, ako sa to všetko zomlelo, ale o chvíľu sa už rozprávala s mladým ruským diplomatom a keď sa obzrela za markízom, zistila, že zmizol spolu s princeznou.

V tanečnej sále sa tancovalo a po tom, ako si s ňou barón zatancoval zdvorilostný waltz, pozvali ju do tanca ďalší páni. Ocitla sa vo víre tanca, prechádzala z jedného náručia do druhého, no pritom celý čas premýšľala nad tým, čo sa stalo s markízom.

Príležitostne zaviedla rozhovor so svojimi partnermi na princeznú a zistila, že je jednou z najvychytrenejších krásavíc v Londýne.

Jej manžel, spríbuznený s ruskou kráľovskou rodinou, bol atašé na veľvyslanectve a princezná, odkedy pricestovala za ním, budila v celej spoločnosti veľký rozruch.

„Je úchvatná!“ povedal Perdite jeden z hostí. „Zdá sa, ani keby jej oči odrážali celú tajomnosť Východu a jej pohyby sú neobyčajne zvodné. Možno sa vám zdá moje prirovnanie príliš poetické, ale ubezpečujem vás, že presne takto princezná pôsobí na každého, kto ju spozná.“

„Najmä pokiaľ ide o mužov, však?“ poznamenala Perdita a trochu sa zarazila, či pri tejto poznámke nepôsobila príliš žiarlivo.

Muž len zaklonil hlavu a zasmial sa.

„Samozrejme máte pravdu, lady Melsonbyová! Iste takto pôsobí jedine na mužov, ženy by jej najradšej vyškriabali oči!“

„Sľubujem, že ja nič také kruté neurobím,“ usmiala sa Perdita.

„Myslím si, že vy nemusíte žiarliť na nikoho,“ povedal jej spoločník galantne, „hoci...“

Odrazu sa zarazil a Perdita si uvedomila, že chcel povedať nie veľmi lichotivú poznámku na adresu markíza.

Neprekvapilo ju to. Vedela, že markíz má povest' lámača ženských srdiec, čo zodpovedalo roztúženým pohľadom, ktoré naňho vrhali ženy, ale aj ostrým, hoci skrytým narážkam, ktoré na jeho adresu počula od mužov.

Dúfala, že markíz sa vráti včas, aby ju sprevádzal na večeru. Keď však ani vtedy nebolo po ňom ani stopy, prijala ponuku lorda Derbyho, ktorého poznala z predchádzajúceho večierka.

„Veľmi som túžil stretnúť sa s vami, lady Melsonbyová,“ povedal, keď sa usadili. „Chcel by som vás poprosiť, aby ste sa usilovali svojho manžela motivovať k väčšiemu záujmu o politické dianie. Má na to schopnosti. Nedávno sme sa spolu s ministrom zahraničných vecí zhodli na tom, že by bolo pre našu stranu veľmi užitočné, keby markíz trávil viac času na politickej scéne.“

„Urobím, čo bude v mojich silách, aby som ho povzbudila,“ sľúbila Perdita.

Zamyslela sa nad tým, či by práca na politickej scéne mohla byť pre markíza východiskom z jeho znudenosti spoločenským životom. Lord Derby, ani keby čítal jej myšlienky, povedal:

„Ani to neviem poriadne vyjadriť slovami, ako som rád, že sa markíz oženil práve s vami. Mladí muži strácajú často veľa času ľúbostnými pletkami a potom, keď sú starší, ak len nie sú mimoriadne inteligentní, zistia, že ich život je prázdny a nemajú sa čomu venovať.“

„Chcete mi naznačiť,“ povedala Perdita s úsmevom, „že by som sa mala postarať o to, aby sa môj manžel trochu usadil a venoval sa tichému a nevzrušujúcemu domácomu životu?“

„Nič také som nemal na mysli,“ protirečil jej lord Derby. „Povedal som len, že ho potrebujeme do politiky. Potrebujeme takých mladých mužov, ako je on. Boli by ste prekvapená, keby ste vedeli, aký vie byť šikovný, keď má primerané zamestnanie a ako dobre sa vie zhostiť každej úlohy. Ide len o to, že by sme ho potrebovali častejšie. Stáva sa, že ho v snemovni lordov nevidíme aj vyše mesiaca.“

„Uvidíme, čo budem môcť v tejto veci urobiť,“ povedala Perdita skromne.

Mala však pocit, že markíz by ju aj tak veľmi nepočúval. A kde vlastne doteraz trčí?

Po večeri zavolała lorda Derbyho na karty jeho manželka a Perdita sa prechádzala po salóne sama v nádeji, že stretne niekoho, koho pozná.

Zdalo sa jej, že ju obklopuje more neznámych tvárí, až nakoniec, trochu zahanbená tým, že ju nik nesprevádza, vyšla na chodbu a dúfala, že v niektorom z bočných salónikov natrafí na markíza.

Práve keď sa blížila k hudobnému salóniku, zbadala ho za veľkými zelenými listami izbového kvetu sedieť na pohovke pohrúženého v intímnom rozhovore s princeznou. Napadlo jej, že tam zrejme sedia celý večer.

Chvíľu ich pozorovala cez pootvorené dvere. Princezná pozerala markízovi do tváre. Markíz ju hltal pohľadom a jeho tmavé oči viseli na jej červených zvodných perách. Perdita cítila, že ich nemôže vyrušovať.

Bola si istá, že markíz celkom zabudol na to, že vôbec existuje a rýchlo sa vzdialila odo dverí. Kráčala ďalej po chodbách a keď niekoho stretla, tvárila sa veľmi zaneprázdnene, akoby sa ponáhľala na nejaké dohovorené stretnutie.

Nazrela do jedného či dvoch salónikov, no všade videla len páriky, uchvátené vzájomnou príťažlivosťou. Potom otvorila jedny dvere a ocitla sa v malej izbe, ktorá bola zariadená na mužský spôsob. Na obrazoch boli zväčša samé kone a nábytok bol potiahnutý kožou.

Perdita predpokladala, že sa dostala do súkromnej časti domu, ale keďže nevedela, čo by si mala počať a miestnosť bola prázdna, prechádzala sa a prezerala si obrazy. Bolo tam niekoľko obrazov od Stubba, dva veľmi dobré od Herringsa a množstvo zábavných grafík z prostredia dostihov a športovej strelby na bažantov.

Práve vo chvíľi, keď sa dostala na druhý koniec izby, začula cez pootvorené dvere hlasy.

„Postavil si nejakého koňa do Národnej?“ spýtal sa mužský hlas.

„Myslím, že Bushranger by mal šancu,“ odvetil druhý, „ale Melsonbyho Columbina ho porazí v každom závode.“

„Columbina je vynikajúca kobyľa,“ povedal prvý muž, „ale jej pána z duše nenávidím, Harry!“

„Nie si jediný, komu sa otvára vo vrecku nožík, keď počuje meno priateľa Melsonbyho,“ odvetil muž, ktorý sa volal Harry. „Ale netráp sa, Colbrooke, dostane svoju odplatu.“

„O tom pochybujem,“ povedal muž menom Colbrooke. „Už roky ho preklínam a napriek tomu sa mu

všetko darí! A jediná odplata, ktorej sa mu dostáva, je vždy nové horúce telo, ktoré patrí niekomu inému, v jeho posteli!“

„Máš pravdu,“ odvetil Harry, „ale to, čo dostane teraz, nebude ani zďaleka také príjemné.“

„O čom hovoríš?“ vyzvedal sa Colbrooke.

„Zakrátko sa dopočujeme všetci, ktorí ho nenávidíme, o riadnej pomste,“ odpovedal Harry.

Perdita stála ticho, ani sa nepohla. Vedela, že by nemala načúvať. Vedela, že by mala odísť, a predsa, keď už počula tak veľa, nemohla teraz odísť.

„Tak vrav, o čo ide, Harry! Čo sa chystá?“

„Nemal by som ti to povedať,“ odvetil Harry a vtedy Perdita pochopila, že nech je už Harry ktokoľvek, určite priveľa pil. Nebol opitý, ale jeho reč prezrádzala vplyv alkoholu a Perdita mala pocit, že rozpráva tak dôverne len preto, lebo víno, ktoré vypil, mu rozviazalo jazyk.

„Sme starí priatelia, Harry,“ zobronil Colbrooke. „Ak vieš niečo zaujímavé o Melsonbym, tak mi to povedz. Vieš, že ma to čertovsky zaujíma! Nenávidím tú sviňu, odkedy mi prebral tú malú Cypranku po tom, čo som ja minul na ňu celý majetok.“

„Bola to krásna beštia,“ povedal Harry. „Keby som bol mal na to, aj ja by som jej bol dvoril.“

„No vidíš, ani ty si nemal na to, ani ja,“ povedal Colbrooke, „ale Melsonby mal! Nielenže má prekypujúci šarm, ale ešte aj peňaženku bez dna!“

„Nevedel som, že ho nenávidíš,“ poznamenal Harry. „Samozrejme, a ak vieš niečo o ňom, čím môžeš potešiť moje ucho, tak vrav!“

„Tak ťa teda môžem upokojiť, že na tohtoročnej Národnej už Columbínu nepostaví.“

„Vážne?“ spýtal sa prekvapený Colbrooke. „A prečo?“

„Lebo bude mŕtvy – preto!“

„Mŕtvy! Ako to myslíš?“

„Je to tajomstvo,“ povedal Harry nervózne.

„Myslíš, že to mi stačí?“ spýtal sa Colbrooke. „No tak, Harry, daj si ešte za pohárik a povedz mi všetko, čo vieš. Horím zvedavosťou.“

„To si myslím!“ zasmial sa Harry. „No dobre, ak teda chceš vedieť pravdu, Melsonby škaredo podviedol moju sestru Karen.“

„Vážne?“

„Sľúbil, že sa s ňou ožení a potom zdupkal a vzal si nejakú niktošku. Tak sa džentlmen nespráva.“

Harry mal problém vysloviť slovo džentlmen a Perdita si bola istá, že zrejme popíja stále viac.

„Takže Karen sa naňho nahnevala, však?“ pýtal sa Colbrooke.

„Nahnevala? Je šialená od zlosti a zúri ako ranená tigrica!“ povedal Harry. „Ale pomstí sa mu.“

„Ako?“

„Premyslená pomsta! Karen má filipa!“

„Má aj kopu ďalších predností,“ zachichotal sa Colbrooke. „Ale ako sa chce pomstiť Melsonbymu?“

„Poviem ti to,“ povedal Harry. „Poznáš tú Rusku, čo po nej Melsonby ide už dlho – vlastne, ako my všetci, pokiaľ ide o to.“

„Myslíš Zelinu Kaupenski?“ spýtal sa Colbrooke.

„Presne tú,“ súhlasil Harry. „Tie cudzie mená mi robia problémy. Je to nádherná žena, ja sám by som sa s ňou rád pomiloval, ale ja nemám šancu.“

„Veď ani Melsonby!“ povedal Colbrooke. „Jej muž je až fanaticky žiarlivý, nikdy ju nenecháva samu.“

„To isté tvrdila aj Karen,“ povedal Harry uznanlivo. „Preto povedala princovi, že Melsonby ide po jeho žene a jeho žena po Melsonbym! Neveril jej.“

„Samozrejme, že jej neveril,“ poznamenal Colbrooke.

„Karen mi povedala, že vrieskal ako nejaký prekliaty byronovský básnik o tom, že jeho žena mu je oddaná

a verná a že by nikdy na iného muža ani nepozrela!“ povedal Harry opovrhlivo. „Vtedy ho vyzvala, aby jej lásku podrobil skúške.“

„Ako to myslíš?“ spýtal sa Colbrooke.

„Povedala princovi, že ak natoľko dôveruje svojej žene, aby ju na noc či dve nechal samu. Aby jej povedal, že musí odísť do Paríža, ale v skutočnosti, aby sa ukryl v dome svojho priateľa.“

„Chceš povedať,“ spýtal sa Colbrooke pomaly, „že princ dobrovoľne uvoľnil pole Melsonbymu?“

„Presne tak! Nechal ho špehovať jedným z tých svojich extra špiónov. Vo chvíli, keď Melsonby vojde do jeho domu spolu s jeho ženou, princ dorazí domov, aby ich pristihol pri čine!“

„Páni! Chcel by som byť pri tom!“

„Ty by si chcel vidieť vraždu?“

„Chceš povedať, že princ má vážne v úmysle zabiť Melsonbyho?“ spýtal sa neveriaco Colbrooke.

„Povedal Karen, že zabije každého, kto sa dotkne jeho ženy! Je to horúca hlava ako všetci Rusi. Najprv udrie, až potom rozmyšľa! Mne sa to zdá veľmi pravdepodobné!“

„Pritiahnuté za vlasy, drahý Harry,“ povedal Colbrooke pochybovačne. „Neverím, že to vyjde! Hoci, na druhej strane, keby Melsonbyho zabil, Bushranger by vyhral Národnú!“

Perdita sa pristihla, že celkom stuhla. Prsty na zo-pnutých rukách zvierala tak silne, až jej celkom zbeleli hánky.

Rýchlo sa obrátila, prešla cez izbu a otvorila dvere do chodby. Odrazu sa jej zdalo, že je plná ľudí, ktorí vychádzajú alebo sa vracajú do tanečnej sály.

Prechádzala okolo nich a ponáhľala sa do hudobného salónika, kde naposledy videla markíza s princeznou.

Musí ho varovať, musí ho upozorniť, že znovu naňho

nastražili pascu, ktorá tentoraz môže byť oveľa nebezpečnejšia ako tá, z ktorej mu pomohla uniknúť.

Pohovka, na ktorej predtým sedeli, bola prázdna. Perdita vykukla spoza kvetov pre prípad, že by sa boli premiestnili. Možno šli do jedálne, pomyslela si. Ponáhľala sa chodbou do jedálne. Nedbala na zvedavé pohľady ostatných a obzerala sa vôkol seba, ale po markízovi nebolo ani stopy.

Bežala širokým schodiskom hore do tanečnej sály. Cítila, že ide o čosi veľmi naliehavé, mala veľmi silnú predtuchu nebezpečenstva. Aj bez náhodne vypočutého rozhovoru, cítila akýmsi inštinktom, ktorý ju nikdy doteraz nesklamal, že musí zachrániť markízu pred nebezpečenstvom, ktoré bolo každou minútou hrozivejšie.

Práve dobehla k tanečnej sále, keď zbadala markízovho priateľa, kapitána Johnnyho Gerrarda, ako ide k nej.

„Zdravím vás, lady Melsonbyová,“ povedal, „práve vás hľadám.“

„Kde je môj manžel?“ spytovala sa Perdita bez dychu.

„Práve preto vás hľadám,“ odvetil kapitán. „Hľadal vás a keďže vás nenašiel, nechal pre vás odkaz.“

„Odkaz?“ spýtala sa Perdita.

„Áno, musel ísť na schôdzku do klubu. Dúfa, že sa preto nebudete naňho hnevať, ale poprosil ma, aby som vás odprevadil domov, keď budete chcieť odísť.“

„Odišiel do klubu!“ opakovala Perdita takmer hlúpo, kým si uvedomila, že je to len výhovorka.

Vedela, kam markíz odišiel, vedela takmer s absolútnou istotou, že odišiel s princeznou a pokiaľ ho nezachráni, kráča v ústrety vlastnej smrti!

„Musím odísť hneď teraz!“ povedala kapitánovi Gerrardovi.

„Nepočítate ma aspoň jedným tancom?“ spýtal sa jej.

„Nie, nie,“ vyhrkla Perdita, „musím ísť domov, je to vrcholne naliehavé!“

Ponáhľala sa pred ním dolu schodmi. Keď došli k predným dverám, kapitán ohlásil jej meno sluhovi pri bráne.

„Kočiar markízy z Melsonby!“ zakričal muž.

Kapitán Gerrard pozrel na Perditu.

„Zabudli ste si plášť,“ povedal. „Mám ísť poň?“

„Na tom teraz nezáleží,“ povedala náhlivo. „Pošlem si poň zajtra.“

„Ale môžete prechladnúť –“ začal.

„Počúvajte, kapitán Gerrard,“ povedala Perdita, „chcem ísť domov sama, bez sprievodu. Jediné, čo od vás potrebujem je, aby ste mi pomohli nastúpiť do kočiaru.“

Díval sa na ňu zaskočený.

„Myslíte to vážne? Ženy obvykle nejazdia po Londýne samy, aj keď máte kočiša a dvoch paholkov na vašu ochranu.“

„Radšej by som šla sama,“ povedala. „Nemôžem vám to vysvetliť, ale želim si to.“

„Ako myslíte,“ odvetil kapitán Gerrard trochu odmerane.

Perdita vedela, že ho jej správanie zmiatlo a trochu urazilo.

Hoci to trvalo len pár minút, jej sa zdalo, že prešli celé veky, kým kočiar dorazil ku dverám.

„Ďakujem... ďakujem vám,“ povedala náhlivo kapitánovi Gerrardovi a vhupla do koča. Keď jej lokaj položil deku na kolená, povedala:

„Viezol si pred chvíľou jeho lordstvo?“

„Áno, urodzená pani.“

„Tak ma odvez tam, kam si zaviezol jeho.“

Zdalo sa, že lokaj váha, preto Perdita povedala ostro:

„Urob, čo som ti rozkázala a ponáhľaj sa! Ide o život!“

Muž vyzeral ohromený, ale zatvoril dverka a vzápätí sa kone pohli.

Perdita sa dovŕpila, že markíz sa nechá odviezť svojím vlastným kočiarom a nie princezniným, lebo sa bude chcieť vyhnúť rečiam jej služobníctva. Teraz šlo len o to, doraziť na miesto skôr ako princ.

Premýšľala, u koho sa princ asi skryl. Špión, nech už to bol ktokoľvek, určite videl, že markíz s princeznou odchádzajú spolu a iste sa rýchlo ponáhlal do domu, v ktorom sa ukrýval princ. Išlo len o to, ako dlho princovi potrvá, kým sa dostane k svojmu vlastnému domu.

Perdita si bola istá, že Karenin brat nezveličoval, keď tvrdil, že princ by markíza zabil, keby ho našiel v spálni so svojou ženou.

Lady Karen by bola svoju pomstu dotiahla do konca.

Zasiala v princovom srdci zrno podozrenia, vysmiala sa mu za jeho dôverčivosť a dokázala v ňom vzbudiť takú nenávisť voči markízovi, že keď sa jej podarilo presvedčiť ho, aby vyskúšal vernosť svojej ženy, určite by bol schopný zavraždiť ho, keby ho u nej pristihol.

Perdita premýšľala nad zvláštnym exotickým šarmom princeznej. Nebola tak dokonale krásna ako lady Karen, ale mala v sebe zvodný magnetizmus, ktorému muži nevedeli odolať od začiatku vekov. Perdita si bola istá, že aj princezná považuje markíza za neodolateľného.

Kočiar zahol na Piccadilly.

„Rýchlo! Rýchlo!“ súrila Perdita, lebo cítila obrovskú úzkosť, že by mohla prísť neskoro.

Zabočili na Mesačnú ulicu a potom na Cruzonskú.

Perdita mala pocit, že každá sekunda, ktorá ubehla, približovala markíza k smrti.

Určite nebude ozbrojený, ale to princa neodradí. Usilovala sa nemyslieť na to, čo všetko už počula o výbušnej a vášnivej ruskej povahe. Chcela zabudnúť na to, že jej otec sa kedysi nejasne vyjadril, že pokiaľ ide o veci lásky a vojny, sú to barbari.

Pre princa by sa markíz automaticky stal nepriateľom – nepriateľom, ktorého treba zlikvidovať. Perdita vedela, že keby princ zabil markíza, odvolával by sa na poľahčujúce okolnosti, ba čo viac, na diplomatickú imunitu.

Znamenalo by to, že by sa musel načas vrátiť do Ruska, ale prečo by mu to malo poškodiť? Na svete bolo predsa toľko veľvyslanectiev, kam ho mohli vyslať.

„Rýchlejšie! Rýchlejšie!“ vykrikovala nahlas, no kone sa práve zastavili.

Ocitli sa pred veľkým domom na Cruzonskej ulici. Keď jej kočiš otvoril dvere, vyskočila z kočiaru a bola pred bránou skôr, ako stihol zazvoniť.

Keď sa dvere otvorili, zbadala, že vnútri je len ospanlivý sluha a na chvíľu zapochybovala, či sa nezmylila. Ale vtom si na kresle v hale všimla mužský klobúk a večerný plášť s kapucňou. Patrili markízovi. Prišla včas!

„Informujte, prosím vás, markíza z Melsonby, že jeho manželka prišla poňho tak, ako to bolo dohodnuté.“

„Markíza z Melsonby, urodzená pani?“ opakoval sluha.

„Áno, je s vašou paňou. Prosím vás, informujte ho, že som tu.“

Sluha vyzeral mierne zarazený. Potom sa spamätal, spomenul si na slušnú výchovu a otvoril dvere do malého salónika.

„Nech sa páči, počkajte tu, urodzená pani.“

„Ponáhľajte sa a odovzdajte markízovi môj odkaz,“ povedala Perdita autoritatívnym hlasom.

Sluha zatvoril dvere, ale Perdita ich po chvíli znovu otvorila. Videla, ako sluha kráča hore schodmi. Nezastavil sa na prvom poschodí, ale vystupoval priamo na druhé.

Perdita zatajila dych. Nevedela, ako markíz zareaguje. Príde za ňou hneď, alebo bude natoľko pochabý, že jej odkáže, aby šla domov, že príde neskôr?

Môže si myslieť, že mu vyrobila spoločenský prešľap a je taká nedôvtipná, že sa dožaduje jeho spoločnosti a vôbec nechápe, o čo mu ide. Hádam nebude až taký pochabý.

Cez škáru vo dverách videla, že sa sluha vracia. Schádzal pomaly dolu schodmi a práve vo chvíli, keď schádzal k hale, ozval sa buchot na predné dvere.

Perdita sa prefakla a mala pocit, že jej srdce vyskočilo až do hrdla. Veľmi dobre vedela, kto to je!

Sluha otvoril dvere a sotva tak urobil, vrútil sa dnu vysoký, tmavý chlap.

„Kde je pani?“ spýtal sa.

Skôr než mohol sluha niečo povedať, presne tak ako pred chvíľou Perdita, všimol si na kresle markízov klobúk a plášť.

Vyrazil zo seba zlostný výkrik a vykročil smerom ku schodisku. Perdita vyšla do haly.

„Dobrý večer, vaša výsosť.“

Princ sa ohromene obrátil k nej. Mala dojem, že ešte v živote nevidela mužskú tvár, ktorá by vyzerala prekvapenejšie.

Perdita sa zdvorilo poklonila.

„Musím sa vám predstaviť,“ povedala. „Som markíza z Melsonby a veľmi som sa chcela s vami zoznámiť.“

„Zoznámiť sa so mnou?“ pýtal sa princ, ohlúpene opakujúc jej slová.

„Áno, iste,“ odvetila Perdita, „a veľmi ma zarmútilo, keď som sa dnes večer dozvedela, že nebudete na večierku lady Palmerstonovej. Môžem vás ubezpečiť, že tam bolo veľmi príjemne. V podstate tam bol každý, kto niečo znamená, okrem vás.“

Perdita vedela, že princ ju nepočúva, ale pozerá ponad ňu do prázdnej miestnosti, akoby si myslel, že tam objaví svoju ženu.

Bol príťažlivý, vyzeral trochu ako odvážny pirát s tmavými podozrievavými očami, dlhými hustými bo-
kombradami a plnými zmyselnými ústami. Na večerných šatách mal prehodenú pelerínu obrúbenú červeným saténom. Perdita si bola istá, že pod pelerínou zviaza niečo v ruke.

Princ sa spýtal drsným hlasom:

„Moja žena! Kde je?“

„Princezná je veľmi milá,“ odvetila Perdita. „Vzala môjho manžela spolu so mnou do vášho domu, aby nám ho ukázala. Teraz po svadbe premýšľame nad nejakými zlepšeniami v našom dome a princezná nám veľmi pomohla.“

„Absolútne nerozumiem, o čom hovoríte, madam,“ povedal princ ostro. „Chcem hovoriť so svojou ženou.“

„Ukazuje môjmu manželovi váš salónik,“ odvetila Perdita. „Bola by som šla s nimi, ale po toľkom tancovaní ma už veľmi bolia nohy.“

„Ospravedlňte ma,“ povedal princ a znovu sa obrátil ku schodom. Ale Perdita prosebne vystrela ruku.

„Skôr, ako ma vaša výsosť opustí,“ povedala, „veľmi by som ocenila, keby ste boli taký láskavý a ponúkli mi ovocnú šťavu, lebo som veľmi smädná. U lady Palmerstonovej bolo toľko ľudí, že som sa takmer nedostala k poháru.“

Chvíľu mala dojem, že princ odmietne. Jeho diplomatická výchova ho však prinútila zachovať sa, ako sa patrí.

„Ovocnú šťavu!“ povedal a šiel do salóna, kde predtým čakala Perdita a tváril sa tak, akoby slovo šťava počul prvýkrát v živote.

V rohu miestnosti stál stolík s karafami na víno a krištáľovými pohármi. Bol tam aj krčah s ovocnou šťavou.

Princ rýchlo nalial šťavu z krčaha do jedného z pohárov a náhlivo ho vtisol Perdite do ruky.

„A teraz ma, prosím, ospravedlňte,“ začal hovoriť, no Perdita mu znovu skočila do reči:

„Vaša výsosť, nenašlo by sa u vás trochu cukru? Tá ovocná šťava je vynikajúca, ale trochu kyslá. Mám rada sladké nápoje, aj keď mi povedali, že nie sú zdravé!“

Znovu dobrá výchova zabránila princovi, aby Perditi-
nu prosbu odmietol.

„Cukor!“ opakoval takmer bez dychu a znelo to ako nadávka, keď ho hľadal medzi karafami a pohármi.

„Ste veľmi láskavý,“ štebotala Perdita, „viete, ovocné šťavy sa mi zdajú veľmi často trpké. Možno je to preto, lebo ovocie oberajú priskoro a malo by dlhšie dozrie-
vať.“

Hovorila veselým hlasom, aj keď si bola vedomá, že princ ju vôbec nepočúva. Vnímala jeho naliehavú túžbu nájsť svoju ženu. Vtom s nesmiernou úľavou postrehla, že z haly sa k nim približujú kroky.

Keď markíz vošiel do salóna, Perdita stála pri dverách, zatiaľ čo princ obrátený chrbtom ku dverám ešte stále hľadal cukorničku.

Stačil jej jeden jediný pohľad do markízovej tváre a vedela, že ho ide rozhodiť od zúrivosti.

„Čo za...“ začal hromovým hlasom. Perdita ho pohľadom varovala a vtedy si všimol princa za ňou.

Takmer nepostrehnuteľnú chvíľočku bolo ticho, no Perdite, hoci jej hlas zlyhával, sa vzápätí podarilo zo seba vyjachtať:

„Tak už si tu, drahý môj! Práve som hovorila jeho výsosti, aká milá bola k nám princezná, keď nám ukázala ich dom.“

Kým hovorila, uvedomila si, že ani jeden z mužov ju nepočúva. Princ zísal na markíza a na tvári sa mu dala

jasne čítať jediná otázka. Markízovi sa podarilo tváriť absolútne nevyspytateľne.

„Dobrá večer, vaša výsosť, som rád, že vás vidím,“ povedal. „U lady Palmerstonovej ste nám chýbali.“

„Presne to som hovorila jeho výsosti aj ja,“ povedala Perdita.

Princ mlčal a hľadel na markíza zlovestne, ba až hrozivo.

Perdita odložila pohár so šťavou, ktorej sa ani nedotkla.

„Myslím, že nás vaša výsosť ospravedlní, keď už pôjdeme domov, som veľmi unavená. Prosím vás, neunúvajte sa ďalej hľadaním cukru.“

„Máš pravdu,“ súhlasil markíz. „Je načase, aby sme šli spať. Všetci máme sklony zostávať prídlho do noci hore a ráno nás z toho potom bolí hlava.“

Perdita vystrela ruku k princovi.

„Dobrá noc, vaša výsosť,“ povedala, „a veľmi pekne vám ďakujem za vašu láskavosť. Som naozaj šťastná, že som vás spoznala.“

Zdvorilo sa uklonila. Zodvihol jej ruku k ústam a formálne ju pobožkal. Mierne sa uklonil markízovi, ktorý chytil Perditu pod pazuchu a odvádzal ju do haly.

„Dobrá noc, vaša výsosť,“ povedal markíz a vzal zo stoličky svoj klobúk a pelerínu. „Dúfam, že vás v blízkej budúcnosti budeme môcť privítať v melsonbyovskom dome.“

Princ ani teraz neodpovedal. Perdita cítila, že jej srdce prudko búši, no markíz ju nenáhlivo vyviedol až na chodník a vošli spolu do koča.

Sluha zatvoril za nimi dvere. V koči vládlo zlovestné ticho. Až keď kone zabočili na South Audley Street, markíz sa spýtal:

„Ako si vedela, kde som?“

„Bola to ďalšia... pasca,“ odvetila Perdita ticho. „Osnovala ju... lady Karen. Princ ňu chcel... zabiť.“

Nastalo ticho, v ktorom Perdita počula tlkot vlastného srdca. Vzápätí markíz zúrivo vybuchol:

„Dočerta s tebou! Čo ste sa všetci zbláznilí? Nemôžem uveriť, že práve ja musím zažiť takú hanbu!“

„Bol by ňu... zabil,“ mrmlala Perdita.

„Ak mám takéto niečo znášať do konca života,“ hrmel markíz, „tak potom čím skôr ma zabije, tým lepšie!“

PIATA KAPITOLA

Keď sa markíz vracal z Epsomu, vedel, že sa mu podarilo striasť zo seba zlú náladu, v ktorej Londýn ráno opúšťal. Jazdil na koňoch a drezúroval ich tak dlho, až boli on i kone takmer úplne vyčerpaní.

Ale pomohlo mu to vyhnúť z tela diabla a teraz sa hanbil za to, že bol večer predtým k Perdite taký krutý.

Rozzúrilo ho, že ho znovu vysekala zo situácie, ktorá mohla byť preňho, nebyť jej zásahu, nielen vážna, ale dokonca smrteľná.

Už len samotný fakt, že odhalila Karenino sprisahanie, že prišla na Curzonskú ulicu, aby ho zachránila, ho naplňoval nekontrolovateľným hnevom preto, lebo sa tak veľmi zmyľil.

Teraz už vedel, že bol hlúpy, keď podľahol princezniným lichôtkam a nechal sa presvedčiť, aby ušiel z večierku lady Palmerstonovej bez toho, aby sa rozlúčil s Perditou.

Bolo to šokujúce zneváženie povinnej úcty manžela voči svojej žene. Musel sám pred sebou uznať, že celkom stratil hlavu. Princeznej dvoril už takmer rok a keď sa mu odrazu bola ochotná odovzdať tak ľahko a úplne, všetky ostatné záležitosti preňho stratili význam.

Všetci v Londýne vedeli, že princ je na svoju výnimocne zvodnú manželku neúprosne a vášnivo žiarlivý, ale markíz si bol istý od prvého stretnutia s ňou, že keby sa naskytla príležitosť, vedel by si ju podmaniť bez väčších problémov. Bolo však takmer nemožné nájsť príležitosť!

Princ nikdy nenechával svoju ženu samu a dokonca bolo ťažké prechodiť s ňou osamote hoci len pár slov, niečo ešte stráviť päť intímnych minút v jej spoločnosti.

Jediná príležitosť, keď jej mohol markíz dvoriť, bola, keď s ňou tancoval alebo keď sa mu dostalo privilégia odviesť ju k stolu na večeru, ak bolo všade priveľa hostí alebo pri inej spoločenskej udalosti.

Niekedy si venovali pár kradmých slov v záhrade domu, v ktorom bol bál, ale takmer pravidelne mu princezná len nervózne oznámila, že manžel ju hľadá a jediné, čo mohol urobiť, bolo povedať jej niekoľko roztúžených slov a pobožkať ruku.

Keď mu včera večer princezná povedala, že ju princ nechal v Londýne samu, nechcelo sa mu ani uveriť takému šťastiu.

Nejaký čas už vedel, že spôsob, akým flirtuje s ním, je iný, než povrchné lichôtky, ktorými obšťastňovala iných mužov.

V jej zvodných očiach bol výraz, ktorý musel skúsený markíz pochopiť. Zračila sa v nich vášň rovnako dychtivá a spaľujúca, ako bola jeho.

„Kam šiel váš manžel?“ spýtal sa jej, keď zanechali Perditu s barónom a kráčali chodbami plnými hostí k hudobnému salóniku.

„Do Paríža,“ odpovedala princezná. „Odišiel dnes ráno a ak by šiel čo najrýchlejšie, myslím, že skôr ako za štyri dni sa nevráti.“

„Štyri dni,“ zopakoval markíz nežne.

„Ste rád?“ spýtala sa celkom zbytočne.

„Viete, ako dlho už na toto čakám,“ povedal markíz hlbokým hlasom.

„Na čo?“ spýtala sa provokatívne.

„Naozaj chcete, aby som to povedal?“ vyzvedal sa markíz.

„Áno, povedzte mi to, povedzte!“ šepkala. „Chcem to

od vás počuť. Chcem počuť všetko, čo sme si tak dlho nemohli povedať.“

Bola očarujúca a veľmi dobre vedela, ako rozdúchať v mužovi ešte väčšiu túžbu. Ako ho vzrušiť slovami, ako využiť každý pohľad a každý pohyb pier na výzvu, ktorej nemožno odolať.

Rozprávali sa dlho, až nakoniec obaja cítili, že ohňu, ktorý v nich horí, už nedokážu dlhšie vzdorovať.

Vtedy markíz galantne ponúkol princeznej rameno a spolu zamierili k vchodovým dverám.

Až keď boli v hale, spomenul si markíz na Perditu. Obzeral sa dookola a keď uvidel z jedálne vychádzať svojho priateľa Johnnyho Gerrarda, požiadal ho, aby vyhľadal Perditu a odviedol ju domov.

„Musím teraz odísť, ale okamžite pošlem kočiar späť.“

Johnny blysol pohľadom na princeznú, ktorá stála obďaleč a tvárila sa nezúčastnene.

Na chvíľu sa markízovi zdalo, že jeho priateľ mu chce klásť nepríjemné otázky, ale ten len s úsmevom povedal:

„Vyhľadám tvoju ženu, Ivon. Dúfam len, že mi to jedného dňa oplatíš!“

Markíz sa neunúval s odpoveďou. Zavolať svoj kočiar a odviezol princeznú na Cruzonskú ulicu.

Sotva sa ocitli sami v intímnom prítmí kočiaru, markíz ju zovrel v náručí a začal ju vášnivo bozkávať. Nepotrebovali nijaké slová, až kým prišli k jej domu.

„Hore bude len jeden sluha,“ povedala mu, keď kočiar zastal. „Je mi oddaný a nezradí ma. Ostatným som prikázala, aby šli spať.“

„Ty si očakávala, že dnes večer s tebou prídem?“ spýtal sa markíz.

Nevedel prečo, ale odrazu ho znechutilo, že si bola taká istá sebou, tým, že splní jej očakávanie.

Ani keby vycítila, na čo myslí, pohľadila ho po líci a nežne povedala:

„Len som dúfala, že sa nevrátim sama.“

Pobožkal jej prsty, zároveň sa v ňom však naďalej ozývalo akési rozladenie. Kritický hlas v ňom sa pýtal: „Prečo si musia ženy každého hneď privlastňovať?“

Našťastie, ako sa ukázalo neskôr, zabavili sa chvíľu v malom salóniku, lebo markíz mal chuť na pohár brandy.

Vzájomný rozhovor v Carltonských záhradách ich tak pohltil, že zabudli zísť dolu na večeru a markíz od obe-
da nič nepil. Bol smädný, ale keď sa díval na princeznú, vedel, že sa nemusí povzbudzovať pohárom brandy!

No pohár dopil a až potom sa vybrali zavesení do seba hore schodmi. Prísľub budúcej rozkoše ich rozpaľoval.

Princeznina izba dýchala orientálnou vôňou, ktorú ešte umocňovali obrovské lalie vo veľkých vázach pri oboch bokoch postele.

Bola to izba ženy, ktorá využila každý detail na to, aby podčiarkol nielen jej príťažlivosť, ale aj jej zmyselnosť.

Len čo markíz zatvoril za nimi dvere, vrhla sa mu do náručia, pritiahla mu hlavu k svojej a dychtivo hľadala jeho ústa.

O niekoľko minút ju markíz v náručí preniesol do mäkkej postele so zlatými závesmi visiacimi z maľovaného plafónu, so saténovými vankúšmi, na ktorých boli vyšité korunky, s kožušinovou pokrývkou na hodvábných plachtách, ktoré boli olemované drahocennou čipkou.

Položil princeznú na vankúše. Vlnivými hadími pohybmi sa dostala pod neho.

Pri zvädzaní bola sladšia, pôžitkárske ohybnejšia ako Karen, ale pod povrchom bolo cítiť tú istú dravú vášeň, ten istý nenásytný hlad jej perí, tú istú žiadostivosť, ktorá bola viac zvieracia než ľudská.

„Chcem ťa, chcem ťa,“ šepkala markízovi pomedzi bozky.

Šaty sa zošuchli z jej rozochveného tela. Markíz ju hľadel po jemnej pokožke a čakal, kedy už bude nahá.

Vtom sa ozvalo zaklopanie na dvere a sluhov hlas zopakoval Perditiin odkaz.

Ešte aj teraz, keď nad tým premýšľal, nevedel markíz pochopiť, ako mohol byť taký hlúpy a nechápať, že by ho Perdita nebola prišla hľadať, keby nebol býval v nebezpečenstve.

V skutočnosti si myslel, že je taká jednoduchá a nevyzná sa v záležitostiach veľkého sveta, a preto, keď sa od sluhov dozvedela, kam išiel, pustila sa za ním na Cruzonskú ulicu, aby sa s ňou vrátil domov.

„Tá tvoja žena nie je normálna!“ povedala princezná tónom, ktorý mu pripomenul sipot. „Rýchlo sa jej zbav - rýchlo!“

„Povedal som Johnnymu Gerrardovi, aby ju vzal domov,“ povedal markíz. „Nechápem, prečo ju nechaj prísť za mnou.“

„Pošli ju domov - nech ide sama,“ prikázala princezná, „už sa ťa nemôžem dočkať!“

Pobožkal ju, potom si upravil kravatu a chlopne na žaketu a zišiel dolu.

Keď vchádzal do salóna, bol na Perditu veľmi nahneváný. Ale vtom zbadal vysokú postavu princa za ňou a z výrazu jej tváre pochopil, že si je plne vedomá nebezpečenstva, z ktorého sa ho práve usiluje zachrániť.

Napriek tomu, keď sa vracali do melsonbyovského sídla, nejaký perverzný démon v ňom ho prinútil byť voči nej zlý. Keď vošli do knižnice, povedal:

„Pre budúcnosť ti musím, Perdita, povedať: dúfam, že nebudeš zasahovať do mojich súkromných záležitostí.“

„Veď princ ťa chcel zabiť,“ povedala Perdita zmäteným hlasom. „Mal pod pelerínou pištoľ, videla som ju.“

„Určite by som sa bol ubránil aj sám,“ povedal markíz ľahostajne.

Vedel, že to nie je pravda. Mal by sa jej poďakovať za to, čo pre neho urobila, že mu zachránila život. Ale nedokázal to. Bol rozzúrený tým, do akého svetla sa dostal, pokorený vlastnou neopatrnosťou.

„Ospravedlním sa jej,“ hovoril si markíz, „hoci, keď sa to tak vezme, v podstate nemá právo ma odsudzovať, nech robím čokoľvek.“

Najviac ho dráždilo to, že Perdita šlo najmä o jeho bezpečnosť a očividne ju netrápila jeho morálka.

Markíz sa znovu sám nad sebou zahanbil. Bol to pocit, ktorý nepoznal od čias, keď bol malým chlapcom a prichytili ho pri klamstve.

Doklusal s koňmi až pred melsonbyovské sídlo a opraty hodil do rúk paholkovi.

„Zdá sa, že ste mali dobrý výlet, pane“ poznamenal paholok.

„Vynikajúci,“ súhlasil markíz.

Zoskočil z koňa a vtedy si všimol, že pred domom stojí uzavretý kočiar.

Čudoval sa, či má Perdita nejakých hostí. Dosť by ho to rozladilo. Bolo už skoro šesť hodín a to je veľmi neskoro na každú návštevu, najmä nepozvanú.

Navyše, o tomto čase by sa už Perdita mala chystať, lebo dnes večer boli pozvaní na večeru ku grófke zo Sutherlandu do Staffordu. Večera bola nachystaná na skorú hodinu, lebo po nej mali spoločne zájsť na operu.

Markíz vošiel do haly a vtedy zbadal niekoho náhliť sa dolu schodmi a s údivom zistil, že je to jeho sestra.

„Ivon!“ zvolala. „To som rada, že si sa vrátil, bála som sa, že ňu nestihnem.“

„Helen, čo tu robíš?“ pýtal sa markíz, „myslel som si, že ste v Indii!“

„Boli sme,“ odvetila Helen. „Ale Edwarda prevelili k Aldershotovi. Nie je to úžasné?“

„Fantastické,“ súhlasil markíz. „Musím mu zablahoželať.“

Lady Helen sa priblížila k svojmu bratovi a nastavila mu tvár, aby ju pobožkal na líce.

„Nemôžeš mu zablahoželať, lebo je chorý. Práve ho odviezli do nemocnice. Och, Ivon, veľmi sa oňho bojí!“

„Do nemocnice?“ začudoval sa markíz.

„Áno, kým sme sa plavili po mori, dostal horúčku,“ vysvetľovala lady Helen. „Bolo mu stále horšie a lodný lekár bol už zúfalý. Teraz nemám čas rozprávať ti podrobnosti. Musím sa ponáhľať za ním. Nechala som deti s tvou ženou. Ivon, je to hotový anjel! Veľmi dobre si si vybral.“

„Deti?“ spýtal sa markíz, ale videl už len chrbát svojej sestry, ktorá bežala k dverám a vyskočila do koča, ktorý tam na ňu čakal.

Zamávala mu a cez zatvorené dvere kočiaru ešte niečo kričala, ale nerozumel jej. Potom zmizla.

Markíz sa obrátil na komorníka a na tvári sa mu zračilo ohromenie.

„Čo to hovorila lady Helen o deťoch?“ vypytoval sa.

„Podľa všetkého neochorel len kapitán Winston, pane, ale aj pestúnka. Lady Helen preto priniesla deti sem.“

„Preboha!“ vyhrkol markíz. „A kde sú teraz?“

„V detských izbách, pane,“ povedal komorník takmer vyčítavo, akoby mal markíz vedieť, kde by mohli byť.

„Asi by som sa mal ísť pozrieť, čo sa deje,“ povedal markíz viac pre seba ako služovi.

Rýchlo vyšiel hore schodmi na druhé a potom na tretie poschodie. Vtedy si uvedomil, že v detských izbách melsonbyovského domu nebol už celé roky.

Vlastne si nevedel spomenúť, či tam vôbec niekedy bol od čias, keď bol sám ich hlavným nájomníkom. Na-

priek tomu sa mu zdalo, že stále tam cítiť rovnakú vôňu sušiacich sa šiat a horúcej hrianky natretej maslom, zemiakového cukru a cínových vojačikov, ktorá sa mu odjakživa spájala s detstvom.

Keď vychádzal na plošinku najvyššieho poschodia, zbadal z jednej detskej izby vychádzať mladú slúžku nesúcu medenú kanvicu na plnenie vaničiek.

Keď zbadala markíza, dosť ju to prekvapilo. Náhlivo sa uklonila a ponáhľala sa dolu schodmi.

Markíz otvoril dvere izby, ktoré práve zatvorila.

Chvíľu stál a obzeral si izbu, o ktorej si myslel, že na ňu už dávno zabudol, ale teraz vedel, že od detstva je nezmazateľne zapísaná v jeho mysli.

Pri obloku stál strakatý hojdač kôň a stenu okolo neho zdobili farebné vianočné pozdravy a rôzne odkazy, nad lúštením ktorých jeho pestúnka strávila toľko namáhavých hodín. Bol tam vysoký vešiak s mosadznou hlavicou, naň sa vždy odkladali šaty, aby sa vysušili a prevetrali pred blčiacim ohňom v kozube.

Zbadal aj domček pre bábiky, ktorý patrilo Helen. Uvidel svoje staré bubny a trúbky a obrovskú škatuľu s kocami, z ktorých postavil toľko fantastických hradov a potom ich vždy nerád upratoval.

Áno, detská izba sa nezmenila. Markíz zbadal pri stole v strede izby sedieť dve malé postavičky. Každá z nich držala v ruke krajec chleba a mlieko v šálke z čínskeho porcelánu.

Na dlážke pred kozubom bola okrúhla vanička, v ktorej sa kedysi kúpaval. Práčne ju plnili večer čo večer kanvami horúcej a studenej vody. Kým vodu vyniesli zo suterénu, museli s ňou vyšliapať štyri poschodia.

Teraz bola vanička plná. Uprostred nej sedelo malé buclaté bábätko a pri ňom na koberčeku kľáčala Perdita. Jednou rukou dieťa zručne držala a druhou ho umývala.

Keď vstúpil dnu, pozrela naňho. Všimol si, že má rukávy vykasané vysoko nad lakte. Na šatách mala prehodенú flanelovú zásterku. Od pary z kúpeľa i od horúčavy z kozuba sa jej z vlasov na čele vytvárali drobné zlatisté kučierky.

Usmiala sa naňho a na lícach sa jej urobili jamky.

„Dobrá večer, Ivon,“ povedala, „máme spoločnosť!“

„Už som sa dozvedel od svojej sestry,“ povedal.

„Tak potom by si sa mal radšej hneď zoznámiť s našimi hosťami.“

Perdita obrátila tvár k malému chlapcovi s pekne učešanými vlasmi, ktorý pozeral na markízu doširoka otvorenými očami.

„Alexander, toto je tvoj strýko Ivon, ktorý sa prišiel na teba pozrieť. Tento dom je jeho, takže by si mu mal poďakovať za to, že tu môžeš ostať.“

Alexander zoskočil zo stoličky, vykročil k markízovi a podával mu ruku.

„Teší ma, že ťa poznávam, strýko Ivon,“ povedal zdvorilo. „Mama nám povedala, že bývaš vo veľkom dome. Je oveľa väčší ako ten náš, v ktorom sme bývali v Indii.“

„Som rád, že sa ti páči,“ povedal markíz a potriasol si so synovcom rukou.

„A toto je Caroline,“ pokračovala Perdita a ukázala na malé dievčatko, ktoré sa tiež spúšťalo na zem, „ale volajú ju Caro. Je dosť hanblivá a robí jej problémy vyslovovať „r“ a čisto rozprávať.“

„Nie som hanblivá,“ tvrdila Caro, „len nelozplávam s ľuďmi, ktorí sa mi nepáčia.“

Markíz sa zasmial, zdvihol ju do náručia a postavil ju na stôl tak, aby mali tváre v rovnakej výške.

„Dúfam, že ja sa ti páčim,“ povedal zaliečavo. „Pre mňa je totiž neznesiteľné byť s ľuďmi, ktorí sa so mnou nerozprávajú.“

Caro naklonila hlavu na jeden bok a sústredene ho

pozorovala. Bola maličká a jej vlásky mali farbu zapadajúceho slnka. Mala veľké modré oči a malý gombíkový noštek. Markízovi bolo jasné, že jedného dňa z nej vyrastie riadna krásavica.

„Si väčší ako očinko,“ vyhlásila po dôkladnej úvahe, „ale ša mi páčiš, veľmi ša mi páčiš.“

Perdita sa zasmiala.

„Nech majú tri či tridsať, pre všetky si neodolateľný!“ doberala si ho.

Markíz sa posadil do kresla vedľa kozuba s Caro na kolenách.

„A čo číslo tri?“ spýtal sa hľadiac na dieťa vo vaničke.

„To je Thomas,“ odvetila Perdita. „Má ešte len rôčik, takže veľa toho nenahovorí.“

Ani keby sa bol Thomas dovtípil, že je reč o ňom, divoko čľapol rukou do vody a vyšplechol vodu Perdite do tváre.

Perdita ho vytiahla z vaničky, uložila si ho do lona a obalila ho do osušky ohriatej na vešiaku pred kozubom.

Markíz si pomyslel, že je to veľmi dôverný obraz. Niečo, čo má uložené kdesi v podvedomí, no vyše dvadsať rokov si na to nespomenul.

„Musíš to robiť ty?“ spýtal sa markíz Perdity, keď ju pozoroval, ako utiera dieťa.

„Nemá to kto urobiť,“ odvetila. „Nepovedala ti sestra, že Ayah ochorela a museli ju nechať v nemocnici v Lisabone?“

Markíz neodpovedal a preto pokračovala:

„Ale mne napadlo, že keby si s tým súhlasil, mohla by som poslať po moju starú pestútku. Určite odišla k svojej sestre, ktorá žije v High Wycombe. Bola by šťastná, keby mohla prísť za mnou. Už som sa ťa chcela aj tak spýtať, či by som ju sem nemohla pozvať.“

„Ale iste, to je výborné riešenie,“ povedal markíz. „Po-

šlem po ňu zajtra ráno kočiar. Dnes večer je na to už dosť neskoro, čo myslíš?“

„Dnes večer sa o ne postarám ja,“ povedala Perdita.

„A čo pani Jensonová?“ spýtal sa.

„Je už príliš stará,“ odvetila Perdita. „A navyše, myslím si, že deti by sa jej báli. A slúžky sú zasa príliš mladé.“

„Ako myslíš,“ súhlasil markíz, „nechám to teda na teba.“

Perdita sa pozrela na Alexandra, ktorý sa hral s cínovými vojačikmi.

„Alexander, už je neskoro, už si mal dávno spať,“ povedala. „Tvoja mama mi povedala, že chodíš spávať o šiestej. Zajtra si popozeraš všetky tie vzrušujúce hračky, čo sú tu, ale dnes máš za sebou dlhý deň a vidím, že aj ty, aj Caro ste už ospalí.“

„Kde budú spať?“ vyzvedal sa markíz.

„Alexander bude v izbe, ktorá patrila tebe, keď si bol malý,“ odvetila Perdita, „a Caro bude v izbe tvojej sestry. Ja budem spať s Thomasom v izbe s detskou postieľkou.“

„Ty to chceš?“ pýtal sa markíz ohromene.

„Nemala by som pokoja, keby som ho nechala na niekoho iného,“ povedala Perdita s bábätkom, ktoré medzitým obliekla do nočných dupáčiek, v náručí.

Thomasovi sa už zatvárali viečka a keď naňho pozrela, pritisol si kučeravú hlavičku k jej prsiam. Bol to večný obraz matky s dieťaťom, ktorý stvárnili veľkí umelci od začiatku vekov.

Markíz pozoroval Perditu. V jej očiach bola veľká neha a navyše výraz, ktorý na jej tvári dovtedy nevidel.

„Vypočuješ si moju modlitbu?“

Bol to Alexander, ktorý v rukách stískal hrbu cínových vojačikov.

„Prídem hneď, len čo uložím do postieľky malého Thomasa,“ sľúbila mu Perdita.

Potom pozrela na markíza s náznakom darebáctva v očiach.

„Prosím ťa, uložíš Caro?“ spýtala sa. „Ona už vie, kam.“

„Ja ti ukážem, stýlko Ivon,“ povedala Caro, „aj modlitbicku ti poviem. Vždy sa modlím s ocinkom, ale teraz je cholý.“

Markíz na chvíľu zaváhal:

„Pokúsim sa ho nahradiť,“ povedal po chvíli a vedel, že Perdita sa zabáva, hoci nič nevraví.

Odniesol Caro do posteľe. Izbička bola maličká, doteraz vyzdobená obrázkami, ktoré mala Helen ako dieťa rada. Bolo tam veľa bábik uložených na kresle potiahnutom kartúnom.

„Toto sú bábiky mojej mamy,“ povedala Caro hrdo. „Všetko mi o nich polozplávala. A povedala mi, že si jej ich sklýval, aby si ju hneval.“

„To bolo odo mňa škaredé,“ povedal markíz vážne. „Dúfam, že Alexander ti také nepekne veci robiť nebude.“

„Keby mi to ulobil, polámala by som mu vojacikov,“ povedala Caro.

„Nesmieš byť na Alexandra zlá,“ dohovárať jej markíz. „Ženy sú často zlé na mužov a to nie je správne.“

„Aj na teba sú ženy zlé, stýlko Ivon?“ spytovala sa Caro s hlavičkou zaklonenou na jeden bok.

„Niekedy,“ odpovedal markíz.

„Tak ja budem na teba doblá,“ zahlásila.

„To by som bol rád,“ odvetil markíz. „A teraz si vypočujem tvoju modlitbičku. Ako sa modlíš?“

„Ocinko si sadne sem na posteľ a ja si kľaknem vedľa neho,“ vysvetlila mu.

„Výborne, tak to urobíme rovnako,“ súhlasil markíz a posadil sa na malú posteľ.

Caro sa spustila na kolená tesne vedľa neho. Zopala ruky a privrela oči.

Vyzerá ako anjeli, pomyslel si markíz a počúval rovnakú modlitbu, akú sa modlieval kedysi v detstve on sám.

„Bože, ochláň mamičku, ocinka, Alexandla, Thomasa, Ayahu a všetky moje kamalátky a nech je moja duša čistá ple Ježiša Klista – amen.“

Caro posledné slová modlitbičky odrapotala a ovinula sa markízovi okolo krku.

„Mám ťa rada, stýlko Ivon,“ povedala. „Dnes večer som sa zabudla za teba pomodliť, ale zajtra sa už určite pomodlím aj za teba.“

„To budem rád,“ povedal.

Tuho ju objal a pobožkal ju na líce. Voňala sladko a čisto. Potom sa zošuchla do postieľky a on ju prikryl až po bradu.

„Dobre sa vyspinkaj, Caro,“ povedal nežne.

„Plídeš ma pomodliť aj zajtra večer?“ spýtala sa Caro?

„Pokúsim sa,“ odvetil jej. „A ak budeš dobrá, povozím ťa zajtra po meste na mojom kočiari. Chcela by si?“

Oči jej zasvietili.

„To bude paláda! Sľubujes, sľubujes?“

„Sľubujem,“ povedal markíz.

Počul, ako Perdita vošla do izby za ním. Podišla k obloku a zatiahla záves.

„Je čas spať!“ povedala s predstieranou vážnosťou.

„Prestaň už flirtovať so svojou neterou. Je načas, aby zaspa.“

Markíz sa postavil. Ešte raz sa sklonil nad Caro, aby ju pobožkal a pocítil, ako ho jej malé rúčky objali okolo krku. Potom odišiel do herne. O chvíľu prišla za ním aj Perdita, ktorá tiež dávala dieťaťu pusku na dobrú noc.

Ešte stále mala na sebe flanelovú zásterku, v ktorej kúpala Thomasa. Líca jej horeli a vlasy mala ešte rozčuchanejšie ako predtým. Markíz si domyslel, že ju rozcu-

chali detské rúčky Alexandra a Caro, keď ju objímali pri puse na dobrú noc.

Usmievala sa a vyzerala dokonale šťastná. Odrazu mu zišlo na um, že takto nejako by mala žena vyzeráť – jemná, nežná a láskavá, lebo z nej vyžaruje láska k deťom.

„Je mi ľúto, že dnes večer to musím zrušiť,“ povedala Perdita, keď si začala zhŕňať vykasané rukávy hodvábnych šiat. „Prosím ťa, ospravedlníš ma u grófký? Obávam sa, že je už prineskoro na to, aby sme im navrhli pozvať si na návštevu niekoho iného.“

„Určite môžeš poveriť nickoho varovaním, keď sú už deti uložené,“ povedal markíz.

„Ak by ti to veľmi neprekážalo, radšej by som sa na nikoho nespoliehala,“ odvetila Perdita. „Tvoja sestra povedala, že Thomas bol celý deň veľmi nepokojný. Prerezávajú sa mu zúbky a Caro je veľmi citlivé dieťa, to si už asi zistil. Teraz sa naviazala na teba, ale po ceste, keď ochorela jej pestúnka, to s ňou muselo byť dosť ťažké. Upála sa na mamu a nedovolila nikomu inému, aby sa jej dotkol.“

„Zdá sa, že ty si ich zvládla všetkých bez problémov,“ poznamenal markíz.

„Mám rada deti,“ povedala Perdita jednoducho. „A oni to zrejme vycítia. Teta Alicia ma niekoľkokrát nechala učiť v nedeľnej škole v miestnom sirotinci. Myslím, že to mienila ako trest pre mňa, ale mne sa to páčilo. A vo vzťahu ku mne sa tie deti správali ako anjeli.“

„Jedného dňa možno budeš mať tucet vlastných,“ poznamenal markíz.

Zazdalo sa mu, ani keby sa jej oči boli pri tejto myšlienke rozžiarili, no vzápätí tvrdo povedala:

„To by znamenalo, že by som musela mať manžela a ako iste vieš, po tom nijako netúžim.“

Bol by jej protirečil, ale v tej chvíli vošla do miestnos-

ti slúžka. Priniesla nádoby, do ktorých sa mala vyliať voda z vaničky.

„Kde chceš večerať?“ spýtal sa markíz.

„Tu hore,“ odvetila Perdita. „Poviem šéfkuchárovi, aby mi prestreli tu.“

Markíz šiel ku dverám.

„Ja to zariadim.“

„Ďakujem,“ odvetila Perdita, „a dobre sa bav. Myslím, že je to veľmi dobrá opera.“

Markíz neodpovedal. Perdita pomohla slúžke upratať herňu a potom poslala po svoju osobnú slúžku.

„Martha, prines mi na dnešnú noc všetky moje veci sem hore,“ povedala jej. „A rada by som sa prezliekla do tých bielych šiat, ktoré som si kúpila pred dvoma dňami. Som unavená, dám si nočnú košeľu priamo pod ne. Budem večerať sama a len čo niečo zahryznem, pôjdem si ľahnúť.“

„Ako si želáte, urodzená pani,“ odvetila Martha.

„Prines mi aj písací papier,“ požiadala ju Perdita. „Chcem napísať list mojej starej pestúnke a požiadať ju, aby sem zajtra prišla a postarala sa o deti.“

„To bude určite dobré, urodzená pani. Je škoda, že dnes večer nemôžete ísť na večierok. Ja som už nachystala pre vás tie nové taftové šaty a zašírový komplet. Tia- ra by vám určite slušala.“

„To nič,“ odvetila Perdita, „môžem si to dať inokedy.“

Napísala list svojej pestúnke, na obálku napísala adresu a jednému zo svojich sluhov povedala, aby to ihneď odniesol hlavnému kočišovi.

„Povedz mu,“ dávala sluhovi inštrukcie, „nech s tým zajtra ráno odíde z Londýna čo najskôr.“

Pokiaľ by sa nevyskytli nejaké nepredvídateľné ťažkosti, pestúnka by tu mala zajtra do popoludnia byť. Aké by to bolo krásne, keby ju mohla znovu vidieť!

Perdita si musela priznať, že je nesmierne zvedavá na

to, čo sa stalo po tom, ako ušla. Dúfala len, že sir Gerbold si nevyliat zlosť na starej žene, ktorá jej pomohla utiecť.

Keď Perdita otvorila dvere detskej spálne, bol už čas večere. Thomas tvrdo spal. Pozrela na spiace dieťa, potom zastrela na postieľke záclonky a rozsvietila svetlo.

„Nezobudí sa,“ povedala ticho Marthe, ktorá jej prišla hore nočný odev, kefu, hrebeň a ostatné veci, ktoré by mohla potrebovať.

„Dúfam len, že nezačne buntošiť skôr, ako začne sviť,“ povedala Martha mrzuto.

Pomohla Perdite prezliecť sa z jej elegantných a drahých popoludňajších šiat, ktorým kúpanie detí veľmi neprospelelo, do nových bielych šiat.

Boli z ťažkého čínskeho hodváhu a zapínali sa na gombičky od malého čipkového golierika na krku cez úzky živôtik až po zem.

Od pásu boli nazberané, takže nebolo pod ne treba žiadne spodničky, aby ich dvíhali podľa predpísanej módy. Práve svojou jednoduchosťou boli šaty veľmi príťažlivé a šuchot hodváhnej sukne okolo Perditiných členkov im dodával nesmierny pôvab.

Prešla do dennej detskej izby a ostala ohromená stáť. Kým sa prezliekala, slúžka prestrela stôl. Bol na ňom čipkový obrus ozdobený ružovými klinčekmi. Na stole stáli strieborné svietniky so zapálenými sviečkami, ovocná misa s hroznom a broskyňami, bolo tu kompletne prestreté pre dvoch ľudí, vrátane dvoch krištáľových pohárov.

Do miestnosti vošiel komorník a vo veľkej striebornej chladiacej nádobe niesol niekoľko fliaš.

„Asi došlo k nejakému nedorozumeniu,“ povedala Perdita. „Jeho lordstvo večeria mimo.“

„Jeho lordstvo sa rozhodlo inak,“ povedal markíz odo dverí.

Markíz sa prezliekol do večerných šiat. Tmavomodrý žaket mu sedel bezchybne. Snehobieli košeľu s naškrobenými čipkovými volánmi zdobili tri drahocenné perlové gombíky.

Perdita pozerala naňho zarazene a znepokojene.

„Och, nemal si kvôli mne zostať doma! Grófska ťa bude očakávať!“

„Povedal som jej pravdu!“ odvetil markíz. „Povedal som jej, že sestra prišla neočakávane z cudziny a prišla so sebou hordu malých detí!“

„Bude to považovať za veľmi čudné, že nejaké deti – nech už patria komukoľvek – sú pre teba dôležitejšie ako opera vo vojvodskej lóži!“

Teraz už boli v miestnosti sami.

„V skutočnosti som nezostal doma kvôli deťom,“ usmial sa markíz. „Zostal som kvôli tebe!“

„Si veľmi láskavý, ale to si nemusel.“

„Ale musel!“ oponoval jej markíz. „Musím sa ti veľmi pokorne ospravedlniť, Perdita. Odpusť mi, ako som sa k tebe správal včera v noci? Celý deň sa za to hanbím.“

„Bolo to... pochopiteľné,“ povedala placho a pohla sa k ohňu, „a ja ti nemám čo... odpúšťať.“

„Si nesmierne veľkorysá.“

„A prečo by som nemala byť?“ spýtala sa. „Nebola to tvoja chyba!“

„Nebola to moja chyba?“ čudoval sa markíz. „Myslím, že by si nenašla veľa ľudí, ktorí by v tomto bode s tebou súhlasili!“

„Nemohol si vedieť, že ide o sprisahanie,“ povedala Perdita. „A princezná... bola vážne... neodolateľná.“

„Tak toto je naozaj nezvyčajný rozhovor s vlastnou manželkou,“ povedal markíz s úsmevom na perách.

„Našťastie, nie som tvoja žena,“ vysvetlila Perdita. „Keby som ňou bola, predpokladám, že by som žiarlila. Robila by som ti scény a tebe by to šlo na nervy.“

„Keby som mal ženu,“ povedal markíz, „usiloval by som sa podľa toho správať.“

Hovoril vážne a po chvíli Perdita povedala:

„Bolo by krásne byť ako lord a lady Palmerstonovci, však? Keď sa dvaja tak oddane milujú, aj keď sú starí. Ale to by chcel asi každý.“

„Myslel som si, že ty takým niečím pohŕdaš?“ začu-
doval sa markíz.

„Keď som videla, ako lady Palmerstonová včera večer hľadela na svojho manžela,“ odvetila Perdita, „uvedomila som si, že určite jestvujú aj muži, ktorých si ženy môžu vážiť.“

„Teraz sa hanbím ešte viac než doteraz,“ povedal markíz ticho.

„Ach nie, tak som to nemyslela,“ zvolala Perdita. „Ocko hovorieval, že každý muž niekedy v živote podľahne zvodom Lilith. Spomínaš si, podľa legendy to bola druhá žena v raji. Ocko vždy tvrdil, že šťastie Adama a Evy nezničil pokúšajúci diabol, ale Lilith, ktorá zviedla Adama! Nakoniec ho samozrejme stratila, lebo sa vrátil k Eve.“

„Zatiaľ čo v reálnom živote zvyčajne niet návratu,“ povedal markíz trpkou.

„Myslím si, že nemáš pravdu,“ povedala Perdita, „v prípade, že Adam nájde svoju skutočnú Evu... ženu, ktorá je preňho tá pravá.“

„Ako to myslíš?“

„Lilith je zvodná púšťačka, ktorá zvádza Adama tak, že jej nevie odolať,“ vysvetľovala Perdita. „Ale Eva je jeho súčasťou. Boh vybral Adamovi rebro, aby z neho stvoril Evu, takže v skutočnosti nikdy nemôže celkom od nej utiecť, lebo len keď je s ňou, je úplný... celý človek! Alebo lepšie povedané, muž a žena ako doplnenie toho druhého tak, ako to bolo myslené od začiatku.“

„Páči sa mi tá rozprávka,“ povedal markíz.

„Mne by sa páčilo, keby to bola... skutočnosť,“ povedala Perdita.

„No dobre - tak sa teda držíme faktov. Ty veríš, napriek tomu, čo si tu povedala, že niekde na zemi žije nejaký Adam, ktorý hľadá práve teba?“

„Možno,“ priznala neochotne Perdita. „Ale šanca, že ma nájde, je milión miliárd k jednej.“

„Stavíme sa?“ spýtal sa markíz.

Šiel ku chladiacej nádobe, vybral z nej fľašu s vínom a nalial do pohárov na stole.

„Stavím sa s tebou,“ povedal, „že do roka si ťa tvoj Adam nájde. Stavíme sa o niečo, čo si ty vážiš najviac i čo si ja vážim najviac.“

Perdita sa zasmiala.

„Prehráš.“

„Riskujem to,“ povedal markíz.

„Mohla by som žiadať tvoje kone,“ varovala ho.

„Ja by som mohol žiadať niečo ešte cennejšie,“ odvetil markíz.

Rozhodila rukami.

„Neviem si predstaviť, čo by to mohlo byť. Ty môžeš v tejto stávke stratiť oveľa viac než ja. Skutočne chceš podstúpiť také riziko?“

„Myslím, že áno,“ odpovedal markíz.

Podal jej pohár a zdvihol svoj.

„Na tvojho Adama, nech je ním ktokoľvek!“

Perdita sa usmiala.

„Na tvoju Evu!“ dodala. „Najmä, aby sa jej podarila takmer nemožná úloha - udržať si tvoju vernosť.“

Obaja sa napili a markíz postavil poháre na stôl.

V tej chvíli sa objavil vo dverách komorník.

„Podávame večeru, urodzený pane.“

Perdita podišla k svojmu miestu. Sluha jej odsunul stoličku. Druhý lokaj stál za markízom. Sedeli oproti sebe

a markíz mohol pozorovať vo svetle sviec Perditinu drobnú tváričku s veľkými očami.

„Som si istá, že toto je po prvý raz, čo večeriaš v detskej izbe,“ povedala.

„Práve naopak, veľa ráz som tu jedol,“ odvetil markíz. „Musím však uznať, že tie jedlá vtedy vyzerali trochu ináč ako to, čo nám sem prinesú dnes večer. Teda, aspoň dúfam.“

„Bude to celkom na mieste, ak ti kuchár pošle mlieko s chlebom,“ našahovala ho Perdita.

„Jasne si spomínam, ako som to jedlo hádzal na zem a s istým uspokojením som počúval, ako sa šálka na zemi rozbila,“ tvrdil markíz.

Takmer počas celej večere pozostávajúcej z niekoľkých bohatých a delikátnych chodov, na ktoré si už Perdita v melsonbyovskom dome zvykla, rozprávali nezmysly.

Nakoniec sluhovia odpratali zo stola a nechali ich samých. Na stole ponechali len karafu s brandy pre markíza a džbán s ovocnou šťavou pre Perditu.

Markíz sa posadil do kresla s pohárom brandy v ruke a Perdita si po chvíľke váhania sadla ako zvyčajne na koberček k jeho nohám. Žiara plameňov sa jagala v jej náušniciach.

„Bolo to mimoriadne príjemné,“ povedala ticho. „Zdá sa mi až nevďačné, že po všetkých tých úžasných večierkoch, ktoré sme usporiadali my i po tých, na ktoré si ma vzal, tento dnešný sa mi páčil najviac.“

„Nenudila si sa?“

„Nie, samozrejme, že nie, ako by som mohla?“ spýtala sa Perdita.

„Smiem to chápať ako kompliment?“ spýtal sa markíz.

„Ak chceš,“ odvetila. „Chcela som s tebou rozprávať... chcela som byť s tebou sama. Ale stále je okolo nás

množstvo ľudí. A pritom je toľko vecí, na ktoré by som sa ťa rada spýtala.“

„Aké veci?“ vyzvedal.

„Je to smiešne, ale práve mi nič nenapadá,“ odvetila Perdita. „Možno je to preto, že keď si tu, cítim sa bezpečná a nič ma netrápi.“

„Ešte stále sa bojíš sira Gerbolda?“

Perdita potriasla hlavou.

„Nie... naozaj. Mám pocit, že sa jednoducho musel zmieriť s nevyhnutnosťou. Jeho právnici mu určite povedali o tvojej návšteve a že ti vydali moje dedičstvo. Už s tým nemôže nič urobiť a tak si myslím, že mi dá pokoj.“

„Ak sa tu niekedy objaví, porátam sa s ním,“ povedal markíz pochmúrne. „A pokiaľ ide o tvoje pocity voči spoločnosti, nezmenili sa medzičasom?“

Perdita sa naňho pobaveno usmiala.

„Chceš, aby som priznala, že som bola neskúsená, hlúpa a že som mala predsudky!“ povedala. „Budem úprimná, nikto ma neurazil, všetci sa správali voči mne tak, že ani ten najžiarlivejší manžel by nemohol mať nijaké námietky!“

„Hovoril som ti, že všetci muži nie sú ako Whitton a jeho známi,“ povedal markíz.

„Možno, že mladé nedotknuté dievča je pre také typy vždy príťažlivé,“ povedala Perdita. „Azda keby som si bola bývala istejšia sama sebou, nebola by som taká vystrašená.“

„Nemala si sa o koho oprieť,“ povedal markíz. „Keby žil tvoj otec, všetko by bolo ináč.“

„Keby žil môj otec, nikdy by som nebola spoznala sira Gerbolda,“ povedala Perdita trpkou.

„Zabudni naňho!“ chlácholil ju markíz. „Ako som ti už raz povedal, ak sa budeš vracaať k veciam, ktoré ti naháňali strach, alebo vzbudzovali v tebe odpor, len si

ublížiš. Chcem ťa vidieť šťastnú, Perdita, nielen príležitostne, ako si vyzerala dnes večer, keď si bola s deťmi, ale stále. Dúfam, že nikdy viac už neuvidím na tvojej tvári taký strach, ako v tú noc, keď si prišla do mojej izby v hostinci."

"V tú noc, keď si bol voči mne... taký láskavý," tíško vravela Perdita. "V tú noc, keď som spoznala, že vo svete zloduchov a démonov existuje niekto, komu môžem... dôverovať."

"Dúfam, že nikdy nesklamem tvoju dôveru," povedal markíz ticho.

"Viem, že by si nikdy nedokázal niečo také urobiť," povedala Perdita. "V tebe je čosi... čo mi nahovára, že... vo svojom vnútri si... čestný a... dobrý."

"Lady Karen by s tebou asi nesúhlasila," povedal markíz s úšľabkom.

"Ona je Lilith," povedala Perdita, "a keď je Adam taký prízračlivý ako ty, nevyhnutne sa v jeho živote vyskytne veľa Lilith, ktoré ho zvädzajú, aby ho mohli vlastniť."

"A podľa všetkého, aby som sa pred nimi zachránil, musím nájsť svoju Evu?" opýtal sa markíz zľahka. "Neviem, či ju niekedy nájdem."

"Dúfam, že jedného dňa ju nájdeš," povedala Perdita.

Vtom, dokonca ešte kým to hovorila, zapochybovala nad tým, či si vôbec želá, aby sa ich zvláštny, odvážny podvod vôbec niekedy skončil.

ŠIESTA KAPITOLA

Perdita práve raňajkovala s deťmi v detskej izbe, keď sa zjavil markíz.

"Stýlko Ivon!" vykrikla nadšene Caro a liezla dolu zo stoličky, aby k nemu pribehla s vystretými rúčkami.

Zdvihol ju do náručia.

"Plišiel si po mňa, aby si ma povozil? Sľúbil si to, sľúbil!" vzrušene vykrikovala.

"A dodržím slovo," odpovedal.

Pozrel sa na Perditu a dodal:

"To je pozvanie pre vás všetkých!"

Keď sa objavil v detskej izbe, postavila sa. Zimné slnko vytváralo okolo jej svetlých vlasov akoby svätožiariu a odrážalo sa v jej červených kučierkach, až sa zdalo, že detskú izbu nerozjasňuje slnko, ale ona sama.

"Nie je nás trochu priveľa?" vyzvedala sa.

"Nie, ak mi Caro prepáči, že vás nevezmem v malom kočiari, ako som jej sľúbil," odvetil markíz, "ale dám zapriať do najväčšieho koča."

"Aj v tom by nás bolo priveľa," povedala Perdita, "ale Thomasa môžem nechať doma s Marthou."

"To je výborný nápad," súhlasil markíz.

"Thomas si Marthu celkom obľúbil," vysvetľovala Perdita. "Ona pochádza z trinástich detí a podľa všetkého je zvyknutá starať sa o bábätká!"

Markíz sa usmial.

"Hovoríš ako mamička - sliapočka, ktorá kvoká okolo svojich hlučných kuriatok."

Perdita sa zasmiala.

"Nie som až taká prehnane úzkostlivá. Ale musím

nájsť niečo teplé pre Caro. Nebola by som rada, keby prechladla, keď sa o ňu starám."

"V koči bude teplo," sľuboval markíz. "Prikázal som, aby ho vybavili ohrievačom nôh a kožušinovou dekou."

Perdita ho obdarovala vďačným pohľadom.

"Myslíš na všetko," povedala. "Budeme hotoví za pätnásť minút. Stačí ti to?"

"Chcem s tebou liadiť koníky, stýlko Ivon," povedala Caro objímajúc markíza okolo krku. "Ocinko hovorí, že najlepšie miesto je vedľa pohoniča, tak ja chcem sedieť vedľa teba."

"Hovorí z teba večná žena!" poznamenal markíz so smiechom. "Môžeš sedieť vedľa mňa, Caro, ale musíš sľúbiť, že sa čo najviac scvrkneš, aby sa tam zmestil ešte Alexander a teta Perdita."

"Môžem ti sedieť na kolenách," navrhla.

"Keby si to urobila, asi by som nezvládol vedenie koní," odvetil jej celkom vážne.

Caro mu pritlačila tváričku k jeho tvári.

"Ľúbim Ťa, stýlko Ivon."

"Rozmaznávaš ju," povedala Perdita vyčítavo, keď šla s Alexandrom do jeho izby. "Všetko jej dovoľíš a potom, keď trochu vyrastie, bude ostatných trápiť."

"Vedia ženy aj niečo iné?" spýtal sa markíz provokatívne.

"Ako odborník v tejto oblasti máš úplnú kvalifikáciu, aby si si na túto otázku odpovedal sám," odvetila a zmizla v detskej izbe skôr, než stihol vymyslieť nejakú odpoveď.

Zachichotal sa a preniesol Caro k obloku, aby sa mohli pozrieť na Grosvenorské námestie.

"Sme stlašne vysoko, stýlko Ivon," povedala Caro s posvätnou úctou v hlase.

"Toto je veľmi vysoký dom!" povedal markíz.

"Sme tak vysoko, že by sme sa mohli dotknúť hviezd?"

"Skoro tak vysoko," odvetil. "Ale keby sme sa ich naozaj dotkli, mohli by sme byť sklamaní. Veci, ktorých sa nemôžeme dotknúť, sú pre nás často oveľa príťažlivejšie."

Caro nerozumela tomu, čo markíz hovoril, ale zaklonila hlavu nabok, akoby uvažovala nad jeho slovami. Potom povedala:

"Lada by som pobozkala hviezdu, stýlko Ivon."

"Aj ja!" usmial sa markíz, ale zdalo sa, že to hovorí viac pre seba ako dieťaťu.

Perdita dodržala slovo. Za necelú štvrt hodinu sa všetci traja, zababušení v teplých plášťoch, chúlili k sebe v markízovom veľkom kočiari a on viedol svoje skvelé čistokrvné koníky z Grosvenorského námestia cez Park Lane do Hyde Parku.

Deti boli rozrušené všetkým, čo videli, najväčšmi však veselými koníkmi, na ktorých jazdili elegantní páni s kombriadkami a vysokými klobúkmi posadenými nabok; vo svojich krátkych plášťoch a vysokých naleštených čižmách vyzerali ako vystrihnutí z ilustrovaného londýnskeho časopisu.

Málo žien bolo vidno na koňoch, ale pretože bolo pekne a svietilo slnko, veľa sa ich vozilo v kočiaroch s otvorenými strechami a v bričkách. Zababušené v drahých kožušinách, z ktorých im trčali len malé aristokratické nosy, prevážali sa po nábreží, aby sa mohli pozdraviť so svojimi známymi a pozbierať pikantné klebety, ktoré by mohli potom rozoberať na čajových párty.

Perdita si bola plne vedomá toho, že objavenie sa markíza v jej spoločnosti spolu s deťmi bola skutočnosť hodná komentárov. Pri niekoľkých svojich priateľoch sa zastavili a tí si ich okamžite doberali.

"Zdá sa, že si sa usadil, Melsonby!" zažartoval jeden džentlmen. "Šibnutím prútika sa cez jedinu noc stal z Dona Juana ctený otec rodiny."

„To sú tvoje nevlastné deti?“ spytovala sa chladne dáma vo fialovom kabáte so soboľou kožušinou.

„Ale kde, to sú Helenini potomkovia,“ odvetil markíz.

„Helen? Ona sa vrátila z Indie?“

Bolo zrejmé, že návrat lady Helen domov bola novinka číslo jeden.

„Áno, ale chudák Edward je chorý, tak sa starám o jej deti,“ vysvetľoval markíz.

„Aký si úslužný!“ zvolala atraktívna tmavovlasá žena.

Perdite sa zdalo, že pozerá na markíza hladnými očami a rozpráva ako mačka, ktorá sa háda o vlastníctvo misky so šľahačkou. Potom dodala:

„Neviem prečo, Ivon, ale teba si viem zo všetkých mužov najmenej predstaviť ako poriadneho otca rodiny!“

Slovo poriadny zdôraznila, pričom zlomyseľne sflochl na Perditu, ktorá sa tvárila, že si nič nevšimla.

„V každom z nás sú nepreskúmané hlbiny,“ povedal markíz záhadne.

Potom, skôr než tá počerná kráska stihla vymyslieť nejakú ďalšiu jedovatú zlomyseľnosť, pohnal kone ďalej.

Keď sa vracali domov, deťom horeli líca a rozprávali jedno cez druhé, až kým kočiar nezastal. Keď šli do haly, markíz povedal Perdite:

„Ak ma už viac nepotrebuješ, rád by som si zašiel do Epsomu. Rád by som videl zajtra zavčas rána svoje kone v cvale a navyše, som pozvaný dnes večer na pánsku jazdu.“

„Samozrejme, musíš ísť,“ odvetila Perdita. „Už si sa aj tak prekonával a dnes popoludní by mala prísť moja pestúnka.“

„Mám správu od lady Helen,“ prerušil ich komorník. „Urodzená pani ma požiadala, aby som vás informoval, pane, že plukovník Winston sa už cíti lepšie, a preto bude môcť dnes popoludní prísť sem.“

„Och, to je úžasné!“ zvolala Perdita ešte skôr, ako mo-

hol markíz niečo povedať. „Som taká rada! Počujete deti? Ocko sa má lepšie a mamička dnes popoludní príde za vami!“

Caro a Alexander začali radostne vykrikovať, rozbehli sa hore schodmi džavotajúc o tom, čo všetko mamičke povedia a ukážu, keď príde.

Až na medziposchodí si Perdita spomenula na markíza, obrátila sa a spýtala sa:

„Budeš tu ešte na obed?“

Pozrel na jej malú tváričku olemovanú kožušinkou:

„Budem,“ odvetil, „a povedal som komorníkovi, že prídeš aj s deťmi do veľkej jedálne. Už sú dosť veľkí.“

„Naozaj nás tam chceš mať?“ spýtala sa Perdita pochybovačne.

„Naozaj,“ odvetil markíz.

Usmiala sa a vzala Caro a Alexandra do detských izieb, aby ich pripravila na obed.

Premýšľala pritom nad tým, že tá dosť zlomyseľná kráska v parku mala pravdu, keď tvrdila, že vidieť markíza s deťmi je veľmi nezvyčajné. Bol taký elegantný a vyžarovala z neho takmer posvätná hrôza pred záväzkami, že bolo naozaj ťažké predstaviť si ho v zhone a všedných starostiach rodinného života.

A predsa Perdita vedela, že nikto by nevedel byť ku Caro láskavejší a k Alexandrovi trpezlivejší ako on.

Odpovedal na nekonečné detské otázky, vysvetľoval Alexandrovi, ako sa trénujú kone a dokonca dovolil na pár minút malému chlapcovi, aby si mu stal medzi kolenná a držal opraty.

„Mal by sa oženiť,“ povedala si Perdita sama pre seba, „a mal by mať skutočnú ženu a vlastné deti.“

Uvedomila si, že táto myšlienka ju nijako obzvlášť neuspokojuje. Hoci bolo zrejmé, že jedného dňa bude bývať v detskej izbe dedič rodinného titulu. A - kto by chcel mať len jedno dieťa?“

Perdita si pomyslela na svoje vlastné detstvo, ako často túžila po tom, aby mala súrodenca, s ktorým by sa mohla hrať.

Vymyslela si bračeka i sestričku.

Keď sa tak nad tým spätne zamyslela, práve jej imaginárny brat pre ňu najviac znamenal. S ním sa hrávala neespočetné hry na pravdu, on ju posmeľoval, aby robila nebezpečné veci, napríklad, aby chodila po vysokom múre, ktorý obkolesoval kuchynskú záhradu, alebo aby vyliezla von oblokom po tom, čo ju už uložili spať a aby sa hrala v čerstvo pokosenom sene.

Keď umývala Alexandrovi ruky a česala mu vlasy, predstavovala si markíza ako malého chlapca. Určite bol pekným dieťaťom, takým, aké má každý rád už na prvý pohľad.

A po prvýkrát sa pristihla, že uvažuje nad tým, prečo sa doteraz ešte neoženil. Ako dokázal dosiahnuť tento vek a ostať starým mládencom, napriek všetkým pasciam a sieťam, ktoré mu nastavovali?

„Možno naozaj čaká na tú pravú, na svoju Evu,“ pomyslela si, keď si spomenula na ich rozhovor z predchádzajúceho večera.

Nech by už jeho Eva naňho čakala kdekofvek, Perdita bola presvedčená, že určite bude tmavovlasá so žiarivými tmavými očami, so snedou pokožkou a s červenými neodolateľne vzrušujúcimi perami.

Obraz, ktorý si Perdita predstavila, bol dosť deprimujúci, najmä, keď sa pozrela do zrkadla a uvidela svoju tvár s neposlušnými červenozlatými kučerami, veľkými modrými očami a perami, ktoré pôsobili skôr inteligentne, než zmyselne.

Odrazu pocítila nečakaný odpor voči svojmu vlastnému výzoru a len čo si prečesala vlasy, znechutene sa odvrátila od zrkadla. Prečo vlastne chcela vyzeráť ináč?

„Krása pominie,“ vravievala jej pestúnka od útleho

detstva, ale aj napriek tomu sa Perdite zdalo, že by mohlo byť príjemné, keby bola taká krásna, aby sa na ňu markíz díval tak ako na princeznú.

Obed bol veľmi hlučný a Perdita sa smiala spolu s markízom na výmysloch detí i nad spôsobom, akým opisovali svoj život v Indii, svojich i tunajších sluhov.

Alexander im porozprával, ako sa jeho otec často hneval na chlapca, ktorý ho mal ovievať vejárom, no skoro vždy pri tom zaspal. Caro klebetila o jedle, o striebre, ktoré ju fascinovalo a o tunajšom komorníkovi, ku ktorému pristupovala trochu nedôverčivo.

„Keby si bol naším sluhom v Indii, mal by si na hlave tulban,“ oznámila mu na jeho zdesenie.

Nebolo možné správať sa dôstojne, keď tam boli deti a Perdita sa čoskoro vzdala dohovárania, aby boli ticho a pekne jedli. Namiesto toho sa smiala a dokonca ich povzbudzovala v huncútstvach, aby zabávali markíza.

Nikdy ho ešte nevidela tak dobre sa baviť. Odkedy prišla do jeho domu, obdivovala ho, keď sedel za vrch stolom v jedálni, vystretý na vysokej stoličke. Vždy vyzeral výnimočne elegantne a dôstojne, čo mu závidela.

Teraz po prvýkrát vyzeral celkom mlado. Doberal si ju tak, ako si doberal deti. Povzbudzoval ich, aby hovorili nie práve najvhodnejšie veci a vôbec mu neprekázalo, keď Caro prevrhla pohár s malinovkou a Alexandrovi spadla vidlička na dlážku.

Perdita ich po obede poslala do detských izieb, aby si odpočinuli, kým príde ich mama. Až potom na chvíľu osamela s markízom v knižnici.

„Už odchádzaš?“ spýtala sa.

„Rád by som videl kone, kým nebude celkom tma. To znamená, že by som už mal ísť.“

„Vrátiš sa zajtra?“ vyzvedala.

„Ási,“ odvetil. „Stavordale, u ktorého budem spať, ma

síce pozval na dve noci, ale zrejme sa vrátim už zajtra popoludní.“

„To dúfam,“ povedala mimovoľne.

Pozrel na ňu a ona rýchlo dodala:

„Prepáč... nechcem ti byť na obtiaž, ale toto je prvý krát, odkedy som sem prišla, čo mám akýsi čudný pocit, že odchádzaš!“

„Bola by si radšej, keby som nešiel?“ spýtal sa markíz.

„Nie, nie, isteže nie!“ zvolala Perdita. „Nikdy by som od teba nič také nežiadala. Prosím ťa, zabudni na to, čo som práve povedala, bolo to odo mňa hlúpe.“

„Určite sa nebojíš?“ spýtal sa markíz. „Onedlho príde tvoja pestúnka a v dome je plno sluhov!“

„Určite ti teraz pripadá ako malá Caro,“ ospravedlňovala sa Perdita. „Choď a dobre sa zabav a ak tam budeš potrebovať ostať dve noci, tak ostaň. Na dnes večer som nemala s tebou žiadne plány, lebo to bude pestúnkin prvý večer tu a tak jej chcem pomôcť s deťmi.“

Zdalo sa jej, ani keby chcel markíz niečo povedať, ale potom si to rozmyslel.

„Všetko bude v poriadku,“ povedal pevne. „Dovidenia, Perdita.“

„Dovidenia,“ odvetila.

Myslela, že jej pobožká ruku, ale on sa len usmial. Obrátila sa a keď vychádzala z izby, cítila sa čudne osamelá.

Odchádzajúc z knižnice dúfala, že markíz niečo povie, ale keď naňho cez plece pozrela, zdalo sa jej, že študuje dokumenty na svojom stole a tak sa radšej pobrala hore schodmi za deťmi.

Martha krmila Thomasa v kolíske. Detské izby boli už upratané, oheň v kozube horel naplno a keďže nenašla pre seba nijakú prácu, zišla dolu.

Ako očakávala, markíz už odišiel a predsa, celkom

bezdôvodne dúfala, že sa jej naskytne ešte možnosť znovu s ním hovoriť.

Nemohla sa zbaviť spomienok na to, aký láskavý bol včera večer. Cítila, že sa mu dostatočne nepoďakovala za to, že sa zriekol večierka v staffordskom sídle, že s ňou povečeral v detskej izbe a potom sa s ňou rozprával, kým oheň v kozube nedohorel celkom do tla.

Hovorili o toľkých veciach, o Francúzsku a Taliansku, ktoré poznal veľmi dobre, o Grécku, ktoré navštívil len raz a o Benátkach, kde Perdita zatiaľ nebola.

„Niekedy ťa tam musím vziať,“ povedal mimochodom, takmer ani keby naozaj bola jeho ženou. „Určite by sa ti páčili gondolieri, úzke kanály, krásne budovy, vznešené chrámy, ale hlavne ten pocit, že žiješ v úplne inom svete, než sme u nás zvyknutí. Na uliciach niet zhonu a nepočuť ani zvuk kolies a konských podkov. Počuť len hrkútanie holubov a smiech ľudí.“

„Musí to byť nádherné!“ zvolala Perdita.

„Vždy som mal dojem, že Benátky sú ideálne miesto, kam by človek mal zájsť s niekým, koho miluje,“ poznamenal markíz.

„Nikdy si tam nebol s nikým, koho by si mal rád?“ spýtala sa Perdita.

„Nikdy,“ odvetil. „Neviem, prečo. Zdá sa mi, že som tam bol vždy buď sám, alebo len s priateľmi. Možno je to jediné mesto z tých, čo som navštívil, kde som nemal nikoho...“

Zarazil sa.

„... s kým by si sa mohol milovať,“ dokončila Perdita.

„Tak sa to dá povedať slušne,“ usmial sa.

„Často som mala pocit,“ povedala Perdita, „že človek by nemal navštevovať krásne mestá sám, ba ani obrazy by si nemal pozerať bez priateľa, s ktorým by sa mohol podeliť o prvé dojmy.“

„A samozrejme, mal by to byť niekto, koho by miloval,“ povedal markíz.

„Platí to pre väčšinu ľudí,“ odvetila Perdita. „Ja som mala svojho otca. Byť s ním znamenalo pre mňa všetko.“

„Všetko?“ spýtal sa markíz.

Už-úž mu chcela prikývnuť, keď si spomenula, ako si raz, keď stála na Akropole v Aténach, želala, aby bol pri nej niekto, kto by sa jej prihovárať takými slovami lásky ako kedysi v dávno minulých časoch Gréci.

A v Ríme, keď pozorovala úchvatné fontány, ktoré sa trblietali na slnku všetkými farbami dúhy alebo videla Fórum v mesačnom svite, mala znovu ten istý pocit.

Vtedy však bola veľmi mladá. Snívala o láske, o tom, že ju niekto miluje, že ju niekto objíma a že výraz v jeho očiach ju vzrušuje.

Len neskôr zistila, že muži sú zmyselné beštie a láska je len pekné slovo, za ktorým sa skrýva čosi také falošné a nechutné, že už len pri pomyslení na to sa chvela odporom.

Odrazu si uvedomila, že markíz čaká na jej odpoveď. Pozoroval ju. Neuvedomovala si, že jej tvár vo svetle z kozuba veľa prezrádza.

Z ničoho nič zmenil tému. Vtedy si myslela, že asi z ohľadu na jej pocity. Možno pochopil, že v nej vyvolal nešťastné spomienky. Ale neskôr sa trápila tým, či ho ich rozhovor nenudil.

Perdita vošla do knižnice. Knižnica bola miestom, ktoré najviac prezrádzalo o markízovi. Dlhé police pestrofarebných kníh, stôl, ktorého veľkosť i tvar boli typicky mužské. Na stole bol veľký červený pijak so zlatou korunkou, masívny kalamár v štýle Charlesa II., podstavec na perá, zväčšovacie sklo a ostré brká v zlatom stojane na perá.

Bola tam aj kožená škatuľa s písacím papierom, otvárajúca na listy zo slonoviny s rúčkou vykladanou drahými

kameňmi, niekoľko pečatí s markízovým erbom a miniatúrna podobizaň jeho matky v ráme vykladanom drahokamami.

Perdita si s veľkým záujmom prezerala každý predmet a predstavovala si, ako sa ich markíz dotýka, ako si pevnými, pekne tvarovanými prstami berie pero a sediac v kresle slonovinovobielej farby so zložitým vzorom zo pšeničných kláskov píše možno ľúbostný list. Práve stála pri stole, keď sa otvorili dvere a komorník povedal:

„Hľadám vás, urodzená pani, máte návštevu.“

Perdita dychtivo obrátila hlavu, lebo si myslela, že pestúnka prišla skôr, ako ju čakala, ale na jej veľké prekvapenie do miestnosti vošla mníška.

Biely čepiec a čierny závoj, ktorý mala prehodený na hlave, dlhý čierny habit a ťažký plášť, ktorý siahahal až po zem jej dodávali ponurý vzhľad, ktorý sa do luxusného domu vôbec nehodil.

„Chcel som vám povedať, urodzená pani,“ povedal komorník, „že lady Helen práve prišla a šla rovno hore za deťmi.“

„Och, ďakujem, očakávala som ju.“

„Nevedel som, že ste tu dolu, urodzená pani,“ povedal komorník.

Perdita, ktorá si uvedomila, že mníška na ňu čaká, sa s úsmevom spýtala:

„Želáte si?“

Nemala istotu, či má mníške podať ruku, ale ona to očividne neočakávala, lebo ruky držala spojené pod čiernym plášťom.

„Mám pre vás dôležitú správu.“

Mníška hovorila ticho, no jej výslovnosť nebola najlepšia. Hovorila pomaly a uvážlivo.

Perdite sa zdalo, že môže byť v stredných rokoch. Tvár mala hrubú a jej oči mohli viacerým pripadať prekvapujúco chladné a zvedavé.

„Správu?“ spýtala sa Perdita.

Teraz už boli v knižnici samy.

„Vaša pestúnka je chorá,“ povedala mníška, „a je nesmierne dôležité, aby ste okamžite prišli za ňou.“

„Pestúnka je chorá?“ vykrikla znepokojene Perdita. „Ale kde je?“

„Nie ďaleko odtiaľto,“ odvetila mníška. „Potrebuje vás. Môžem vás k nej zaviesť?“

„Áno, samozrejme,“ povedala Perdita. „Vravíte, že to nie je ďaleko?“

„Len asi na polhodinu cesty kočom,“ odpovedala mníška. „Mám vonku koč.“

„Tak pôjdem hneď s vami.“

„Je to veľmi naliehavé,“ hundrała mníška.

Perdita šla k dverám. Chcela poslať niekoho hore, aby jej doniesol plášť a klobúk, ale na stoličke v hale zbadala plášť, ktorý mala na sebe dopoludnia pri prechádzke s markízom.

Bol nový. Kúpila si ho len pred pár dňami. Bol podšíty kožušinou a kapucňu mal lemovanú soboľou kožušinou. Bol to drahý kus odevu, ale keď ho mala na sebe pri prechádzke v kočiari po parku, uvedomila si, že to bola múdra investícia. Vedela, že nech by bolo počasie akokoľvek surové, markíz by nešiel v zatvorenom koči, lebo to neznášal.

Bežala k stoličke, vzala plášť a skôr, než stihol priskočiť jeden zo sluhov, prehodila si ho cez plecia.

„Táto dáma mi priniesla zlé správu,“ povedala komorníkovi. „Moja pestúnka, slečna Andrewsová, ochorela a poslala po mňa. Musím ísť okamžite k nej. Podľa všetkého je niekde na polhodinu cesty odtiaľto, takže sa vrátim čo najskôr. Ospravedlň ma u lady Helen a povedz jej, že na posedenie pri čaji už budem, dúfam, spať.“

„Ako si želáte, urodzená pani,“ odvetil komorník apaticky.

Perdita stála chvíľku nerozhodne.

„Vyzerá to hrubo,“ povedala, ani keby rozprávala sama so sebou, „ale ak pôjdem teraz hore, len sa zbytočne zdržím.“

„Som si istý, že urodzená pani Helen to pochopí,“ povedal komorník. „A ak by lady Helen niečo potrebovala, je tu Martha.“

„Povedz Marthe, aby pomohla lady Helen vo všetkom, čo bude potrebovať,“ povedala Perdita. „A ja sa vrátim čo najskôr.“

Mníška stála tesne za ňou a s náznakom spokojného úsmevu sa pohla dopredu.

Pred domom na Grosvenorskom námestí stál zatvorený koč. Perdita si všimla, že zapriahnutý je len jeden kôň a uvedomila si, že cesta bude preto trvať asi dlhšie ako očakávala.

Keby však poslala po niektorý z markízových kočiarov, mohlo by to vyzeráť ako namyslenosť a navyše, než by ho prichystali aj s koňmi zo stajne, znamenalo by to ďalšie zdržanie.

Nastúpila do koča a mníška za ňou. Sluha zatvoril dvere, pohonič šľahol bičom a koč sa pohol.

„Čo sa stalo? Povedzte mi, čo je s pestúnkou?“ prosila Perdita. „Bola vždy taká zdravá!“

„Musíte mi prepáčiť, urodzená pani,“ odvetila mníška. „Ale radšej by som bola ticho. V tomto čase dňa sa venujem modlitbám. Rozhovor ma vyrušuje a pravidlá nášho rádu to nedovoľujú.“

„Prepáčte,“ ospravedlňovala sa Perdita a cítila sa zahnaná.

Chcela sa toho toľko povypytovať a bola veľmi netrpezlivá, že idú tak pomaly, keď ju pestúnka potrebuje.

Bola by rada vedela, kde vlastne jej pestúnka je. Bola si takmer istá tým, že šla k svojej sestre do High Wycombu. Ale ak má cesta trvať len polhodinu, tak potom

musí byť niekde na predmestí Londýna, ak nie priamo v meste.

Bolo pre ňu veľkým sklamaním, že sa nemohla vypytovať, ale mníška privrela oči a Perdita nemala odvahu rušiť ju.

Zdalo sa, že idú niekde na sever a čoskoro vyšli spo- medzi domov, von z úzkych uličiek a ocitli sa na vidieku.

Perdite sa zdalo, že idú do kopca, ale preto, že Lon- dýn dobre nepoznala, netrúfala si odhadnúť, kde by mohli byť.

Po čase, ktorý sa Perdite zdal neskonale dlhý, prechá- dzali cez nejaké pusté pastviny. Slnko zašlo, obloha bola zatiahnutá a zdalo sa, že bude snehová búrka.

Perdita si spomenula na markíza a dúfala, že nezmok- ne. Do Epsomu mu cesta trvá minimálne dve hodiny a vedela, že šiel na otvorenom koči. Aké to bolo dnes rá- no od neho milé, že ich vzal všetkých do parku! Tešila sa na to, až ho zoznámi s pestúnkou.

Pomyslela si, že bude ťažké, neprezradiť pravdu o ich predstieranom manželstve pred starou ženou, ktorá ju milovala od detstva.

Pestúňka mala šiesty zmysel na odhaľovanie pravdy, akokoľvek šikovne sa usilovala udržať niečo v tajnosti. Ale toto sa nesmie nikdy dozvedieť, lebo aj keď ju po- mocou tohto podvodu zachránil markíz pre sirom Ger- boldom, pestúňka by bola šokovaná a zhrozená nad tým, že žijú v klamstve.

Koč sa pomaly vliekol po holej pláni. Len kde-tu sa zjavil nejaký opadaný strom, ktorého konáre čneli opro- ti temnejúcej oblohe. Celá okolitá krajina sa Perdite zda- la akási zlovestná.

Nakoniec už nevládala dlhšie znášať ticho.

„Prepáčte,“ ozvala sa, „je to ešte ďaleko?“

„Už nie,“ odvetila mníška.

Pritom pozrela na Perditu a jej sa znovu zdalo, že

mníškin pohľad je skôr potuteľne zvedavý než zbožný a oddaný, ako by od mníšky očakávala.

Usilovala sa presvedčiť samu seba, že jej začína pri- veľmi pracovať fantázia, no ešte kým uvažovala nad tým, ako dlho ešte pôjdu, kôň zabočil na chodník k vstupnej bráne. Obe jej strany ohraničovali vysoké kamenné stĺ- py, na vrchole s vytesanými orlami. Potom stúpali stále vyššie po zle udržiavanej cestičke, ktorú lemovali staré sukovité stromy, až kým sa pred nimi neobjavil veľký, ne- pekný dom.

Bol postavený zo sivých neopracovaných, drsných ka- meňov.

„Prečo by mala byť pestúňka práve tu?“ pýtala sa Per- dita sama seba. „To je čudné! A komu to patrí? Žeby sa jej tak bola zmenila situácia? Zdá sa to neuveriteľné! Veď pestúňka musela vedieť, že je len otázka času, kedy budú môcť znovu byť spolu!“

Perdita by poprosila markíza už skôr, aby mohla po- slať po pestúňku, keby sa nebála, že ona sa dovŕti, že ich manželstvo nie je skutočné.

Chcela sa najprv trochu usadiť, aby mala istotu, že majú s markízom vyriešené možné problémové situácie, aby ich nejaká hlúpa veta nevyzradila.

Ani na chvíľu by nebola predpokladala, že by jej pes- túňka mohla byť niekde inde ako u svojej sestry, o kto- rej tak často rozprávala. Tá by ju pod svoju strechu pri- chýľila na taký dlhý čas, ako by pestúňka chcela.

Ale teraz nebol čas na špekulácie. Koč zastal a keďže sa neobjavil nijaký sluha, ktorý by otvoril dve- re, Perdita ich otvorila sama a vystúpila. Mníška ju na- sledovala.

Ocitla sa pred veľkými dverami, ktoré by už veľmi po- trebovali nový náter. Klopadlo, pôvodne zo žiarivej mo- sadze, bolo matné a podľa všetkého ho už dlhý čas nik nečistil.

Perdita zodvihla ku klopadlu ruku, ale v tej chvíli otvoril dvere veľmi starý sivovlasý sluha oblečený v rozpadávajúcej sa livreji, ktorá na ňom visela, ani keby bola ušitá pre niekoho iného.

Perdite vôbec nezišlo na um, čo by mala povedať. Vtom starec povedal silným hlasom, ako hovorievajú hluchí:

„Tadiaľto, madam, poďte za mnou.“

Nechal dvere otvorené a kráčal dopredu. Ocitla sa vo veľkej pochmúrnej hale, z ktorej viedlo na jednej strane schodisko.

Zdalo sa jej, hoci bolo ťažké v tom šere vidieť veci jasne, že je tam veľa prachu. Ale starec kráčal ďalej pred ňou a ona ho nasledovala s ustaranými myšlienkami. Prečo by pestúnka mala byť tu? Ak bola naozaj chorá, na takomto pochmúrnom mieste sa o ňu môžu len ťažko dobre postarať.

Keď už bola Perdita takmer na vrchu schodiska, obzrela sa.

Na svoje prekvapenie zistila, že mníška nejde za ňou, ako očakávala a predné dvere sú zatvorené. Keď sa obrátila smerom do haly, celkom zreteľne počula zvuk odchádzajúceho kočiara – toho kočiara, ktorý ju sem priviezol!

Zaváhala, neistá a znepokojená, až kým starec, ktorý vyšiel na plošinku poschodia, znovu povedal:

„Tadiaľto, madam.“

Mal silný hlas a zdalo sa, že v hale sa šíri jeho ozvena. Otvoril dvere priamo pred sebou a Perdita vošla do veľkej spálne.

V prvej chvíli po tom, ako prešla tmavým schodiskom, sa jej zdalo, že izba je až neprirodzene svetlá. V kôzube horel oheň a po oboch stranách veľkej manželskej postele boli svietniky s tromi horiacimi sviečkami.

Závesy boli zatiahnuté a vrhali na podušky tieň. Per-

dita prikrčila k posteli, mysliac si, že konečne uvidí svoju pestúnku.

Vtedy začula za chrbtom nejaký zvuk. Niektorý zatvoril dvere a zamkol ich na kľúč. Obrátila sa a vydala zo seba hrôzostrašný výkrik.

Stál tam, opierajúc sa chrbtom o dvere, sir Gerbold!

Po prvom výkriku, ktorý sa jej mimovoľne vydral z perí, Perdita ani keby celkom stuhla. Nemohla bežať preč, nemohla sa ani pohnúť. Len sa dívala na sira Gerbolda a očami rozšírenými strachom vnímala každý detail jeho zjavu. Jeho tvrdé tmavé oči na ňu hľadeli s výrazom, ktorý poznala až príliš dobre, kruté pery boli skrivené do úsmevu, ktorý však neveštil nič dobré.

Vyzeral ešte vyšší, ako si ho pamätala. Jeho široké ramená a silné ruky jej pripomenuli, ako často ju trestal a ešte väčšmi sa zachvela strachom.

Nič nevravel, len tam stál a pozeral na Perditu, až kým sa ho traslávým hlasom nespýtala:

„Prečo... ste tu? Kde vlastne... som?“

„Najprv ti odpoviem na tvoju druhú otázku,“ odvetil.

„Si v mojom dome!“

„Vo vašom... dome?“

„Áno, v mojom!“ odvetil. „V tomto dome zomrela pred piatimi rokmi Alicina matka a ja som ho teraz zdedil. Nevedel som, čo si s takým bezcenným majetkom počať, až kým som si nespomenul na teba!“

„Na mňa!“ Perdita ledva dostala zo seba tie slová. „Ale mne povedali... že je tu moja pestúnka... kde je?“

Zúfalo pozrela na posteľ, ale videla, že je prázdna.

„Ak ťa to upokojí, nemám ani potuchy o tom, kde sa zdržiava tvoja pestúnka.“

„Ale čo tá mníška? Mníška mi povedala, že je chorá!“

„Mníška!“ zasmial sa nepríjemne sir Gerbold. „Moja drahá Perdita, ty si bola vždy priveľmi dôverčivá. Vedel som, že moja stará priateľka, hoci aj pracuje v divadle,

nebude potrebovať nijaké mimoriadne herecké schopnosti, aby ťa primäla prísť sem.“

„Chcete povedať, že to bola... pasca?“ zašepkala Perdita.

„Áno, pasca,“ odpovedal, „ak ti vyhovuje to melodramatické slovo. Veľmi rád by som si myslel, že si ma túžila navštíviť sama, Perdita, že si mi chcela poďakovať, ako dlho som sa o teba staral vo svojom vlastnom dome!“

Vedela, že sa jej posmieva.

„To nebol váš dom,“ odvetila zápalisto. „Žila som s tetou Alicou a keď zomrela, viete veľmi dobre, že ste zneužili svoje postavenie, chceli ste ma prinútiť, aby som sa za vás vydala.“

„Áno a podarilo sa ti tomu vyhnúť, musím uznať, že veľmi šikovne,“ povedal sir Gerbold. „Gratulujem ti, Perdita. Myslel som si, že sa mi podarilo vytĺcť ten vzdor z teba, ale očividne som podcenil tvoju schopnosť vzhopíť sa znovu. Mal som ťa silnejšie bičovať!“

Zavládlo ťaživé ticho.

„Nemôžete... ma tu... držať,“ jachtala Perdita. „Chcem... ísť... domov.“

„Najprv musíme vybaviť nejaké formality.“

„M...môj m...manžel ma b...bude... h...hľadať.“

„Nebude,“ odporoval jej sir Gerbold. „Pokiaľ ma pravdivo oboznámili so situáciou, odišiel z Londýna a vráti sa najskôr zajtra.“

„Ako... to... viete?“ zvolala Perdita.

„Moja drahá, nemala by si podceňovať moju inteligenciu,“ odvetil sir Gerbold. „Nie si jediný človek, ktorý má zmysel pre intrigy. Čakal som na to, kým tvoj manžel odíde nadlhšie z domu. Vedel som, že dokonca ani tvoje pôvaby ho neudržia navždy po tvojom boku. A keď som sa dozvedel, že dnes popoludní odchádza, vedel som, že to je príležitosť pre mňa.“

„Príležitosť... na čo?“ vyzvedala sa Perdita.

„Na dve veci,“ odvetil sir Gerbold. „V prvom rade, urodzená pani, žiadam peniaze!“

Hovoril výsmešne. Potom, keď zbadal na Perditinej tvári úľavu, dodal:

„A v druhom rade, chcem teba!“

„Nechápem... ako to... myslíte.“

„Mám ti to vysvetliť?“ spýtal sa a v jeho hlase bolo čosi také zlomyseľné, že náhlivo povedala:

„Dám vám peniaze... ak ma necháte odísť, dám vám, koľko len budete chcieť... okamžite.“

„To je aspoň prvý krok správnym smerom!“ povedal s úsmevom. „Bolo to od teba hlúpe, že si odo mňa ušla. Bolo by to oveľa ľahšie, moja drahá Perdita, keby som mohol spravovať tvoje dedičstvo tak, ako som pôvodne zamýšľal. Ale keď to už dopadlo takto, musíme zariadiť, aby som dostal spravodlivý podiel, hoci teraz to už nebude také ľahké.“

„Koľko chcete?“ spýtala sa Perdita.

Sir Gerbold podišiel k sekretáru, ktorý stál na druhom konci izby pri obluku.

Pozrel na papier, ktorý ležal na pijkaku a potom, ani keby mu nestačilo svetlo, prišiel k oknu a odostrel záves, pričom krúžky na mosadznej tyči silne hrkotali.

„Tu je predpísaný šek,“ povedal, „a list. Vystavíš mi šek, Perdita, na päťtisíc libier. Zároveň podpíšeš tento list, ktorým ma splnomocňuješ, že môžem tie peniaze vybrať, aby som nemal nijaké problémy, keď šek predložím.“

Perdita rýchlo prešla k stolu, posadila sa do kresla a vybrala z podstavca brko. Šek už bol vypísaný na sumu päťtisíc libier. Podpísala ho a bez toho, aby si prečítala list, ktorý ležal vedľa neho, podpísala aj ten.

„Teraz, keď už máte peniaze... trvám na tom, aby ste ma... pustili!“ povedala.

„Trváš? A ako to chceš dosiahnuť, Perdita?“ spýtal sa

sir Gerbold. „Veľmi často si dokázala vzdorovať, ale myslím, že pokiaľ ide o fyzickú silu, tu som vždy vyhral ja.“

„Máte, čo ste... chceli,“ povedala Perdita odvážne. „Dám vám tie peniaze, ba ešte vám aj pridám... ale musím... odísť. Ak neprídem domov...“

Sir Gerbold sa zasmial.

„Ak neprídeš domov, čo urobíš?“ spýtal sa. „Tvoj manžel je na ceste do Epsomu. Vaši sluhovia sú zvyknutí na zvláštne a nevyspytateľné maniere vyššej spoločnosti. Vedia, že si šla navštíviť chorú. Mohlo by sa stať niečo prirodzenejšie, ako to, že ťa zdržal niekto, kto ťa potrebuje, Perdita, tak, ako ťa potrebujem ja!“

Postrehla chlípný tón v jeho hlase a zbledla.

„Pustíte ma... domov.“

Tie slová takmer zašepkala.

„Banky budú už zatvorené,“ povedal sir Gerbold, „musíš tu zostať až do zajtra rána, kým ich znovu neotvorí, aby si ma náhodou neprekabátila, ako si to urobila naposledy.“

„Už to nikdy... viac... neurobím... sľubujem... vám,“ zajakávala sa Perdita. „Dostanete tie peniaze... a ja vám napíšem aj ďalší šek... na ďalších päťtisíc libier, ak ma už pustíte.“

„Tých ďalších päť tisíc si vyberiem niekedy inokedy,“ odvetil sir Gerbold. „Zdá sa mi, že ti musím svoj plán vysvetliť trochu jasnejšie. Mám v úmysle dostať od teba isté množstvo peňazí kedykoľvek, keď to budem potrebovať. Vidíš, nie som až taký nenásytný, aby som si pýtal priveľa naraz. Nebolo by to múdre, lebo by banka mohla obťažovať tvojho manžela nepríjemnými otázkami. Ale tvoje dedičstvo je dosť veľké na to, aby si si z času načas mohla vybrať päťtisíc libier bez toho, aby to vzbudilo podozrenie.“

Na chvíľu sa odmlčal. Všimol si, že Perdita ho počúva s krajným napätím a jej oči potemneli od strachu.

„Iste mi však uznáš,“ pokračoval, „keď si taká bystrá a sčítaná, že by bolo odo mňa hlúpe, aby som ťa vydieral, pokiaľ by som ťa nemal prečo vydierať. To chápeš, Perdita, však?“

„Nechápem... kam tým... mierite,“ zašepkala.

„Myslím, že chápeš,“ protirečil jej sir Gerbold. „Si veľmi bystré dievča, vždy si bola – až príliš bystrá! Mám rád mäkké hlúpe bohaté ženy, ktoré mi pridlho nevzdorujú, hoci je zábavné zlomiť ich odpor, podmaniť si ich tak, ako to zamýšľam urobiť s tebou.“

„Povedzte mi, čo chcete!“ vykrikla Perdita, akoby už dlhšie nevládala znášať ten posmešný hlas.

„Chcem teba,“ odvetil. „Vždy som ťa chcel! Ty si na to neprišla, že som ťa rád bil len preto, lebo som ťa nemohol mať? Bolo v tom určité uspokojenie, Perdita, hoci nie úplné. Teraz chcem, aby si bola moja. Určite nebudeš chcieť, aby tvoj manžel vedel, že si mu bola neverná, a preto mi budeš platiť, aby som mlčal.“

Odmlčal sa a keď znovu prehovoril, v jeho hlase bola zloba.

„Nezaplatíš mi raz, ale vždy, keď ťa o to požiadam. Budeš mi platiť stále, aby sa tvoj manžel od teba s odporom neodvrátil, alebo aby ťa nevyhnal zo svojho domu ako špinu!“

„Ako vôbec môžete... niečo také... navrhnúť?“ spýtala sa Perdita. „Ako vôbec môžete... vymyslieť... niečo také podľa... ponižujúce – také nekonečne... zverské. Radšej... zomriem... než by ste sa ma mali dotknúť!“

Sir Gerbold sa znovu zasmial.

„A ako to mieniš spraviť?“ spýtal sa. „Prebodneš sa bez noža alebo sa zastrelíš mojou pištoľou?“

Vybral pištoľ z vrečka, prešiel s ňou ku kozubu a vložil ju vysoko na komín.

„Tam je v bezpečí, odtiaľ ju nedočiahneš,“ povedal, „a teraz, moja maličká, myslím, že reč už bolo dosť. Má-

me pred sebou celú noc, aby sme si prediskutovali detaily nášho budúceho vzťahu. Ale teraz, v tejto chvíli, zomieram túžbou bozkávať ňu tak, ako som to nikdy nemohol kvôli tej starej pestúnke, čo ňu strážila ako buldog. A tvoja teta Alica striehla žiarlivo na každý môj krok, na každý pohľad, ktorý som ti venoval, na každé slovo, ktoré som ti povedal!"

Keď to sir Gerbold hovoril, vyzliekol si zvrchník a prehodil ho cez stoličku. Mal oblečenú brokátovú vestu, ktorá sa vo svetle ohňa leskla. Keď sa obrátil k Perdite už len v košeli s čiernou kravatou elegantne uviazanou okolo dlhého krku, s hrôzou vykrikla a bežala k obloku.

Chcela vyskočiť z okna, ale sir Gerbold bežal za ňou.

Tromi skokmi bol pri nej a zdrapil ju, hoci sa už rukami dotýkala obluka, ktorý bol pootvorený a viedol na balkón.

„Naozaj si myslíš, že mi môžeš ujsť?“ spýtal sa jej.

Z jeho hlasu bolo cítiť pobavenie. Perdita vedela, že jej bezmocnosť ho vzrušuje.

Zdvihol ju v náručí a niesol ju cez izbu. Hodil ju do postele tak prudko, že na chvíľu stratila dych. Potom skôr, ako sa stihla pohnúť, strhol jej plášť z pliec.

„Pustite ma! Chcem ísť domov!“ kričala Perdita a začala sa brániť.

Bojovala s ním, hoci vedela, že jej odpor je beznadziejný. Skláňal sa nad ňou, tlačil ju do postele, perami hľadal jej pery, rukami jej pridržal ruky, aby sa nemohla hybať.

Krútila hlavou zboka na bok, hoci vedela, že je voči nemu bezmocná – celkom bezmocná.

„Ty si nedáš povedať, Perdita!“ povedal výsmešne. „Mám ňu zbiť do bezvedomia, aby si pochopila, že sa neubrániš? Si moja – moja tak, ako som vždy po tebe túžil, a tentoraz mi nemôžeš uniknúť!“

Perdita vzdorovala zo všetkých síl. Cítila, že srdce jej

bije tak prudko, až sa takmer zadúšala. Chcela kričať. Ale hrdlo mala zovreté a nedokázala zo seba vydať ani hláska.

Sirovi Gerboldovi sa podarilo zovrieť ju jednou rukou a druhou jej podržal bradu. Obrátil jej tvár k sebe a začal ju bozkávať. Cítila divokú, necudnú vášeň jeho perí, ako ju strhávajú do temného bahna a poníženia, v ktorom sa určite utopí.

Všetko jej tmavlo pred očami, ale vedela, že musí vzdorovať, hoci cítila, že údy ju onedlho prestanú poslúchať.

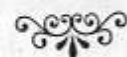
Sir Gerbold sa vrhol na jej živôtik. Surovo strhol čipku na krku...

Ako zúrivé zviera kmásal jej z prs jemnú látku a ona cítila rovnaké poníženie, ako keď ju bil. Chcel ju celkom obnažiť, chcel ju znásilniť tak, ako po tom oddávna túžil!

Vedela to a z posledných síl sa modlila, aby mohla radšej zomrieť. No ešte väčšmi túžila po tom, aby jej prišiel niekto na pomoc, aby mohla žiť!

Sir Gerbold z nej surovo zvliekal šaty, až látka povolila. Vtedy vydala zo seba ostrý a vystrašený výkrik ako mučené zviera. Kričala a kričala.

Vtom sa ozval silný a rinčavý úder, ani keby niekto vyvalil dvere či okno...

SIEDMA KAPITOLA

Markíz sa vydal na cestu do Epsomu v dobrej pohode a keď sa jeho kone zladili do pravidelného poklusu, tešil sa pri pomyslení na to, čo má pred sebou.

Zároveň sa však nemohol zbaviť určitého podvedomého znepokojenia kvôli Perdite.

Keď si na ňu pomyslel, spomenul si na výraz jej tváre a na neistý tón hlasu, keď mu povedala, že má strach, keď odchádza.

„Je to smiešne,“ pomyslel si, „veď v opatere domácich sluhov je v bezpečí a navyše, popoludní má prísť jej vlastná pestúnka!“

Napriek tomu však cítil akési napätie, ktoré ho rozčuľovalo.

„Priatelia, ktorí si ma v parku doberali, mali pravdu,“ povedal sám pre seba. „Začína byť zo mňa rodinne založený človek. Kto by si bol kedy pomyslel, že sa budem znepokojovať kvôli žene, ktorá dokonca ani nie je mojou zákonnou manželkou?“

Ale zatiaľ, čo sa mu jeho intelekt posmieval, druhá časť jeho povahy, ktorú sentimentálni ľudia nazývajú srdcom, sa trápila.

Markíz bol už pri Chelsea a koníky rýchlo klusali po prázdnej ceste, keď sa z bočnej cesty vyrútil na ľahkom dvozáprahu mladý švihák, ktorý svoje kone očividne dobre neovládal.

Tandem vletel do stredu cesty a markíz jedine majstrovským zvládnutím svojich koní predišiel čelnej zrážke s náprotivným kočom. Cesta však bola úzka a hoci

kone prešli povedľa seba bez nehody, kolesá markízovho koča sa oškrekli o kolesá koča mladého šviháka.

Vysoký koč, vedený mladým švihákom, bol veľmi ľahký. Len najšikovnejší a najskúsenejší kočiš mohol viesť taký koč, a keďže švihák nebol skúsený a navyše bol opitý, jeho koč sa samozrejme rozkolísal a prevrhol na zem.

Švihákov kone sa splašili, a preto markíz, ktorý pokojne hnal ďalej svoj záprah, zakričal na sluhu, aby šiel na pomoc vystrašeným zvieratám.

Netrvalo dlho a o chvíľu už boli kone na svojich miestach a švihák, očividne otrasený, no takmer vytriezvený, sa markízovi ospravedlňoval. Nanešťastie markíz zistil, že pri styku s druhým kočom sa jedno z kolies na jeho koči ohlo.

Nebolo veľmi poškodené, no pokračovať v dlhej ceste s pokriveným kolesom by bolo nerozumné.

„Budeme sa musieť vrátiť po druhý koč,“ povedal markíz sluhovi.

„Bolo by nebezpečné pokračovať v ceste, pane,“ súhlasil sluha.

Markíz obrátil svoj záprah a premýšľal nad tým, nakoľko ho táto nehoda zdrží. Znepokojený tým, že obloha stále viac tmavne a oťažieva, klusal späť na Grosvenorské námestie.

Vystúpil pri predných dverách a nechal sluhu, aby odviezol kočiar do stajní vo dvore.

Keď zaklopal na predné dvere, otvorili sa a v hale uvidel nezvyčajne veľa ľudí, ktorí vzrušene vykrikovali jeden cez druhého.

Videl svojho komorníka, hlavného pohoniča, chlapca zo stajní a zopár sluhov vzrušene gestikulovať a rozprávať sa s jednou staršou ženou oblečenou do solídneho čierneho kabáta, v čepci so stužkami, ktorá bola zrejme centrom celého zmätku.

Keď sa objavil markíz, všetci sa obrátili k nemu a prekvapene naňho zízali.

„Smiem sa spýtať, čo má toto všetko znamenať?“ spýtal sa markíz trochu chladne.

„Ide o to, že...“ začal komorník, no postaršia žena ho prerušila.

„Vy, pane, ste zrejme markíz s Melsonby,“ povedala. „Vďaka bohu, že ste sa vrátili, urodzený pane, lebo sa udialo niečo veľmi zlé!“

„Vy ste zrejme slečna Andrewsová, pestúnka urodzenej panej,“ povedal markíz pokojne. „Očakávali sme vás.“

„To áno, urodzený pane, ale ja som prišla a zistila som, že slečnu Perditu, teda urodzenú pani – odlákali odtiaľto ľstou, lebo jej povedali, že som chorá.“

„Čo to má znamenať, Bateman?“ spýtal sa markíz rýchlo.

„Len čo ste odišli, pane,“ oznamoval Bateman, „prišla jedna mníška a chcela hovoriť s urodzenou paňou.“

„Mníška?“ zvolal markíz.

„Zaviedol som ju do knižnice a po chvíli urodzená pani vyšla z knižnice spolu s mníškou a povedala mi, že jej pestúnka je chorá a musí ísť okamžite za ňou.“

„V živote som nebola ani deň chorá,“ prerušila ho pestúnka. „Okrem toho, bola som už na ceste sem, v koči, ktorý po mňa urodzený pán dnes ráno poslal spolu s listom od Perdity, aby som sem hneď prišla.“

„Urodzená pani odišla s mníškou?“ spýtal sa markíz Batemana ignorujúc prerušenie.

„Áno, vaše lordstvo a tesne predtým, ako prišla slečna Andrewsová, som sa dozvedel, že sa ktosi v stajni vypytoval na to, kam máte namierené.“

„Tohto chlapíka, pane, ten to má šeco na svedomí,“ prerušil Batemana Hickson, hlavný pohonič. „Našiel som ho ze zlatku, pane, a keď som sa ho opýtal, jak k nej

došiel, k celej zlatke, povedal mi, že mu ju dal voláký cudzinec, kerý sa tu každý den vypytoval na to, de idete a jak dlho budete preč.“

„Nescel som nič zlé,“ hundral chlapec zo stajne.

Líca mal červené a v očiach slzy. Zrejme ho už Hickson potrestal.

„Čo chcel ten muž od teba vedieť?“ vyzvedal sa markíz.

„Kedy urodzený pán odídu na dlhšú cestu. Len to scel vedzet! Nevedzel som, že keď mu to povím, bude to zlé.“

„Neni to moc bystrý chlapec, pane,“ vysvetľoval Hickson na jeho obhajobu.

Markíz ho už nepočúval a znovu sa obrátil na komorníka.

„Kedy odišla urodzená pani s mníškou?“ vyzvedal sa.

V jeho hlase bol podtón, ktorý nenechal nikoho na pochybách, že odpoveď na túto otázku je životne dôležitá.

„Vôbec neruším, pane,“ odvetil Bateman. „Mníška prišla v koči a urodzená pani len schytila plášť zo stoličky, nastúpila do koča a už aj boli preč.“

„Si si celkom istý...“ začal markíz, no prerušil ho sluha, ktorý mu otvoril dvere a doteraz sa nijako nezapájajal do zmätku odohrávajúcim sa v strede haly.

„Já vím, kam šla urodzená pani, urodzený pane!“

Všetky oči sa upreli naňho, preto očervenel:

„Hovoril som s kočišom, pane. Víam, že keď som v službe, nemám sa bavit.“

„Teraz na tom nezáleží,“ prerušil ho markíz. „Kam šli?“

„Nó, bolo to takto, pane.“

„Odpovedz jeho lordstvu...“ prerušil ho Bateman ne-trpezlivo.

Markíz zdvihol ruku.

„Nechaj chlapca, nech to povie po svojom.“

„Chlapík na koči zíval,“ vysvetľoval sluha. „Pýtam sa ho, reku, či je unavený, a on, že bol fčera dlho do noci venku s nejakú ritnatú kobyľu - nech urodzený pán prepáča.“

„Pokračuj,“ povedal markíz.

„Pýtam sa ho, reku, či dneská idú daleko a on, že do Hampstead Heath.“

„Hampstead Heath!“ opakoval takmer bez dychu markíz.

„Já mu na to, ‚Merkuj sa na ceste, očul som celé histórie o prepadech a vraždách na tých pastvinách v noci.‘ Ale chlap sa len zasmál, pane. ‚Nebojím sa zbojníkov‘ povedal, ‚aj tak mi nemajú čo zebrať. A nebojím sa ani duchov, tak je to.‘ Duchov?! opýtal sem sa. ‚Jasné,‘ hovorí... ‚Ked som išel na miesto, de mi dali túto robotu, zastavil som sa v hostinci U Španielú a tam mi hovorili, že dom, do kerého idem, má velice zlú povest. Nijaký tunajší človek nepójde po zotmení do domu U dvoch orlov, tak mi povedal ten hostinský.“

„Dom U dvoch orlov, Hampstead!“ zvolal markíz ešte skôr, ako sluha dokončil svoje rozprávanie.

„Hickson, osedlaj mi Bleska a ty cválaj za mnou rýchlo, ako len budeš môcť, s uzavretým kočom.“

„Ako si želáte, pane.“

Markíz sa obrátil na odchod, no v tej chvíli stará pestúnka nečakane vykrikla.

„Pane! Pane!“ kričala. „Ja som si spomenula! Dom u dvoch orlov! To je dom, kde žila matka lady Whittonovej. Pred piatimi rokmi tam umrela sama jak prst. Keď to spomenul ten mladík prvý raz, zdalo sa mi to povedomé. Och, pane, to sám sir Gerbold vylákal slečnu Perditu do opusteného domu.“

Pri tých slovách už takmer plakala. No vzápätí pokračovala tichým hlasom:

„Asi by som vám mala vysvetliť, pane, že...“

„Nič mi nemusíte vysvetľovať,“ povedal markíz úsečne. „Ak je to v ľudských silách, zachránim ju.“

Keď to hovoril, vošiel do knižnice a zo šuplíka svojho písacieho stola vytiahol malú pištoľ, ktorá presne pasovala do vrečka na jeho jazdeckom kabáte. Potom rýchlo vyšiel z domu zadným vchodom a dlhou chodbou, ktorá spájala obytnú časť domu so stajňami, vošiel do stajní.

Koňa mal už osedlaného. Svižne naň vyskočil, rýchlym pohľadom skontroloval Hicksona, ktorý spolu s ostatnými paholkami náhlivo pripriahol pár koní k uzavretému koč. Potom si narazil klobúk pevne do čela a vyrazil na cestu.

Cez mesto šiel rýchlym poklusom, no len čo vyšli za mesto, popchol Bleska do cvalu. Keď dorazili k pastvinám, kôň dosahoval rýchlosť, ktorou by ľahko zvíťazil na epsomských dostihoch.

Markíz sa usiloval myslieť len na Bleska, ako by ho mohol vyburcovať k čo najvyššej rýchlosti, lebo nechcel myslieť na nepokojný výraz v Perditiných očiach, keď sa s ňou lúčil a už vonkoncom si nechcel pripomínať hrôzu, ktorá sa zračila v jej tvári v tú noc, keď hľadala útočisko v jeho izbe v hostinci.

Veril, že už nikdy viac nebude musieť byť vystavená brutalite a chlípnosti sira Gerbolda Whittona. Markíz si však teraz uvedomil, že veľmi podcenil tohto muža. Keďže sa s ním už raz stretol, mal vedieť, že sir Gerbold nie je mužom, ktorý sa zmieri s porážkou. Nebol to typ muža, ktorý by prijal fakt, že mu prešli cez rozum nielen pokiaľ išlo o majetok, ale aj pokiaľ šlo o samotnú Perditu.

Markíz sa pri spomienke na šľahance na Perditinom chrbte a na jej vystrašený hlas, keď ho prosila, aby ju u seba skryl, rozhodol, že ak jej sir Gerbold znovu ublíži, zabije ho vlastnými rukami.

Markíz často prechádzal cez hampsteadské pláne a ľahko našiel cestu k hostincu U Španielov. Bol to malý hostinec, o ktorom šli chýry, že ho navštevujú zbojníci. Stál osamotený na samom vrchu pustej, veternej pláne.

O miľu ďalej už videl strechy domu U dvoch orlov a kamenných orlov pri vstupe na cestičku. Spomenul si, že ten dom už v minulosti videl a už vtedy sa čudoval, komu môže patriť také škaredé obydlie.

Zabočil do vstupnej brány a rýchlo hnal svojho koňa popri zle udržiavanom chodníku, po tráve, aby nebolo počuť, že sa približuje. Keď prišiel tesne k domu, zdal sa mu taký tmavý, opustený a zničený, až zapochyboval o tom, či dostal správnu informáciu a či niekto bude dnu.

Za oknami nebolo vidno nijaké svetlo, nikde ani stopy po živote a tak sa markíz náhlil k zadnej časti domu. Chystal sa, že ak to bude potrebné, bude tlčiť na bránu hoci aj celú noc. No uvedomil si, že ak sir Gerbold naozaj vylákal Perditu na takéto miesto, určite tu nebude mať sluhov, ktorí by vpustili dnu návštevníka.

Za domom bola veľká, neudržiavaná, zarastená záhrada. Keď markíz hnal koňa po niekdajšom trávniku, pozrel sa hore a prývkrát uvidel svetlo.

Na jednom obluku na prvom poschodí bol odostretý záves a do pochmúrneho a temnejšieho súmraku z neho vychádzala zlatistá žiara.

Markíz zoskočil zo sedla a nechal koňa, aby sa pásol na tráve. Prešiel na terasu a pozrel na balkón nad sebou.

Zbadal, že pri dome je drevená mrežovaná podpera, po ktorej sa mali ťahať popínave kvety. Dúfal, že je dostatočne silná, aby ho udržala a bez ďalšieho váhania sa začal štvrať po nej hore. Keď bol už na samom vrchu, mriežková podpera sa mu pod nohami zrútila.

Vďaka atletickému tréningu neustratil rovnováhu. Ru-

kami sa zachytil kamennej balustrády a pomaly sa vyťahoval hore, až sa mu podarilo prešvihnúť sa jednou nohou cez zábradlie a skočiť na balkón.

Práve sa rozhodoval, či sa má priblížiť k obluku potichu, keď začul Perditin výkrik.

To ho vyburcovalo k činu. Zúrivo sa vrhol cez krídlové okno, prerazil ho a s rinčaním rozbitého skla preletel do spálne.

V tej chvíli Perdita znovu vykrikla. Hluk prinútil sira Gerbolda, ktorý ležal na nej, zdvihnúť hlavu.

Chvíľu obaja muži na seba nehybne zízali. Vzápätí markíz dobehol k posteli a schytil sira Gerbolda skôr, než sa stihol postaviť na nohy.

Odtiahol ho od postele a vrazil mu päťou do tváre. Úder však minul bradu a zasiahol len líce. Sir Gerbold sa zatackal, ale podarilo sa mu znovu nadobudnúť rovnováhu. Zaútočil na markíza.

Sir Gerbold bol skúsený päsťár rovnako ako markíz. Vyrútil sa na svojho protivníka horným hákom, ktorý markíz odrazil a vzápätí mu uštedril zdruvujúci úder ľavou rukou. Tentoraz sir Gerbold klesol na kolená.

Markízovi bránil v pohybe jazdecký kabát, a preto bol sir Gerbold, ktorý mal na sebe len ľahkú košeľu, vo výhode. Ale markíz bol mladší a silnejší a ďalšími dvoma údermi, ktoré protivníkovi uštedril, ho dotlačil k stene pri komíne. Sirovi Gerboldovi tiekla z nosa krv a mal na trhnuté obočie.

Keď sa dostal ku komínu, načiahol sir Gerbold pravú ruku a s neuveriteľnou šikovnosťou schytil pištoľ, ktorú tam schoval pred Perditou a naslepo vystrelil pred seba.

Markíz včas uskočil nabok. Gulka preletela cez spodný okraj jeho jazdeckého kabáta a zavrtala sa do náprotivnej steny, pričom rozbila zrkadlo v pozlátanom ráme na tisíc kúskov.

Skôr než ohlušujúci výstrel v uzavretom priestore spál-

ne doznel, markíz vytiahol z vrecka svoju pištoľ a vystrelil na sira Gerbolda.

Guľka vletela sirovi Gerboldovi do hrude. Chvíľu ešte stál držiak v ruke pištoľ, z ktorej sa ešte dymilo a uprene hľadel na markíza, ani keby ho guľka nezasiahla. Potom sa pod ním pomaly podlamovali nohy, až sa zviezol na zem. Krv, vytekajúca z rany, sfarbila jeho košeľu i vestu do karmínova.

Markíz chvíľu stál a pozeral na padajúceho protivníka, aby mal istotu, či ho nemôže ešte ohroziť. Potom si vložil pištoľ do vrecka a obrátil sa k Perdite.

Sedela na posteli a na obnažených prsiach si pridržala dotrhané zvyšky živôtika. Oči mala rozšírené, temné a bez slz. Markíz videl, že je v šoku.

Nepovedala ani slovo, hľadela akoby cez neho.

„Poď, Perdita,“ nežne sa jej prihovril, „odveziem ťa domov.“

Pomohol jej postaviť sa na nohy. Zdvihol jej plášť z postele, prehodil jej ho cez plecia a zatvoril sponu.

Bola v jeho rukách ani bábika, akoby bol z nej unikol všetok život a jej pohyby boli podvedomé.

Nepozrela na zem, kde ležalo natiahnuté telo sira Gerbolda a nechala sa markízovi odvieť ku dverám. No vietor, ktorý zavial dnu cez rozbitý oblok, odvíal zo stola dva papiere, z ktorých jeden doletel až k jeho nohám.

Zbadal vypísaný šek, zohol sa a zdvihol ho. Kúsok ďalej uvidel list podpísaný Perditou, zdvihol aj ten a vložil do vrecka. Vzápätí vyrazil dvere a viedol Perditu dolu schodmi.

Bolo tam veľmi tma a cez špinavé obloky prenikalo tak málo svetla, že cestu dolu museli skôr vytušiť, než by ju boli videli.

Až keď už boli takmer v hale, z chodby, ktorá viedla do kuchyne, vyšiel starý sluha, ktorý vpustil Perditu do domu a v ruke držal zapálenú pochodňu.

Zbadal markíza s Perditou a veľmi nahlas povedal:

„Počul som hluk. Kričali ste na mňa, pane?“

„Nekričal!“ odvetil markíz príkro. „Tvoj pán bol zranený v súboji. Pošli po lekára. Ak by mu aj nezachránil život, aspoň ti vystaví úmrtný list.“

„Zranený v súboji, pane?“ pýtal sa starec hlúpo.

Markíz, držiak Perditu okolo pliec, otvoril predné dvere. Z diaľky začul dupot koní a o chvíľu, keď vyšli von na chladný, vetristý vzduch, zbadal Hickmana, ako sa spolu so sluhom a s paholkom na kozlíku približujú s uzavretým kočom.

„Blesk je v záhrade za domom,“ povedal markíz paholkovi.

Potom pomohol Perdite nastúpiť do koča, sluha jej prikryl nohy kožušinovou prikrývkou a zatvoril dvere. Koč sa pohol a oni sa ani raz neobzreli za tmavým a pochmúrnym domom.

Markíz ovinul prikrývku pevnejšie okolo Perdity. Vedel, že sa trasie tak od zimy ako aj od hrôzy, ale neusiloval sa jej dotýkať. Sedela utiahnutá v rohu koča so zmäteným výrazom na tvári a s rozšírenými zreničkami.

Markíz ju mohol jasne vidieť vo svetle pochodne, ktorou bol koč osvetlený.

„Keď už mali istý úsek cesty za sebou, povedal:

„Tvoja pestúnka na teba čaká na Grosvenorskom námestí.“

„Tá... mníška... mi... povedala, že... je chorá.“

Tie slová povedala tak pomaly, ani keby bola omámená.

„Viem,“ povedal markíz, „oklamali ťa.“

„On... ma chcel... vydierať.“

„Porozprávaš mi o tom zajtra,“ povedal markíz ticho. „Už je po tom. Je mŕtvy, alebo zomiera, už nikdy ťa nebude obťažovať.“

Bolo mu jasné, že Perdita nie je schopná pochopiť, o čom to hovorí. Chcel ju uchlácholiť, chcel ju ubez-

pečiť, že už nikdy viac nedovolí, aby ju niekto takto týral a ponižoval, ale vedel, že v tejto chvíli sú všetky slová neúčinné. Bola priveľmi šokovaná, aby niečomu rozumela.

Keď prišli na Grosvenorské námestie, markíz pomohol Perdite do domu, spoločne ju hore schodmi niesol.

Len čo sa objavili, Bateman poslal sluhu, aby bežal hore do detských izieb po slečnu Andrewsovú. Pestúnka im šla naproti a stretla sa s nimi na druhom poschodí. Vzala markízovi Perditu z rúk a začala ju chlácholiť milými a láskavými slovami.

Keď vchádzala s Perditou do spálne, pozrela na markíza spýtavým pohľadom. Markíz pochopil, čo chce vedieť.

„Prišiel som včas,“ povedal stručne, „ale v poslednej chvíli. Zaobchádzal s ňou hrubo, je v šoku.“

„Vďaka vám, urodzený pane,“ povedala pestúnka ticho, zatvorila dvere spálne a markíza nechala vonku.

Večeral sám, lebo jeho sestra asi hodinu predtým, než doviezol Perditu, znovu odišla do nemocnice.

Bol rád, keď sa od Batemana dopočul, že lady Helen netuší, že sa prihodilo niečo mimoriadne. Povedali jej len toľko, že Perditu odvolali k nejakej chorej.

Pestúnka múdro nehovorila o svojich obavách pred cudzinkou a lady Helen potom, keď pestúnke povedala, že je veľmi rada, že môže deti nechať na starosti práve jej, nič netušiac odišla spať do nemocnice za plukovníkom. Nechala pre Perditu odkaz, že sa s ňou azda uvidí nasledujúci deň.

„Nechcem, aby sa o tom, čo sa dnes popoludní stalo, niekde hovorilo,“ povedal markíz rozhodne. „Dúfam, že Hickson si to primerane vybaví s tým chlapčiskom, čo bral úplatok.“

„Myslím si, vaše lordstvo, že sa na Hicksona môžete spoľahnúť,“ odvetil Bateman.

„Zvyšok dávam na starosť tebe,“ pokračoval markíz.

„Neželám si, aby sa ktokoľvek o tom dozvedel, rozumieš?“

„Vaše lordstvo mi môže dôverovať,“ sľuboval Bateman a markíz vedel, že sa môže naňho spoľahnúť.

Do Epsomu poslal paholka, aby informoval jeho priateľa lorda Stavordala, že dnes večer k nemu nepríde. Po večeri nemal ani najmenšiu chuť zájsť si do niektorého z klubov. Sadol si do knižnice k ohňu a hlboko sa zamyslel.

Bateman prišiel niekoľkokrát do knižnice, aby priložil na oheň. Nakoniec markízovi odovzdal odkaz slečny Andrewsovej, že urodzená pani zaspala a ona si šla ľahnúť k deťom do detskej izby.

„Želáte si ešte niečo, pane?“ spýtal sa komorník.

„Nie, ďakujem,“ odvetil markíz.

„Dobrú noc, pane.“

„Dobrú noc, Bateman.“

Markíz sedel a hľadel do ohňa. Bola takmer jedna hodina v noci, keď sa nakoniec postavil, lebo bol celý strpnutý. Pritom si siahol do vnútorného vrečka a vytiahol odtiaľ list a šek, ktorý zdvihol zo zeme v spálni v dome U dvoch orlov.

Vložil ich do zásuvky svojho stola a zamkol. Potom sa pomaly vybral hore schodmi do svojej izby.

Keď Perdita prišla do melsbyovského domu, prideliť jej veľkú honosnú spálňu s výhľadom na námestie. Markízova izba rovnakej veľkosti s ňou susedila. Medzi oboma spálňami boli spojovacie dvere, ktorými sa vchádzalo do malej chodbičky so skriňami, ktoré však používala len Perdita.

Markíz zistil, že jeho lokaj ešte naňho čaká. Keď mu pomohol vyzliecť žaket a zobul mu topánky, poslal ho spať.

„Ešte sa mi nechce spať,“ povedal mu, „posedím si pri ohni a niečo si prečítam.“

Lokaj mu priniesol dlhý plášť z modrého hodvábu, ktorý si markíz prehodil na čipkovú košeľu a previazal voľne okolo pása.

„Ak si želáte, urodzený pane, počkám, kým pôjdete spať,“ povedal lokaj.

„Ešte som schopný uložiť sa do postele aj sám,“ odvetil markíz a pousmial sa. „Ale môžeš mi naliať za pohár vína.“

Lokaj naliał do pohára červeného vína a postavil ho na malý stolík pred markíza. Potom priložil na oheň a opustil izbu.

Markíz sa znovu usadil do kresla a zahľadel sa do blčiacich plameňov.

Asi štvrtú hodinu nato začul výkrik. Chvilu si myslel, že sa mu to len zdalo, ale krik sa ozval znovu. Vychádzal z Perditinej izby.

Vyskočil na nohy, otvoril spojovacie dvere a rýchlo sa ponáhľal cez chodbičku. Zdvihol ruku, že zaklope na dvere Perditinej spálne, ale znovu sa ozval jej krik a tak rýchlo vošiel dnu.

V spálni neboli zažaté sviece, ale bolo v nej dosť svetla od ohňa v kozube a tak videl, ako sa vo veľkej posteli so závesmi padajúcimi z vyrezávaných koruniek Perdita nepokojne zmieta na bielych vankúšoch. Pochopil, že má nočnú moru.

Beznádejne bojovala s postelnou prikrývkou a zároveň mrmlala:

„Zachráň ma... zachráň ma!“

Markíz podišiel k posteli, sklonil sa nad ňu a položil jej ruky na plecia.

„Perdita, zobuď sa!“ hovoril. „Zobuď sa, sníva sa ti niečo zlé!“

S prefaknutým výkrikom otvorila oči a keď ho zbadala, vystrela k nemu ruky a chytila ho za plášť.

„Zachráň ma.. zachráň... ma!“ kričala.

Markíz ju tuho objal a ona si mu pritlačila tvár na plece. Cítil, že sa celá chveje a na hrudi pocítil šialený tlkot jej srdca.

„Už som ťa zachránil,“ povedal nežne. „Počúvaj, Perdita, už si v bezpečí. Už sa ti len sníva. Už je po tom! Whitton ti už nikdy v živote neublíži. To ti prisahám.“

„Ja... sa ho... strašne bojím... on ma... bozkával... a trhal zo mňa... š...šaty.“

Hovorila mu to do pleca, jej hlas bol tlmený, no i tak sa chvel odporom a hrôzou. Markíz sa posadil na peľastú posteľ a oboma rukami objal Perditu. Zistil, že šok, ktorý zapríčinil jej strnulosť a mlčanlivosť cestou späť na Grosvenorské námestie, už ustupuje, no vystriedala ho akútne hrôza a strach zo všetkého, čo zažila.

„Je po všetkom,“ povedal znovu. „Zabudni na to.“

„Budem... sa usilovať... ale, bol taký silný... Bojovala som... s ním... pokiaľ som len... vládala,... naozaj.“

„Viem,“ povedal markíz.

Keď to povedal, pohol sa, no Perditine ruky ho priťahli za plášť.

„Neopúšťaj... ma!“ prosíkala, „nenechávaj ma... samu!“

„Nenechám ťa samu,“ povedal markíz, „chcem sa tu len trochu pohodlnejšie usadiť, Perdita.“

Stále ju držiak v náručí, s tvárou zarytou do jeho pleca, posunul sa markíz na posteli viac dozadu, aby mu vankúše podopierali chrbát. Potom si vyložil nohy na bok postele na ružovú saténovú prikrývku.

„Chcel som sa s tebou porozprávať zajtra, Perdita,“ povedal. „Ale nakoniec, môžeme aj teraz, čo ty na to? Obaja sme hore a aspoň nás nik nebude rušiť.“

„Nechcem... byť... sama,“ šepkala.

„Ostanem s tebou tak dlho, ako len budeš chcieť,“ chlácholil ju markíz.

Priťahol postelnú prikrývku ešte bližšie. Cítil, že ru-

ky sa jej už uvoľnili, no tvár si ešte stále skrývala na jeho pleci.

Vlasy jej voňali lúčnymi kvetmi a voňala rovnako čisto a sladko ako Caro. Markíz si pomyslel, že toto je hádam prvýkrát v živote, čo drží v náručí ženu, ktorá túži len po jeho ochrane a pochopení a ktorá sa oňho vôbec nezaújíma ako o muža.

„Myslím si, že sir Gerbold je mŕtvy, Perdita,“ povedal.

Zacítil, že sa pri jeho mene zachvela a potom váhavo zamrmľala:

„A čo... ak... žije?“

„Ak žije,“ odvetil markíz, „bude nadtľho ochromený. Ale keby to aj prežil, už ťa nikdy viac nebude obťažovať. Keby sa len pokúsil nadviazať rozhovor s tebou, obviním ho z vydierania a za to ho odsúdia do väzenia.“

Perdita mlčala a markíz pokračoval:

„Vzal som odtiaľ ten list, čo si mu podpísala, aj ten šek. Sú zamknuté dolu v mojom stole. Ak ich budem musieť niekedy použiť ako dôkaz, urobím to bez váhania. Môžeš mi dôverovať, Perdita a v budúcnosti sa postarám, aby si bola lepšie chránená.“

„To nebola... tvoja chyba,“ povedala Perdita, „mohla som sa dovŕtiť, že ide o... pascu.“

„Ako si sa mohla také niečo dovŕtiť?“ spýtal sa markíz. „Ale rozhodne by bolo rozumné, keby si vzala niekoho so sebou. Buď pani Jensonová, alebo hoci aj niektorú zo služok. Druhýkrát sa ubezpečím, Perdita, či sú okolo teba nejaké gardedámy, keď budem preč, ale aj tak si myslím, že sa už viac nemusíš báť, keď sme Whittona odpratali.“

„Ale ja sa... budem báť,“ zašepkala. „Na svete je... veľa mužov... ako bol... on. Možno, že ja... robím niekde... chybu, že ich... priťahujem.“

„Nezmysel!“ povedal markíz. „Vieš dobre, že to nie je pravda a ty si len vymýšľaš obvinenia. Ale ak máš strach

z mužov, nebudem ťa nútiť do búrlivého spoločenského života.“

Na chvíľu sa odmlčal a potom sa potichu spýtal:

„Chcela by si, aby som ťa vzal do cudziny?“

Prvýkrát zdvihla hlavu z jeho pleca.

„A mohla by som?“ spýtala sa.

„Prečo nie?“ odvetil otázkou. „Bolo by to celkom prirodzené, že chceme mať medové týždne niekde mimo Anglicka, keď je tu teraz také nevlúdne počasie. Možno by sme mohli ísť za slnkom do Talianska, čo povieš?“

„Si si celkom istý... že by to nebolo... zlé?“

„Zlé?“ čudoval sa markíz.

„Myslím tým, či by to nebolo zlé... pre teba,“ vysvetľovala Perdita. „Mohol by si sa... nudiť... keby si bol len so mnou a bez ostatných priateľov... ktorí by ťa zabávali.“

„Myslím, že to vydržím,“ povedal markíz s úsmevom. „Nie si jediný človek na svete, ktorý rád cestuje, Perdita.“

„Takže... naozaj môžeme... odcestovať?“ spýtala sa.

Do hlasu sa jej vrátil život a vo svetle z kozuba markíz videl, že sa jej zažali ohníky v očiach.

Opäť si položila hlavu na jeho hrud', ale už si neskrývala tvár.

„Je toľko nádherných miest... ktoré by som rada... videla znovu,“ povedala, „a bolo by... ešte vzrušujúcejšie... ísť niekam, kde som ešte nebola... s tebou.“

„Zajtra všetko zariadim,“ sľúbil jej markíz. „Ale teraz, po tom všetkom, čo si dnes prežila, by si sa mala pokúsiť zaspáť.“

„Aj ty by si mal ísť do postele,“ povedala. „Je neskoro a ja som ťa takto zdržala.“

Chvíľku váhala, ale potom dodala:

„Ale ešte skôr... ti chcem... poďakovať.“

„Zabudni na to,“ povedal markíz.

„Keby si... nebol... prišiel...“ šepkala.

„Nesmieš na to ani pomyslieť,“ prikazoval jej. „V tomto ma musíš poslúchnuť, Perdita! Zabudni na to, čo sa stalo! Zabudni na Whittona! Radšej myslí na to, čo všetko uvidíme v cudzine. Všetky tie nádherné veci – ako si ich nazvala? Poklady – ktoré môžeme obdivovať spolu?“

„Si taký láskavý... taký veľmi... veľmi láskavý,“ ševalila Perdita.

Markíz spustil nohy na zem.

„Nechcem si ani predstaviť, čo by povedala pani Jensonová, keby ma videla s nohami na saténovej prikrývke!“ zvolal.

Chcel Perditu rozveseliť a skutočne sa mu to podarilo.

„Obávam sa, že už aj tak sa dosť čuduje tomu, ako obaja lipneme na vlastných izbách,“ povedala Perdita. „Nedávno som ju počula hovoriť na túto tému s hlavnou slúžkou.“

„Dočerta!“ zaklial markíz. „Služobníctvu vážne nič neunikne? Je najvyšší čas, Perdita, aby sme odcestovali, a vyhli sa tak ďalším klebetám.“

Vstal a zadíval sa na ňu. Vo veľkej posteli sa takmer strácala a vo svetle ohňa sa jej oči zdali až neprirodzene veľké.

„Bude to... dobrodružstvo... však?“ spýtala sa ho, hľadiac mu do očí.

Vedel, že sa potrebuje ubezpečiť, či cestovanie s ňou nebude preňho nudné, ba únavné.

„Veľmi vzrušujúce dobrodružstvo, Perdita,“ povedal úprimne.

Lahla si na vankúše a prikrývku si pritiahla až k brade.

„Budem... o tom... premýšľať,“ sľubovala, „a... o ničom inom.“

„Nechám spojovacie dvere otvorené,“ povedal markíz. „Ak by sa ti snívalo ešte niečo zlé, Perdita, budem ňa počuť. Ak sa budeš báť, zavolaj ma a ja prídem.“

„Možno budeš... tuho spať,“ povedala.

„V armáde som sa naučil prebudiť sa pri najmenšom šuchote,“ odvetil markíz. „Určite by som ňa počul, Perdita, môžeš sa spoľahnúť.“

Usmiala sa naňho.

„Som rada, že si hneď vedľa. Ďakujem ti, pán môj... naozaj som ti veľmi... veľmi vďačná. Jedného dňa ti možno budem schopná poďakovať... primerane... za všetko, čo si pre mňa urobil.“

„Na to sa už teraz teším,“ povedal markíz, ale ona vedela, že si ju len doberá. „Si si istá, že môžem odísť?“

„Áno, celkom istá... ale, necháš tie spojovacie dvere... otvorené?“

„Budú otvorené po celú noc.“

Uspokojene si vydýchla a očné viečka jej začali klesať. Vedel, že to je reakcia na to, čím všetkým dnes prešla. Videl mužov, ktorí zaspávali okamžite po bitke z číreho vyčerpania, so zakrvavenými zbraňami v rukách.

Podišiel ku dverám a obzrel sa.

„Dobrá noc, Perdita,“ povedal nežne.

Neodpovedala mu, lebo už spala. Potichu prešiel cez spojovaciu chodbičku do svojej vlastnej izby a oboje dverí nechal doširoka roztvorené.

ÔSMA KAPITOLA

Markíz vošiel do salóna svojej jachty a našiel Perditu zahĺbenú do množstva kníh.

„Vonku začína byť akosi nepokojne,“ povedal. „Čo to robíš?“

„Učím sa po arabsky.“

„Po arabsky!“ zvolal neveriaco. „Ako to dokážeš?“

Stál vedľa nej a knísal sa v rytme jachty. Zasmiala sa mu priamo do tváre.

„Trochu už viem,“ povedala. „Nie je to veľmi ťažké. Dúfam, že kým dorazíme do Tangieru, budem už celkom dobre rozprávať.“

„Si neuveriteľná!“ povedal. Sadol si do kresla vedľa nej a pokračoval: „Nikdy by som neveril, že žena môže tak dobre znášať plavbu. Predpokladal som, že za takéhoto počasia už budeš celkom zničená a nebudeš túžiť po ničom inom, len aby sme už niekde pristali.“

„Milujem more,“ povedala Perdita prosto. „A kto by sa mohol sťažovať na nepohodu na takej úžasnej jachte?“

„Som rád, že sa ti páči,“ povedal markíz. „Je celkom nová a z väčšej časti som ju navrhoval ja sám, takže sa poteším každému komplimentu.“

„Si veľmi múdry,“ povedala Perdita a jemu sa páčila úprimnosť jej hlasu i obdiv, ktorý sa zračil v jej očiach.

Titania bola skutočne vynikajúce plavidlo. Konštrukcia bola zo železa, čo bolo senzačné už samo osebe. Jachta bola zhotovená presne podľa markízových požiadaviek a bol to najmodernejší a najelegantnejší parník, dovtedy postavený na súkromné účely.

Jachta bola veľká a priestranná a hlavný salón, kde práve markíz s Perditou sedeli, tvoril celú zadnú časť lode. Na jachte boli dve veliteľské izby zariadené s veľkým prepychom a niekoľko menších kabín pre hostí.

Perdita trvala na tom, že sa zaobíde bez osobnej služby, a tak bola jedinou ženou na palube.

Prvé tri dni cesty mali prekvapujúco pekné počasie, ale teraz, hoci ešte stále svietilo slnko, začalo byť more nepokojné a len veľmi ťažko mohol človek stáť, ak sa niečoho nepridržal.

Keď však sedela Perdita v salóne, zdalo sa, ani keby sa jej narážanie vln na boky lode alebo zavýjanie vetra vo výške troch štíhlych stožiarov vôbec nedotýkalo.

Markíz pozoroval zaujatú Perditu tváričku pri prepisovaní množstva arabských slov a myslel na to, ako ľahko im vyšiel ich plán opustiť Anglicko.

Pôvodne uvažoval nad cestou do Talianska, či už po súši alebo po mori, ale ráno nasledujúceho dňa po tom, čo sľúbil Perdite, že ju vezme do cudziny, zašiel do Smeovne lordov navštíviť predsedu vládnej strany, veliteľa ozbrojených síl.

Vošiel do jeho kancelárie a videl, že práve hovorí s ministrom zahraničných vecí.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa markíz a chcel sa vzdialiť, ale lord Palmerston vstal zo stoličky a vystrel k nemu ruku.

„Som rád, že vás vidím, markíz Melsonby,“ povedal. „Mrzí ma, že som sa s vami nemohol porozprávať na večierku u nás.“

„Mali ste veľa hostí, pane,“ odvetil markíz a trochu sa zahanbil, lebo si spomenul, ako sa z večierka vytratil s princeznou bez toho, aby sa poďakoval hostiteľovi.

„Ak nemáte nič proti tomu, rád by som sa s vami porozprával teraz,“ pokračoval lord Palmerston.

„Samozrejme, veľmi rád,“ súhlasil markíz.

Obrátil sa k predsedovi.

„Prišiel som vám povedať, že budúci utorok nebudem môcť vystúpiť v rozprave. Chcem ísť s manželkou do cudziny.“

„Iste,“ odvetil predseda vláducej strany, „ale budete nám chýbať.“

„Mrzí ma, že som vás sklamal,“ povedal markíz s úsmevom. „Len čo sa vrátim, ozvem sa vám.“

„Už sa teším,“ odvetil predseda strany.

Markíz šiel za ministrom zahraničných vecí do jeho pracovne. Lord Palmerston sa neposadil za písací stôl, ale do kresla a posunkom ruky ponúkol markízovi kreslo oproti.

„Tuším ste povedali, že cestujete do cudziny, pán markíz,“ začal.

„Áno, pán minister. Zamýšľam vziať svoju ženu do Talianska.“

„Veľmi by vám prekážalo, keby ste šli niekam inam?“

„Nie, ani nie,“ odvetil markíz.

„V tom prípade by som vám bol veľmi zaviazaný, keby ste zväžili možnosť cestovať do Maroka.“

„Do Maroka?“ vyhrkol prekvapene markíz.

Lord Palmerston chvíľu uvažoval a potom povedal:

„V minulosti ste pre nás urobili pár výnimočných služieb, markíz Melsonby a my nie sme nevďační. Neprezradím vám nijaké tajomstvo, keď vám poviem, že zakrátko vám mienime ponúknuť post, o ktorom by som detailne zatiaľ nechcel hovoriť, ale bude sa vám iste veľmi páčiť.“

„To je od vás veľmi veľkorysé, pán minister.“

„Nedakujte mi,“ povedal lord Palmerston. „V najbližších mesiacoch dôjde k zmenám vo vláde a myslím si, že keď sa veci trochu utrasú, samotná kráľovná vás v tejto veci osloví.“

„Znovu môžem povedať len toľko, že som vám nesmierne vďačný,“ opakoval ticho markíz.

„Ale kým sa to stane,“ pokračoval lord Palmerston, „mám k vám jednu prosbu. Máme problém, o ktorom som presvedčený, že by ste ho mohli pomôcť vyriešiť práve vy so svojimi mimoriadnymi schopnosťami.“

„O čo ide?“ spýtal sa markíz.

„Nepochybne viete,“ odvetil lord Palmerston, „že Maroko je v súčasnosti, za vlády terajšieho sultána, v štádiu separatistických nepokojov. Je tam veľa miestnych sultánov a šejkov, ktorí ovládajú dosť veľké územia a každý z nich sa usiluje uzurpovať si moc. Nepochybne sa v najbližších rokoch nájde riešenie tohto poľutovaniahodného stavu, ale kým sa tak stane, veľmi nás znepokojuje sultán Moulay el Zazat.“

„Je mi ľúto, ale nikdy som o ňom nepočul,“ povedal markíz s úsmevom.

„Nemali ste prečo o ňom počuť,“ odvetil lord Palmerston, „iba ak to, že minulý rok bol v Londýne a veľa ľudí ho pozývalo na svoje večierky. Je to šarmantný muž, ktorý získal vzdelanie v Paríži a rok strávil na univerzite v Anglicku.“

„Vskutku civilizovaný,“ poznamenal markíz.

„Bohužiaľ, nie,“ vzdychol lord Palmerston. „Naučil sa tu najmä niektorým európskym nerestiam a priradil ich k ďalším, rozšíreným v moslimskom svete. A to veru nie je dobrá kombinácia!“

„Ako to myslíte?“ spýtal sa markíz.

Zdalo sa, že lord Palmerston veľmi zvažuje slová a až po chvíli váhania pokračoval:

„Keď bol sultán tu v Londýne, vedela rovnako polícia, ako aj my, že sa zaujíma o veľmi mladé dievčatá. Nie je na tom nič mimoriadne a ako viete, Londýn nanešťastie veľmi rýchlo prichýli mužov tohto typu. Ale odkedy sa vrátil do Maroka, alarmujúco sa zvýšil počet bielych dievčat, ktoré bývajú prepravované do tej krajiny.“

„Obchodovanie s bielymi ženami do Severnej Afriky

existuje už oddávna," povedal markíz, "hoci si myslím, že väčšina Európaniek zavlčených do moslimských háremov sú Francúzsky."

"Polícia v tejto krajine nerobí zbytočný rozruch," odvetil lord Palmerston, "a keby dotyčné ženy boli len z určitej spoločenskej triedy, myslím si, že by ma do toho nezaťahovali. Ale bohužiaľ, v poslednom čase bolo veľa prípadov dievčat zo slušných a vážených rodín, ktoré uniesli a máme veľa dôvodov myslieť si, že boli odvlčené do Tangieru."

Markíz zdvihol obočie, ale keďže nič nepovedal, lord Palmerston pokračoval:

"Minulý týždeň uniesli dcéru generála sira Archibalda Daventryho z Islingtonského námestia, keď bola na prechádzke so svojím psom v záhrade. Slečna Mary Daventryová sa zrejme zmienila svojmu otcovi o tom, že ju pri viacerých príležitostiach sledoval muž v bielej róbe. Generál tomu neprisoval dôležitosť, až kým nenašli v záhrade opusteného psa a slečna Daventryová zmizla."

"Preboha!" vykrikol markíz. "Naozaj si myslíte, že...?"

"Zistili sme, že mladá žena, ktorej popis sa zhoduje s výzorom slečny Daventryovej, bola v bezvedomí prepravená na loď v Tilbury. Bolo tam veľa ďalších žien, ktoré sa mali plaviť do Maroka. Bola to cudzia loď, a preto sme ju nemohli na mori zastaviť ani prezrieť jej náklad, keď vošla do nejakého prístavu. Ale máme vážne obavy, pán markíz."

"Už sa nečudujem!" zvolal markíz.

"A viete si predstaviť, že sir Archibald nalieha, aby sme podnikli niečo, čo by nám pomohlo zistiť, kde sa nachádza jeho dcéra."

"Znie to neuveriteľne!"

"Tak neuveriteľne," poznamenal lord Palmerston, "že ja sám sa zdráham uveriť, že niečo také sa môže prihodiť v dnešnom Londýne! Ale po tom, čo som si preštu-

doval policajnú správu, som presvedčený, že sultán s tým má niečo spoločné."

"A čo konkrétne žiadate odo mňa?" spýtal sa markíz.

"Žiadam vás, keďže cestujete do cudziny, aby ste navštívili Tangier. Náš vyslanec, sir Drummond Hay, vám poskytne všetko, čo budete potrebovať. Ale iste chápete, že si to nechceme rozhádať so Sultánom Abu el Rathanom II. a už rozhodne nemienime vyprovokovať nejakú zrážku s Francúzskom, ktoré po tom, čo pred dvadsiatimi rokmi dobylo Alžír, upriamuje svoju pozornosť na Maroko."

"Rozumiem," povedal markíz. "Sľubujem vám, pán minister, že urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby som zistil, či sú obvinenia voči Sultánovi Moulayovi el Zazatovi pravdivé. Budem vás informovať o všetkom, keď sa vrátim."

"Ďakujem vám, lord Melsonby, vedel som, že sa na vás budem môcť spoľahnúť," povedal lord Palmerston.

Markízovi sa vtedy táto úloha zdala celkom ľahká, ale teraz, keď cestoval do Maroka, si začal uvedomovať mnoho ťažkostí.

Prvým problémom bolo, že neovládal arabčinu.

"Všetci o mne tvrdia, že sa ľahko učím jazyky," povedal nahlas Perdite. "Myslíš si, že by si ma dokázala učiť rovnako úspešne ako seba?"

"Prečo nie?" povedala. "Ak sa budeme učiť spolu, určite nám to pôjde rýchlejšie, ako keď sa tu trápim sama. Ozaj, a koľko rečí ovládaš?"

"Francúzštinu, taliančinu a španielčinu slušne," odvetil markíz. "Celkom dobre viem po nemecky. Po portugalsky si viem objednať dobré jedlo a jadrne nadávať a keď som nahneván, viem prekvapujúco dobre nadávať aj po grécky."

"Toľké nadanie!" doberala si ho. "V tom prípade bude arabčina pre teba hračka. Najväčším problémom je

výslovnosť, lebo podobne ako v čínštine celkom mení význam slova.“

„Tak do toho, pani učiteľka,“ súrila ju markíz, „budem pozorný žiak.“

Markíza hodiny arabčiny mimoriadne bavili. Jazyky mu odjakživa šli ľahko a po niekoľkých dňoch už mohol začať s Perditou konverzovať.

Často sa smiali na absurdnosti viet, ktoré sa učili, hoci niektoré z príbehov, ktoré čítali v knihách, privádzali markízu do rozpakov.

Príbehy z arabského života sa všetky krútili okolo jedinej obľúbenej témy a jemu sa zdalo, že nie sú veľmi vhodné pre Perdite oči a uši.

Jachta priplávala do Lisabonu v rekordnom čase. Vzdialenosť po mori medzi Londýnom a Lisabonom je 760 míľ. Najrýchlejší z parníkov to v minulosti dokázal za sedemdesiatosem hodín, zatiaľ čo *Titania* tam doplávala za šesťdesiatpäť. Keď plávala cez Biskajský záliv, išla proti prúdu, ale neskôr sa jej priemerná rýchlosť ustálila na 12 uzlov až po zvyšok cesty.

„Takúto rýchlosť zatiaľ nedosiahol žiaden parník!“ vykrikoval vzrušene kapitán. „Je to bezkonkurenčný výkon!“

Na britského ministra, ktorý bol v Lisabone a hneď sa ozval markízovi, tento výkon silne zapôsobil.

Markíz niesol listy od lorda Palmerstona. Spoločne s Perditou sa o nich na ambasáde veľkolepo starali, až kým sa znovu nenalodili a pokračovali v ďalšej časti plavby.

Počasie bolo stále horúcejšie a preto bolo dosť veľkým šokom, keď sa jedného rána prebudili a zistili, že veľké vlny zmietajú jachtu ako orechovou škrupinkou. Od Atlantiku prichádzala búrka a zdalo sa, ani keby chcela zničiť samotnú podstatu lode.

„Radšej by si mala ostať v podpalubí,“ povedal markíz Perdite.

Ale keď tam bola sama už skoro hodinu, odhodila knihy, preknísala sa do svojej kabíny, hodila na seba hrubý, kožušinou podšitý kabát a vyšla na palubu.

Vlny sa prevaľovali cez boky lode a okolo stožiarov hučal vietor tak, že nebolo počuť vlastného slova. Z paluby už odpratali všetko, čo by mohla voda zmiesť do mora. Perdita stála na schodíčkoch, ktoré viedli z podpalubia a pridŕžala sa mosadzného zábradlia. Vietor jej zhodil z hlavy kapucňu a rozvial jej vlasy okolo tváre.

Predok lode v jednej chvíli vyletel vysoko do vzduchu a vzápätí sa ponoril hlboko do spenenej zelenej vody, takže Perdite sa zdalo, že sa hádam už nikdy nevyrovná.

Je to ako jazda na húsenkovej dráhe, pomyslela si Perdita a pocítila rovnaké vzrušenie ako kedysi v zábavnom parku, keď ju dráha vynášala vysoko do vzduchu a vzápätí sa rútila dolu do hĺbky, až jej to vyrážalo dych.

Loďou sa prevalila ešte väčšia vlna a roztrieštená voda zasiahla Perditu do tváre. Na chvíľu ju to oslepilo a vzápätí počula takmer nahnevany markízov hlas:

„Čo tu hľadáš? Ak si nedáš pozor, spláchne ťa to do mora.“

Keď to vrel, loď sa naklonila, Perdita stratila rovnováhu a keby ju nebol zachytil, bola by spadla.

„Choď dolu,“ rozkázal jej.

Zasmiala sa mu do tváre. Na tvári mala kvapky po vodnej sprške a vlasy jej divo povievali okolo líc a čela.

Videl, ako jej svietia oči a vnímal chvenie jej jemne tvarovaných pier.

„Je to nádherné!“ kričala. „Cítim sa voľná a nespútaná. Všetko sme nechali za sebou a vybrali sme sa do neznáma!“

Vietor tak zavýjal, že nepočul, čo hovorí. Sklonil hlavu k nej, aby ju lepšie počul, no uvedomoval si len, že ich pery sú veľmi blízko a vnímal jamky v jej lícach.

„Je to nádherné! Nádherné!“ vykrikla znovu.

Potom, bez toho, že by to bol vedome chcel, strhlo ho jej nadšenie a vzrušenie, naklonil sa celkom blízko nad ňu a pobožkal ju.

Na chvíľu pocítil mäkkosť jej perí a uvedomoval si ich sladkosť. No vzápätí pocítil ohromujúci úder do hlavy a viac si nepamätal.

Perdita vymenila studený uterák na markízovom čele. Vzala lavór s vodou a preniesla ho na bezpečné miesto v kabíne, kde sa nemohol prevrhnúť.

Ktosi zaklopal na dvere a keď povedala „Ďalej“, vo dverách sa objavil kapitán.

„Ako sa má pán markíz?“

„V noci bol dosť nepokojný,“ odvetila Perdita, „ale teraz sa zdá už pokojnejší.“

„Prebral sa už z bezvedomia?“ vyzvedal sa kapitán.

Perdita záporne potriasla hlavou.

„Dostal takmer naplno zásah úlomku z padajúceho stožiara,“ vysvetľoval kapitán. „Keby to bolo zasiahlo vás, urodzená pani, bolo by vás to zabilo.“

„Áno, viem,“ odvetila Perdita. „Je veľké šťastie, že pán markíz je taký silný.“

„Zajtra v noci dorazíme do prístavu.“

„Kde to bude?“

„V Gibraltári,“ odpovedal kapitán. „A ďalší deň sa vydáme do Tangieru.“

„Akú škodu utrpela jachta?“

„Malú,“ odvetil kapitán. „Búrka strhla časť jedného stožiara a zopár zábradlí. Nebolo poškodené nič, čo by sa nedalo do dvadsaťštyri hodín opraviť.“

„To ma teší,“ usmiala sa Perdita.

„Ak by ste niečo potrebovali, urodzená pani, dajte mi vedieť.“

„Áno, samozrejme.“

Kapitán zatvoril dvere. Perdita sa vrátila k posteli. Stála chvíľu nad ňou a pozerala na markíza. Keď mal zatvorené oči, vyzeral prekvapujúco mladý a zraniteľný. Bol to pre ňu zvláštny pocit, keď ho videla takto ležať. Vždy doteraz sa jej javil taký mocný, silný a nezdolateľný!

„Zachránil mi život!“ povedala sama pre seba.

Keby ju práve v tej chvíli nebol bozkával, stožiar by sa bol zrútil priamo na jej tvár a možno by ju bol tak znetvoril, že keby ju aj nebol zabil, bola by si želala radšej umrieť. Znovu ju zachránil! A možno, že ten stožiar mohol byť ešte ničivejší ako sir Gerbold!

„Čo keby nebol zabil mňa,“ spýtala sa Perdita sama seba, „ale jeho?“

Pri tejto myšlienke sa prstami dotkla markízovej ruky, ktorá bezvládne ležala na bielej pokrývke.

Keď sa ho dotkla, jej telom prebehlo jemné chvenie a ona si uvedomila, ako včera, keď ho v strašnom zmätku búrky znášala dolu schodmi a ukladala do postele, že ho miluje.

Od prvej chvíle, ako sa s ním zoznámila, ho milovala. Myslela si, že jej vzťah je jednoducho vzťah dôvery a spoľahnutia sa. Nazdávala sa, že ho nevníma ako muža, ale ako niekoho celkom odlišného – ako ochrancu, hrdinu, útočisko pred sirom Gerboldom. Ale v skutočnosti ho milovala!

Už vtedy to bola láska, keď sa zastavili v kostole vo Welwyne a ona sa modlila za to, aby ich predstierané manželstvo nebolo odhalené – bola to láska, keď ju držal v náručí po tom, čo ju desila nočná mora a ona vedela, že pocit bezpečia v jeho náručí prehluje všetko, dokonca aj strach.

„Lúbim Ťa... lúbim Ťa,“ šepkala sama pre seba.

Vedela však, že on nesmie mať nikdy ani najmenšie podozrenie, že jej city voči nemu sa zmenili.

Jemu sa páčili výhradne počerné ženy a dokonca ešte aj tie ho zakrátko zunovali. Určite si neželal pripútať sa k žiadnej, chcel byť voľný. Potreboval pokoj od každej ženy, ktorá by ho chcela vlastniť, lapiť a zajať, či znemožniť mu únik.

Veľmi dobre vedela, čo markíz cíti! Bolo to presne to, čo cítila ona, keď plávali na jachte po mori a ona sa naňho smiala a vyprovokovala ho k tomu, že ju pobožkal.

Nebol to bozk túžby, to vedela. Bola presvedčená, že to bol bozk, akým muž bozkáva dieťa alebo svojho priateľa.

V nej ten bozk celkom poprevracal všetky názory a pocity, ktoré mala voči mužom v minulosti. Keď sa jej markíz dotkol svojimi perami, pocítila nečakané vzrušenie, ktoré premklo celé jej telo. Dotyk jeho pier ju ani nešokoval, ani nevysušil. Namiesto toho pocítila vytrženie a rozkoš, ktoré dovtedy nepoznala a ani si ich nevedela predstaviť.

Chcela, aby ju objal celkom tuho, vzrušovala ju jeho blízkosť, vzrušil ju jeho bozk. Bola to láska - bol to cit, o ktorom bola presvedčená, že ho nikdy nezažije!

„Ľúbim ťa,“ zašepkala vo svojom srdci.

Svoj cit prežívala tak intenzívne, že mimovoľne stisla prstami markízovu ruku. Otvoril oči a zbadal ju, ako stojí nad ním, díva sa naňho a v očiach má výraz, ktorý v nich už raz zazrel.

Výraz nežný a jemný. Pomyslel si, že je to výraz súcitu.

„Kde som?“

„Si v poriadku,“ povedala Perdita sladkým hláskom. „Vrchol stožiara ti zasiahol temeno. Bol to silný úder, ale nie je to nebezpečné.“

„Neviem si spomenúť, čo sa stalo.“

Perdita si nebadane vydýchla. Nespomenie si na to, že ju bozkával, nebude sa vracáť k tej chvíli extázy. Želala si, aby na to zabudol.

Rýchlo mu vymenila studený obklad na čele, potom priniesla z lodnej kuchyne polievku a sama ho krmila.

Chcel zdvihnúť hlavu z vankúša, ale keď zistil, že akýkoľvek pohyb ho neznesiteľne bolí, podrobil sa a prijímal polievku z lyžičky, no neubránil sa poznámke:

„Tento môj zúbožený stav ti iste robí veľkú radosť. Ani keby som bol malý Alexander alebo Thomas a ty mi môžeš rozkazovať, lebo som v tvojej moci.“

„Už len zopár lyžičiek,“ naťahovala ho Perdita.

„Potrebujem niečo, čo ma postaví na nohy, a nie takéto jedlo!“

„Objednám ti dobrú večeru,“ sľúbila mu Perdita, „ale nateraz je toto pre teba najlepšie.“

„Kuchár určite použil nahnité zemiaky a zatuchnuté cestoviny,“ odvrátil markíz. „Naozaj to tak chutí!“

„Ako môžeš byť taký nevďačný?“ spýtala sa Perdita. „Tú polievku som varila ja.“

„Hádam mi nechceš nahovoriť, že k твоjim početným schopnostiam patrí ešte aj varenie!“ vyhrkol markíz.

„Samozrejme!“ odvetila. „Keď sme boli v cudzine, často som varievala pre svojho otca a ak to bude treba, uvarím aj pre teba. Niežeby som si trúfala konkurovať tvojmu šéfkuchárovi v melsonbyovskom sídle!“

„Ak rozhneváš Alfonsa a dá výpoveď, vykrútim ti krk,“ vyhlásil markíz.

Perdita sa zasmiala.

„Už je ti lepšie,“ povedala. „Keď si tu ležal taký bledý a tichý, bála som sa, že ti ten stožiar vytĺkol z hlavy aj rozum! Ale teraz, keď znovu počujem ten podráždený tón v tvojom hlase, viem, že si na najlepšej ceste byť zase sám sebou.“

„Nikto nebude o mne hovoriť, že nemám rozum!“ hneval sa markíz.

Potom sa ale zasmial, lebo musel uznať, že pri takých

veľkých bolestiach hlavy sa veru naozaj cíti ako bez rozumu.

Nasledujúci deň, keď sa dostali do pokojných vôd, sa markíz postavil na nohy. V čase, keď v Gibraltári dokončili opravu lode, takže sa znovu mohli vydať na tridsaťšesťmíľovú cestu do Tangieru, bol už markíz takmer vo svojej koži.

Oboznámil Perditu s tým, prečo chcel lord Palmerston, aby šli práve do Tangieru.

„Ako by sme podľa teba mali odhaliť pravdu?“ spýtala sa ho celkom vydesená pri predstave, že niekto unáša biele ženy, aby z nich urobil otrokyne v cudzej krajine.

„Ty nebudeš robiť nič,“ odvetil jej markíz. „Ostaneš na ambasáde a budeš sa venovať príjemným spoločenským povinnostiam. Všetky potrebné výzvedy vykonám ja sám.“

Ale keď sa stretli so sirom Drummondom Hayom, zistili, že má na to celkom iný názor.

„Veľmi ma teší, že ste prišli, pán Melsonby,“ povedal, keď podával markízovi ruku. „Som mimoriadne rád, že ste prišli aj vy, lady Melsonbyová. Hoci sa obávam, že tu v Tangieri sa nebudete cítiť práve najpríjemnejšie. Ťažko žiť spoločenským životom v krajine, ktorá je plná nepokojov a ktorú trápia zbojníci a banditi.“

„Je to až také zlé?“ spýtal sa markíz.

„V poslednom čase bolo zabitých veľa Európanov, čo spôsobilo hromadný odchod manželiek a dcér našich úradníkov. Nehceli sa vystavovať riziku.“

„Ani ja nedovolím svojej žene, aby sa vystavovala riziku,“ povedal markíz odhodlane.

Perdite sa zdalo, že sir Drummond vyzerá sklamané a preto sa rýchlo spýtala:

„Mali ste v úmysle poveriť ma nejakou úlohou?“

„Ak by s tým nesúhlasil váš manžel, tak nie,“ odvetil sir Drummond.

„O čo ide?“ spýtala sa Perdita.

„Dúfal som,“ odpovedal sir Drummond, „že navštívite sultánku Dowager, ktorá je matkou sultána Moulay el Zazata, priamo v jeho kasbahu.“

Pozrel na markíza a rýchlo dodal:

„Som presvedčený, že tam nehrozí lady Melsonbyovej nijaké nebezpečenstvo a v podstate som už informoval sultánku Dowager o tom, že by ju lady Melsonbyová rada navštívila.“

„V tom prípade tam rozhodne musím ísť,“ vyhlásila Perdita.

Zbadala, že markíz sa zamračil a preto rýchlo dodala:

„Ak s tým nebudeš súhlasiť, tak nikam nepôjdem. Ale pre moju knihu by to bolo prínosom.“

„Píšete knihu?“ spýtal sa sir Drummond.

„Zbieram ľudové rozprávky a povesti z rôznych krajín,“ vysvetľovala Perdita, „a dúfam, že sa mi podarí nejaké zozbierať aj v Maroku.“

„V Tangieri a vlastne všade v arabskom svete sa stretnete s množstvom rozprávok a príbehov,“ povedal veľvyslanec s úsmevom. „Sú to síce poväčšine polopravdy, ale rozhodne sú veľmi pútavé, hoci možno pre anglickú dámu priveľmi šťavnaté.“

Veľavýznamne sa pozrel na markíza.

„Porozprávajte mi, čo viete o sultánovi Moulay el Zazatovi,“ navrhol mu markíz.

„Pri nezáväznom stretnutí je nesmierne šarmantný,“ odvetil sir Drummond. „Väčšinu Európanov očarí. Veľmi dobre vyzerá a má aj slušné vzdelanie, ale povesti, ktoré sa tu o ňom šíria, aj keby sme vzali do úvahy, že sú len spolovice pravdivé, sú dosť odstrašujúce.“

Markíz sa nevypytoval na ďalšie podrobnosti.

„Ktoré územie mu patrí?“

„Jedna hranica jeho územia siaha až k hradbám mesta,“ odvetil sir Drummond. „Jeho kasbah sa začína

v podstate vo vonkajších štvrtiach Tangieru a odtiaľ stovky míľ až k pobrežiu Stredozemného mora. Vždy bol rebelom. Je až agresívne ambiciózný a otvorene sa stavia proti marockému sultánovi. Má priveľkú moc na to, aby sme ho mohli ignorovať alebo ho ľahko poraziť. Práve z týchto dôvodov je nebezpečný pre všetkých, ktorí by chceli obnoviť krajinu!”

„Veríte tomu, že organizuje obchod s bielymi otrokňami a dokonca unášajú i mladé dievčatá z Anglicka?“ vypytoval sa markíz.

„Som si tým celkom istý,“ odvetil sir Drummond. „Trvá to už dosť dlho, v podstate od začiatku, ako som prišiel do Maroka. Ale hoci som o tom presvedčený, zatiaľ to nemôžem nijako dokázať. Pokiaľ ide o únos dcéry sira Archibalda Daventryho, ťažko mi je tomu vôbec uveriť. No zároveň, ak by to dievča bolo nažive, musíme sa pokúsiť zachrániť ju.“

„Myslíte si, že by nemusela byť nažive?“ spýtal sa markíz.

„Za posledný mesiac z mora vytiahli veľa mŕtvych tiel, napospol samé ženy,“ odvetil sir Drummond. „Ich tváre sú znetvorené alebo zožraté žralokmi, takže ich nemožno identifikovať. Aj v púšti sa našlo veľa tiel mŕtvych Európanov. Isteže, vysvetľujú to tak, že sa stali obeťami zbojníkov a zloďejov. Kto by si dovoľil pripisovať takéto zločiny sultánovi? Alebo kto by bol ochotný prisahať, že sultán je do toho nejako zapletený?“

„Potom sme vo veľmi ťažkej situácii,“ poznamenal markíz.

„Podľa môjho názoru našou jedinou nádejou je, že sa lady Melsonbyovej podarí nájsť nejaký kľúč k pravde, keď navštívi sultánku Dowager. Je to stará, veľmi zaujímavá žena, aspoň tak o nej hovoria a je vraj polovičná Francúzka.“

„Myslíte, že by moja žena mohla s ňou hovoriť po francúzsky?“ spýtal sa markíz.

„Informovali ma, že hovorí po francúzsky veľmi slušne.“ Markíz pozrel na Perditu. Ešte predtým, ako zakotvili v Tangieri, sa dohodli, že ani jeden z nich neprizná, že ovláda arabčinu.

„Bola by to chyba,“ povedal markíz, „keby sme nevyžerali ako celkom obyčajní anglickí turisti. Budeme rozprávať o tom, že zbieraš a zapisuješ miestne zvyky a rozprávky pre svoju knihu, ale inak sme tu na svadobnej ceste a zaujíma me sa o prírodné krásy a zvláštnosti Maroka.“

„Už sa veľmi teším na stretnutie so sultánkou Dowager,“ povedala Perdita veľvyslancovi. „Môžete nás dotedy oboznámiť s Tangierom?“

„Samozrejme,“ odvetil.

Len čo priviezli Perditiinu batožinu a mohla sa prezliecť do iných šiat, vydali sa na cestu mestom v otvorenom kočiari sprevádzaní paholkami. Veľvyslanec porozprával Perdite legendu o tom, ako mesto založil Antaeus, syn Neptúna a Zeme a ako Herkules oddelil od seba oba kontinenty tam, kde sa miešajú vody Stredozemného mora a Atlantického oceánu.

„Tangier,“ povedal, „je vstupnou bránou do Maroka. Podmanili si ho Byzantínci, barbari i Arabi. Tangier bol súčasťou vena Catherine z Braganzy, keď sa vydala za Charlesa II., ale roku 1684 ho Angličania opustili a prenechali Maurom.“

Perditiu zaujímali mramorové pozostatky pôvodného románskeho mesta Tingis i nové mesto, ktoré bolo postavené na úbočí kopca nad prístavom a ktorého domy z bielych kvádrov s plochými strechami vytvárali jasný kontrast so sýtomodrým morom a oblohou. Najväčšími však na ňu zapôsobili pestrofarebne odetí ľudia, ktorí sa tmolili v úzkych uličkách.

Videla mužov v bielych róbach s čiernymi burnusmi na hlavách, ktorých ženy boli zahalené v závojoch tak dokonale, že z nich nebolo vidno nič okrem očí.

Všimla si aj ženy, ktoré boli oblečené do červeno-bielých širokých pruhov látky stiahnutých v páse. Rovnaký pás mali prehodený okolo hlavy a na hlavách široké slaméné klobúky ozdobené strapcami. V uličkách mesta stretali barbarov, Židov, Maurov i černochovo a všetci boli poobliekaní vo svojich typických odevoch.

Perdite sa veľmi páčili aj vysoké elegantné siluety minaretov, ktoré sa týčili oproti oblohe. Zdali sa jej také krehké, akoby ani nemali uniesť Imama, ktorý päťkrát za deň vyzýval veriacich k modlitbe.

Všetko to bolo pre ňu úplne nové a fascinujúce. Markíz bol rovnako uchvátený.

Sir Drummond im urobil okružnú cestu okolo Tangieru. Potom znovu prešli popri ambasáde a pustili sa na sever, kde hneď za vysokými hradbami mesta uvidela obrovskú budovu obkolesenú palmami a olivovníkmi, ktorá pripomínala stredoveký hrad.

Medzierky medzi jednotlivými cípmi cimburia na hradbách boli len také veľké, aby sa do nich zmestila puška, ktorou by niekto mohol mieriť priamo na nich.

„To je kasbah sultána Moulaya el Zazata,“ povedal sir Drummond.

„To je teda riadna pevnosť!“ zvolal markíz.

„Môžem vás ubezpečiť, že sultán má vlastnú veľkú armádu,“ povedal veľvyslanec. „Okrem vojakov má obrovské množstvo sluhov, bodygardov, jazdcov a samozrejme eunuchov. Dalo by sa povedať, že jeho kasbah je vlastne mestom v meste. Pre jeho nepriateľov je to nepreniknuteľné mesto. No toto je len jeden z jeho kasbahov. V ďalších častiach svojho teritória má ďalšie.“

Perdita pozerala na budovu so záujmom. Pod vysokými borovicami a hustými olivovníkmi nachádzali útočisko pred slnkom veľké stáda kôz a tenkonohých oslíkov.

Tu za mestom vietor vial od piesočných plání a priňášal so sebou akýsi pocit pustoty a nebezpečenstva.

Veľvyslanec prikázal kočišovi, aby obrátil kone a vrátil sa do mesta.

„Zajtra vás pošlem do kasbahu. Uvidíte, že za tými hradbami je obrovský kus zeme. Ľudia vravia, že je tam nádherná záhrada, ale ja som ju nikdy nevidel.“

„Prečo?“ spýtal sa markíz.

„Patrí výlučne ženám,“ vysvetľoval sir Drummond, „zo sultánovho háremu. Keď sa vaša žena odtiaľ vráti, veľmi rád si vypočujem, ako mi ju opíše.“

„A koľko špiónov,“ pýtal sa markíz, „máte vo vnútri sultánovho kasbahu?“

„Máme určité spravodajské zdroje,“ povedal veľvyslanec dosť vyhybavo, akoby nemal rád takéto otázky. „Ale nie je to vôbec ľahké. Môžem vás ubezpečiť, pán markíz, že keď tu za informovanie možno prísť o hlavu, ľudia radšej mlčia! A peniaze, nech by ich bolo neviem koľko, sú človeku v hrobe nanič!“

„Rozumiem,“ povedal markíz, „ale v arabských krajinách, ako všetci veľmi dobre vieme, možno kúpiť každého.“

„Nemyslím si, že je to typické len pre nich,“ namietal sir Drummond.

Kým sa muži rozprávali, Perdita už dychtivo premýšľala nad svojou zajtrajšou návštevou. Návšteva hárému by dodala jej knihe o miestnych zvykoch a povestiach jedinečné čaro.

Na spiatocnej ceste na ambasádu sa zastavili v jednom miestnom obchodíku, aby si ho Perdita mohla prezrieť.

Cesta bola veľmi úzka a preto museli nechať kočiar dosť veľký kus od obchodu. Dvaja sluhovia sira Drummonda šli pred nimi, aby im robili cestu.

Predači sa úslužne ukláňali v snahe niečo predať, no zároveň boli pridobre vychovaní, aby dali na seba znať prehnaný záujem.

Vošli do obchodu, ktorý bol podľa Perdity len jaskyňou vytesanou do múru a pokrytou pestrofarebnými látkami. Potom, keď si vypili kávu a vzájomne si polichotili, majiteľ obchodu prikrčil k ponúkaniu svojho tovaru.

Mal tam brokát vyšívany čistým zlatom, topánky ušité z kože rôznych krásnych farieb. Strieborné náramky so vzácnymi kameňmi, jantárové korálky veľké ako malé jabĺčka a *kholkal*, čo boli pozlátené retiazky, ktoré sa nosili okolo členkov.

Perdite sa všetky tieto veci veľmi páčili a markíz jej kúpil všetko, čo si želala. Poznámenal len, že dúfa, že sa jachta s toľkým nákladom nepotopí a bude schopná všetky tie nákupy odviezť späť do Anglicka.

„Ďakujem! Ďakujem!“ hovorila Perdita tak markízovi ako aj sírovi Drummondovi, keď sa vracali na ambasádu. „Nikdy doteraz sa mi nakupovanie nezdalo také fascinujúce. Zajtra budem musieť zájsť na hlavný trh, lebo som počula, že tam je to ešte vzrušujúcejšie.“

„Zariadim, aby ste tam mohli zájsť,“ povedal veľvyslanec. „Musím vás však upozorniť, lady Melsonbyová, aby ste nevošli do nijakého obchodu alebo stánku, ktorý vám neodporúčia moji ľudia. Ubezpečujem vás, že ľudia tu vedú dôverčivých cudzincov riadne ošklbať a mnoho tovarov, ktoré vám budú do neba vynášať ako pravé, staré a zdobené pravými drahokamami, sú len bezcenné haraburdy.“

„Neberte mi ilúzie!“ prosíkala Perdita. „Všetko ma tu nadchýna.“

Markíz aj sir Drummond sa na nej len zasmiali. Keď vošla do svojej izby na ambasáde a pozrela sa z obloka na zlatisté pobrežie, ktoré obmývala svetlomodrá voda Gibraltárskeho prúdu, mala skutočne dojem, že ešte nikdy nebola taká šťastná.

Aký láskavý je k nej markíz! Jeho blízkosť ju naplňa príjemným vzrušením, aké doteraz nepoznala v súvislosti so žiadnym mužom.

Keď sa dotkol jej ruky, hoci aj mimovoľne, musela v sebe potlačiť silnú túžbu chytiť ho za ruku. Mala sto chuť poprosiť ho, aby ju objal okolo pliec, ako vtedy v noci v jej izbe, keď sa k nemu vystrašená túlila vo svojej posteli.

„Je láskavý a milý, lebo je presvedčený, že medzi nami nie je nič iné, než predstierané manželstvo,“ hovorila si sama pre seba. „Keby som mu niekedy povedala, že pre mňa ten vzťah znamená oveľa viac ako pre neho, všetko by sa skončilo.“

Myšlienka, že by musela začať žiť bez markíza po svojom boku, bez jeho ochrany, ju tak vystrašila, že nedokázala ani len sama pre seba domyslieť, že skôr či neskôr bude musieť toto ich predstieranie skončiť.

V budúcnosti sa markíz určite bude chcieť oženiť alebo jednoducho zistiť, že Perdita je preňho už neznesiteľným bremenom. Mala by byť na to pripravená, mala by vedieť, že toto krásne šialenstvo, v ktorom teraz žije, nemôže trvať večne!

„Lúbim ho. Lúbim ho,“ hovorila smerom k moru a keď vietor zavial od mora, pocítila na perách jeho slanný dotyk. „Lúbim ho!“

Mala pocit, akoby celá jej bytosť túžila po markízovi. Vzápätí si však znovu pripomenula, že musí byť opatrná a nesmie dať najavo, ako sa jej srdce prudko rozbúcha, keď ho zbadá a ako jej sťahuje hrdlo, keď je voči nej taký milý a pozorný.

„Lúbim ho!“

Zdalo sa jej, akoby celé Maroko bolo presýtené atmosférou, ktorá jej pocity znásobovala, no zároveň sa cítila oveľa zraniteľnejšia ako kedykoľvek predtým.

Tak toto je láska! Táto túžba po jedinom mužovi, túžba byť s ním, pocit vytrženia vtedy, keď je k nej milý a láskavý i vtedy, keď pocíti dotyk jeho perí na svojich perách.

Perdita sa už-úž chcela odvrátiť od obloka, keď spozorovala v slnkom zaliatej záhrade ambasády pod svojimi oblokami pohyb.

V krikoch, ktoré z obloka ledva videla, stál nejaký Arab a napriek tomu, že bola tak ďaleko, zbadala, že k nej obracia hlavu i tvár. Vôkol neho boli červené kvety ibišteka a jeho koža medzi nimi vyzerala ešte tmavšia.

Na hlave mal čierny burnus a celý vyzeral ako tieň. Cítila, ako na ňu uprene hľadí.

Trošku v rozpakoch, lebo to považovala za drzé, aby nejaký záhradník takto uprene zísal na hosťa ambasády, odtiahla sa od obloka do izby.

O chvíľu vyzrela z okna znovu, lebo bola zvedavá. Myslela si, že uvidí toho muža pracovať v záhrade, ale muž zmizol a v záhrade nebolo ani človečika.

Ráno nasledujúceho dňa mladý štolba spolu s niekoľkými ďalšími sluhami z ambasády oblečenými do uniforiem s červenými turbanmi na hlavách a britskými štítkmi zobrazenými na hrudi, sprevádzali Perditu na veľký trh.

Celú hodinu strávila chodením z jedného obchodu do druhého. Nakúpila látky, šperky, kožené výrobky, smiešne malé farebné papučky zdobené šperkami a niekoľko krehkých zrkadiel.

Posledný obchod, do ktorého vošli, bol oveľa priestrannejší než tie ostatné. Tam prijali pozvanie na neodmysliteľnú šálku hustej sladkej kávy. Zo zdvorilosti ju malými dúškami vypila. Keď pred ňou predavač sediaci v tureckom sede porozkladal nádherné látky, majiteľ obchodu zdvorilo povedal:

„Počila by ma vznešená lady návštevou môjho úbohého domu hneď za týmto obchodom? Máme tam dvor, ktorý je veľmi pekný. Je zdobený starožitnosťami, ktoré by určite ulahodili vašim cteným očiám.“

Mladý štolba začal oponovať:

„Nemyslím si, že by lady...“

„Och, prosím vás!“ skočila mu Perdita do reči. „Prosím vás, dovoľte mi pozrieť si dvor! Pomôže mi to pri písaní mojej knihy a znie to veľmi lákavo.“

„Ak si to naozaj želáte, lady Melsonbyová,“ dosť neochotne súhlasil štolba a Perdita si uvedomila, že mu to vôbec nie je po vôli, zrejme nie je zvykom, aby majiteľ obchodu niečo také návštevníkom ponúkal.

Muž bol samý úsmev a samá poklona. Odhrnul ťažký záves na zadnej stene obchodu a Perdita kráčala za ním krátkou alejou do dvora.

Dvor bol skutočne taký krásny, ako ho opísal. Uprostred dvora bola ozdobná fontána, očividne stará niekoľko storočí. V nádrži fontány rástli vodné ľalie a všade navôkol bola záľaha kvetov. Orchidey, ibišteky, jazmín, popínavé pelargónie, kvety nádherných farieb vyžarovali do ovzdušia zvláštne exotické vône.

Vzadu za fontánou a kvetmi boli dookola múry domu s malými nezasklenými oknami s ťažkými a farebnými závesmi.

Perdite sa zdalo, že ju niekto pozoruje a domnievala sa, že majiteľ obchodu ju sem priviedol preto, aby ju mohli vidieť ženy jeho domácnosti.

Bola si taká istá touto svojou domnienkou, že pozrela smerom k oblokom a usmiala sa. Zdalo sa jej, že za závesmi vidí tieň, ale mohlo to byť len zdanie, istá si nebola. Zanechalo to v nej čudný pocit, že ju pozorujú neviditeľné oči.

„Je to krásne – veľmi krásne!“ povedala majiteľovi obchodu.

Uklonil sa a pritom sa pozrel do obloka tesne nad ňou.

„Pozoruje nás vaša žena?“ spýtala sa Perdita. „Veľmi rada by som sa s ňou stretla.“

„To je od vás milé,“ povedal muž.

Mladý štolba bol z toho, čo sa dialo, očividne nesvoj. Vyzeral nespokojne a dôrazne povedal:

„Lady Melsonbyová, myslím si, že by sme už mali ísť, lebo ináč prídeme neskoro na obed.“

„To nesmieme,“ súhlasila s ním Perdita. „Pán veľvyslanec mi povedal, že pozval na obed niekoľkých hostí, s ktorými by sme sa mali zoznámiť.“

„V tom prípade musíme okamžite odísť,“ povedal štolba a pozrel na hodinky. „Okrem toho, obávam sa, že budete veľmi unavená. Nezabúdajte, že dnes popoludní máte ešte dohovorenú návštevu v kasbahu.“

„Na to iste nezabudnem,“ povedala Perdita s úsmevom.

Vrátila sa do obchodu. Jej nákupy boli už zabalené a pripravené, aby ich mohli naložiť do kočiara. Ešte raz sa poďakovala majiteľovi obchodu.

„Veľmi ma ctí vaša priazeň,“ povedal a uklonil sa. „Nech vás sprevádza Alah.“

„Ďakujem,“ odvetila Perdita.

Vracala sa späť kľukatými uličkami trhu až k malému námestiu, kde na ňu čakal kočiar z ambasády.

Keď prichádzala ku kočiaru, všimla si skupinu koní, ktoré práve odchádzali z trhu. Jazdci na koňoch boli celí v bielom okrem oranžových kožených číziem, ružových opaskov na meče a karmínovej výšivky na vestách. Ich kone s vysokými sedlami, vpredu aj vzadu vyšívány, boli nádherné.

„Kto je to?“ spýtala sa Perdita a pozorovala ich, ako odchádzajú.

Vtedy muž v ich strede, ktorý mal na sebe biely plášť, obrátil k nej tvár. Všimla si jemné črty, malú briadku,

tmavé oči a panovačný výraz. Vzápätí pobodol koňa a rýchlo odcválal preč.

„Kto to bol?“ spýtala sa štolbu.

„Som si skoro istý,“ povedal mladý muž, „že to bol sultán Moulay el Zazat.“

DEVIATA KAPITOLA

Perdita prišla do kasbahu v otvorenom koči v sprievode dvoch sluhov na koňoch. Niesla so sebou veľa darčiekov pre ženy v háreme. Boli tam stužky, náhrdelníky, náramky a množstvo malých škatuliek a ozdobných zrkadielok, ktoré kúpila na markízovu radu v Londýne skôr, než opustili Anglicko.

„Keď ideš na návštevu k niekomu v arabských krajinách, nezabudni mu priniesť darček,“ vysvetľoval jej. „A keďže nemáme ani potuchy, koľko žien má sultán v háreme, kúp radšej viac ako menej, aby si niektorú z nich neurazila.“

Perdita niesla darčeky v domácom pletenom košíku, ktorý jej požičal sir Drummond Hay.

„Určite sa veľmi potešia vašej návšteve,“ povedal jej veľvyslanec s úsmevom, keď sa s ním lúčila.

Keď ju vyprevádzali z ambasády, tak veľvyslanec, ako aj markíz ju ustarostene poučovali.

„Dávaj si pozor, aby to vyzeralo skutočne ako zdvorilostná návšteva Angličanky, ktorá si prišla prezrieť Maroko a nijako ináč,“ upozorňoval ju markíz.

Ani on, ani Perdita nepreznali dokonca ani sirovi Drummondovi, že vedľa po arabsky.

„Nepretriekni sa,“ hovoril markíz dôrazne. „Ktovie, možno sa ti podarí zachytiť cenné informácie, ak si ženy v háreme budú myslieť, že im nerozumieš.“

Perdita sa usmiala.

„Nemyslím si, že sa nám podarí zistiť niečo o Angličankách, ktoré sem dal sultán dovliecť z Anglicka.“

Svoje tajomstvá si zrejme stráži rovnako dobre ako všetci Arabi.“

„V tom máš pravdu,“ súhlasil markíz. „Niekedy však tých tajomstiev majú toľko, že sa občas prerieknu.“

Hovoril tak presvedčivo, až Perdita nadobudla dojem, že v minulosti už musel s týmito ľuďmi prísť do styku. Keďže však nerozvíjal svoju teóriu ďalej, nenaliehala naňho, aby jej povedal viac. Cítila, že markíz patrí k tým mužom, ktorí nemajú radi, keď ženy strkajú nos do ich záležitostí.

Zároveň si uvedomovala, že lord Palmerston by nebol markíza poveril takouto úlohou, keby markíz už nemal v tejto oblasti isté skúsenosti a nebol by preukázal určité schopnosti.

„Jedného dňa,“ hovorila si Perdita sama pre seba, „ho určite vyprovokujem, aby mi povedal o všetkom, čo už v živote dokázal.“

Potom znovu začala premýšľať o tom, ako dlho budú ešte spolu a či aj ona, tak ako väčšina žien v markízovom živote, jedného dňa z neho odíde a on na ňu zabudne.

Bola to skľučujúca myšlienka, ale keď jej markíz bozkával pri odchode z ambasády ruku a keď cítila jeho horúce pery na svojej koži, zmocnilo sa jej vzrušenie. Keď k nej zdvihol hlavu, zazdalo sa jej, akoby sa v jeho očiach zračil spýtavý výraz.

„Dávaj si na seba pozor,“ povedal veľmi ticho.

Na celkom malú chvíľočku mala pocit, akoby ich k sebe ťahalo zvláštne čaro, no rýchlo sklopila oči s dlhými mihalnicami, lebo sa bála, aby ju jej pohľad nepreznal.

„Musím si dávať pozor,“ varovala samu seba. „Keby vedel, ako veľmi ho ľúbim, naše manželstvo by sa rozpadlo.“

Keď sa viedla v kočiari, zaliata horúcim zlatým sln-

kom, uličkami Tangieru až k mestským hradbám a potom von z mesta do sultánovho kasbahu, pristihla sa, že neobdivuje krásu mesta, ale jej myšlienky sa jednostaj vracajú k markízovi.

Aj keď kočiar prešiel ťažkou drevenou vstupnou bránou a zastavil sa pred impozantným vchodom, stále myslela na markíza. Vchod strážili vojaci sultánovej osobnej armády, ktorí boli oblečení do širokých červeno-bielych uniforiem. Na hlavách mali biele turbany, z ktorých im viseli červené strapce, na pleciach držali muškety, nohy však mali bosé.

Sluhovia v bielych róbach tichým hlasom pozývali Perditu po arabsky dnu a gestami rúk jej dávali znaky, aby ich pochopila.

Kráčala za dvoma sluhami kľukatými a úzkymi chodbami, až kým prešli vstupnou halou preplnenou rôznofarebnými kvetmi do miestnosti, ktorá sa Perdite na prvý pohľad zdala celkom európska.

Ozdobný drevený nábytok zhotovený miestnymi remeselníkmi bol rozostavaný do kruhu a tvorili ho dve ťažké sedačky s opierkami a množstvo kresiel.

Na stenách viseli vypchaté hlavy divých zvierat a množstva parohatej zverí, ktorú určite zastrelil buď sám sultán alebo jeho predkovia, pomyslela si Perdita.

Medzi tým všetkým boli obrazy: vyblednuté olejomaľby, ktoré očividne pochádzali od študentov a zrejme vyobrazovali sultána a jeho priateľov v čase, keď študoval v Cambridge.

Izba bola dosť tmavá, zatiahnuté závesy ju chránili pred páľavou zvonka. Napriek tomu, že z plafóna pomaly víril vzduch mechanicky poťahovaný vejár, bola tam riadna horúčava. V miestnosti bolo cítiť takmer neznesiteľne prenikavú vôňu kadidla. Dym z tohto horiaceho parfému zaplavoval celú izbu.

Sadla si do jednej zo sedačiek a so záujmom pozerala

vôkol seba, no zároveň stále nástojčivejšie vnímala exotickú vôňu, ktorá akoby sa zosilňovala a stávala sa omamnejšou.

„Bolo by veľmi nepríjemné,“ pomyslela si sama pre seba, „keby som musela dlhodobo žiť v takejto prenikavej vôni!“

Potom, keď sa práve začala zamýšľať nad tým, že je dosť kruté, že ju jej hostiteľka neprívitá hneď pri príchode, zacingali korálky, ktoré viseli namiesto závesu vo dverách a do miestnosti vstúpili dvaja sluhovia.

Postavili sa po oboch stranách vchodu a pokorne sa sklonili. Do miestnosti vošiel muž, o ktorom sa Perdita okamžite doviedla, že to je sultán. Sultánka Dowager, ktorú Perdita čakala, neprišla.

Nebol vysoký, ale hneď vzbudzoval rešpekt. Na tradičných arabských šatách mal prehodený dlhý biely plášť. Na nohách oranžové kožené čižmy, ktoré Perdita videla vtedy na trhu, keď sa tam objavil aj so svojim sprievodom. Turban na hlave mal bezchybne uviazaný a dokonale upevnený.

Perdita vstala. Pohl sa k nej a ona si všimla, že je mimoriadne príťažlivý. Mal ostré črty, výrazný orlí nos, dokonale tvarovanú bradu a husté obočie nad tmavými, tajuplnými a prenikavými očami.

„Vitajte, lady Melsonbyová,“ povedal Perdite, keď sa uklonila.

„Je mi ctou, že vás poznávam, vaša výsosť,“ odvetila. Zdvihla hlavu, pozrela sa mu do očí a zrazu pocítila nečakaný záchvev strachu. Možno to bol dôsledok kadidla, ale zdalo sa jej, že sa jej zakrútila hlava, že nemôže dýchať a zmocnilo sa jej silné presvedčenie, že je v prítomnosti zlého človeka.

„Ako vaša výsosť iste vie,“ povedala, keďže on mlčal, „prišla som navštíviť vašu matku.“

„Jej výsosť sa už teší na stretnutie s vami,“ odvetil

sultán takmer dokonalou angličtinou, „ale najprv som sa chcel s vami porozprávať ja sám. Posadte sa, prosím.“

Perdita si znovu sadla na sedačku a široké sukne si rozložila okolo seba, ani keby ju mali chrániť.

„Iste ste boli nedávno v Anglicku,“ povedala, lebo cítila, že ticho medzi nimi je veľmi nepríjemné.

„Máte pravdu,“ povedal sultán.

Potom nečakane poznamenal.

„Ste veľmi krásna!“

Perdita stuhla. Vedela, že hovoriť takto so ženou po krátkej známosti by bola drzosť od každého muža, no od Araba to bola urážka.

Pocítila nepríjemné chvenie. Ako morský príboj ju znovu zaplavila stará známa hrôza, akú pociťovala v prítomnosti muža, ktorý ťažil z výhod svojho postavenia.

Mlčala. Sultán ani keby vycítil jej pocity, jemne dodal:

„Nemáte radi komplimenty?“

„Nie... vaša výsosť!“

„Tak vám teda radšej porozprávam, ako sa mi páčilo vo vašej krásnej krajine.“

Niečo v spôsobe, akým to povedal, utvrdilo Perditu v tom, že nehovorí pravdu. Usilujúc sa ovládnuť paniku, ktorá sa jej zmocňovala, vstala.

„Predpokladám... vaša výsosť, že vaša matka... ma už očakáva.“

Ani sa nepohol. Ostal sedieť vo vysokom vyrezávanom kresle.

„V tejto krajine sa nikdy neponáhľame,“ odvetil. „Hodina, dve, deň, týždeň či mesiac, na tom vôbec nezáleží - vždy sme ochotní čakať.“

Perdita zdvihla košík, ktorý predtým položila na sedačku vedľa seba.

„Môj manžel... si myslí... že sa vrátim... čoskoro na ambasádu,“ povedala, „nerada by som prišla neskoro... takže, ak dovolíte, chcela by som sa stretnúť s vašou matkou... ihneď.“

„Bojíte sa?“ spýtal sa sultán.

Perdita cítila, ako rýchlo jej bije srdce a hlas sa jej zadrháva v hrdle. Podarilo sa jej však vzdorovito vysunúť bradu a spýtať sa:

„Či sa bojím? Prečo si vaša výsosť myslí... že by som sa... mohla báť?“

„Možno preto, lebo som povedal, že ste krásna,“ odvetil. „Keď som vošiel do tejto miestnosti, pomyslel som si, že ste jednou z najkrajších žien, aké som kedy videl.“

„Veď už ste ma videli,“ odvetila Perdita stroho.

Sama sa prekvapila, že to povedala. Vôbec to nechcela povedať, tie slová vyšli akoby odinakiaľ. Odrazu ani keby nadobudla jasnovidecké schopnosti, lebo mala istotu, že za závesmi obloka vo dvore majiteľa obchodu, ktorý tak veľmi naliehal na to, že si musí ísť pozrieť jeho dvor, bol skrytý sám sultán.

„Odkiaľ to viete?“ vyzvedal sa sultán.

„Jednoducho... viem,“ povedala Perdita pomaly. „Prečo ste ma chceli... vidieť?“

„A prečo nie?“ namietal sultán. „Významný anglický šľachtic navštívi Tangier! Je na tom niečo čudné, že som zvedavý na jeho ženu?“

V spôsobe, akým vyslovil slová „významný šľachtic“ bolo niečo, čo znovu upozornilo Perditu na nebezpečenstvo - nebezpečenstvo také hrozivé, až ju to zadúšalo.

Ešte stále stála na mieste. S takmer nadľudským úsilím vykročila smerom k dverám.

„Vidím, že tu vaša výsosť má obrazy... keď ste študovali v Cambridge,“ povedala a usilovala sa hovoriť ľahko.

stajne, aby zakryla svoje rozrušenie. „Miestnosť je plná vašich trofejí... Rada by som si ich niekedy popozerala, ale teraz... by som chcela ísť... za vašou matkou a ostatnými ženami.“

„Áno, obrazy z Cambridge,“ súhlasil sultán, no nevstal z kresla. „Nádherne spomienky na šťastné chvíle, ktoré som tam prežil.“

Perdita chvíľu mlčala, no potom bez toho, že by to bola sama chcela, bola prinútená povedať:

„Vy... ste to tam nenávideli, však?“

„Ako to viete?“ spýtal sa ostro.

„Nenávideli ste... svoj pobyt v Cambridge,“ povedala tichým hlasom, takmer ani keby bola v tranze, „a nenávidíte... všetkých Angličanov!“

Zdalo sa jej, akoby jej hlas prichádzal odkiaľsi z veľkej diaľky a pery sa pohybovali samy bez jej vôle. Sultán s výkrikom vyskočil z kresla:

„Povedal vám to niekto?“ pýtal sa. „Alebo ste skutočne jasnovidka?“

„Celkom jasne to vidím,“ odvetila Perdita. „Cítim vašu nenávisť.“

„Ak chcete vedieť pravdu, a zrejme to chcete,“ hovoril zúrivo, „pohrdam Angličanmi! Volali ma čiernym psom! A ja som sa usmieval nad ich urážkami, no pritom som ich oberal o ženy. Kto by sa mohol vysmievať Pánovi nad životom a smrťou a ostať nažive? Angličania musia zomrieť!“

Keď to hovoril, Perdite sa pred očami objavili tie znetvorené telá ležiace v piesku púšte presne tak, ako to opisoval veľvyslanec.

„Tak teda... to ste boli vy... kto zabil tých Angličanov... v púšti,“ povedala, „nie Beduíni, ani lúpežníci, ktorí boli oficiálne z tých zločinov obvinení!“

„Áno, bol som to ja,“ odvetil sultán, „a preto zomrie aj váš manžel!“

Cítila, ako jej pri tých slovách stuhla v žilách krv. Mala pocit, že odpadne.

„Nebojíte sa, že budú o vás hovoriť ako o... vrahovi?“ spýtala sa slabým hlasom.

„Nikto nebude vedieť, že som za to zodpovedný ja,“ povedal sultán. „Nôž do chrbta, keď sa bude prechádzať po záhrade, nikoho neprezradí. Alebo otrávené jedlo! Zabiť človeka je veľmi ľahké, oveľa ťažšie je nájsť páchaťeľa.“

Odrazu Perditu opustila slabosť a pocítila, že ju naplnila nová sila. Sila, ktorá ju prinútila kričať tak, až sa zdalo, že jej hlas v temnej miestnosti zvoní.

„To neurobíte.“

„A ako mi v tom chcete zabrániť?“ spýtal sa sultán.

Na perách mu poihrával krutý úsmev. Perdita si však všimla, že výraz v jeho očiach sa zmenil, odkedy prijal fakt, že má jasnovidcké schopnosti.

Vtedy si Perdita uvedomila, že už sa nebojí o seba. Bála sa o markíza a to tak intenzívne, akoby mala otvorenú ranu priamo v srdci.

Lúbila ho, beznádejne ho milovala! Nemôže takto zomrieť!

„Neuvedomili ste si,“ spýtal sa sultán, „že keď ste sem už raz vošli, niet pre vás úniku? Mám s vami plán - dokonca som to už aj zariadil, aby ste spadli z niektorej rozhľadne. Budeme vám ukazovať výhľad a nešťastnou náhodou sa vám pošmykne noha! Vaša smrť a smrť vášho manžela - keď dostatočne opláče vašu smrť - bude len malou pomstou za to, že vaša krajina mnou pohrdala pre farbu mojej pleti! Správali sa ku mne ako k poslednému bedárovi a nie ako k zvrchovanému vládovi nad svojím ľudom.“

Perdita stála a pozerala naňho široko roztvorenými stemnenými očami. Zdalo sa jej, ani keby jej tie zvláštne jasnovidcké schopnosti, ktoré pocítila v sebe, odkedy

vstúpila do tejto miestnosti, dodávali zvláštnu obranyschopnosť.

Panika ju opustila. Napriek tomu, že cítila vlny zla, ktoré šíril okolo seba sultán, o seba sa viac nebála. A kdesi z podvedomia jej nejaký hlas našepkával, čo má robiť. Ovládla a viedla ju tajomná sila, ktorá ju prevyšovala.

S odvážnou vznešenosťou sa vrátila späť k sedačke.

„Chcem sa... s vami... porozprávať... vaša výsosť.“

„Prečo nie?“ poznamenal. „Už som vám povedal, že v Maroku máme vždy dosť času.“

Posadil sa do kresla priamo oproti nej. Pozrela naňho, no nevidela záblesk triumfu v jeho očiach, ani krutý úšľabok na jeho perách – uvidela jeho telo ležiace v piesku s krvavými škvrnami na hrudi.

„O čom premýšľate?“ spýtal sa jej, akoby v ňom jej mlčanie vzbudzovalo zvedavosť.

„Rada by som... s vami... uzavrela obchod... vaša výsosť,“ odvetila Perdita tichým hlasom.

„Obchod?“ vyzvedal sa.

Prikývla.

„Chcem, aby ste ušetrili... lorda Melsonbyho, chcem, aby ste ho nechali... žiť.“

„A čo mi za to ponúkate?“ spytoval sa sultán.

„Seba,“ odvetila Perdita.

Sultán zdvihol obočie a ona pokračovala:

„Som taká, akú prisľúbil váš prorok veriacemu v siedmom nebi. Som čistá a... nepoškvrnená.“

Sultán na ňu prekvapene pozrel.

„Čistá a nepoškvrnená panna?“ spýtal sa.

„Poviem vašej výsosti pravdu, ktorú nepozná nik. Lord Melsonby nie je naozaj mojím manželom. Predstierame manželstvo z osobných dôvodov, ktoré teraz nie sú dôležité, ale v skutočnosti sme nikdy neboli zosobášení a ja som stále ešte panna.“

Postrehla nečakaný záblesk v sultánových očiach.

„Chcete mi navrhnúť,“ povedal, „že ak ušetrím vášho manžela, oddáte sa mi? Ale načo by som sa jednal o niečo, čo je už aj tak moje, keď ste v mojich rukách?“

„Ak sa ma dotknete,“ odvetila Perdita, „bez toho, aby ste súhlasili s tým, že ušetríte lorda Melsonbyho,... zabijem sa.“

Chvíľu sa odmlčala a potom poslúchla hlas vo svojom vnútri a dodala:

„Presne tak, ako to urobila Mary Davenportová.“

Sultán chvíľu mlčal a potom zachrípnuto povedal:

„Ste jasnovidka, pri Alahovi, ste jasnovidka.“

„Žiadam od vás,“ povedala Perdita veľmi pomaly, takmer ani keby opakovala slová, ktoré jej niekto diktoval, „aby ste mi prisahali na... Korán i na prorokovu bradu, že lord Melsonby opustí túto krajinu živý a zdravý. A na oplátku vám ponúkam, že... sa za vás vydám.“

„Vydáte sa za mňa?“ vyhrkol sultán.

„Mohli by ste ponúknuť žene môjho postavenia... niečo menej?“ spýtala sa Perdita hrdo.

„Mám už štyri ženy,“ odvetil, „a viete, že viac mať nemôžem.“

„Viem aj to,“ odpovedala, „že kedykoľvek môžete jednu z nich prepustiť. Stačí, ak jej povieť „Entee-dauli-geh“, čo znamená „Si prepustená“ – a prestáva byť vašou ženou.“

Videla, že sultán váha a dodala.

„Takýto obchod navrhujem vašej výsosti. Ak s tým ne-súhlasíte, zhoďte ma zo strechy, alebo sa vrhnem dolu aj sama. Vôbec mi na tom nezáleží.“

„Hovorí sa, že jasnovidci necítia bolesť,“ povedal sultán.

„Či už cítim bolesť alebo nie,“ pokračovala Perdita, „vezmete si ma za zákonitú manželku. Nedopustím, aby ste ma degradovali na jednu z konkubín vo vašom hárme.“

„Pri Alahovi!“ vykrikoval sultán, „vy ste žena, ktorá stojí za to, aby sa s ňou muž oženil. Bude, ako hovoríte!“

„Výborne,“ povedala Perdita. „V tom prípade však musíme náš plán starostlivo premyslieť, lebo inak by ste sa mohli dostať do veľkých problémov... ubezpečujem vás, že lord Melsonby by tu zorganizoval vzburu, ak by to bolo potrebné.“

„Čo navrhujete?“ spýtal sa sultán zvedavo.

„Napíšem lordovi Melsonbymu, vaša výsosť, že ma vaša matka pozvala, aby som tu ostala ako... hosť. Je mi jasné, že... si ma nemôžete vziať skôr ako v stredu, lebo pred sobášom treba dodržať štyridsaťosem hodinový pôst.“

„Poznáte naše zvyky!“ mrmlal sultán takmer zlostne.

„Ak sa mám za vás vydať, tak len podľa zvyklostí moslimskej viery,“ odvetila Perdita. „To znamená, ako vaša výsosť určite vie, najprv pôst a potom sobáš spre-vádzaný veľkou slávnosťou. Kto by ma rešpektoval, keby ste ku mne nepristupovali primerane veľkoryso a dôstojne?“

„Máte pravdu,“ súhlasil sultán. „Bude, ako hovoríte. Takáto pomsta mi bude oveľa viac po chuti, keď Angličanka vášho postavenia bude žiť v mojom dome v mojej moci.“

Odrazu zaklonil hlavu a zasmial sa.

„Moja žena!“ povedal. „Angličanka - a moja žena! Tak to je vydarený žart, len škoda, že to zatiaľ nemôžem oznámiť vášmu naškrobenému veľvyslancovi, ktorý na mňa hľadí vždy s pohŕdaním a vychutnať si jeho reakciu. Alebo niektorému z jeho zamestnancov, ktorí sa ku mne správajú ako k prašivému psovi. Ale jedného dňa sa to dozvedia!“

V jeho hlase bolo toľko zúrivosti, že Perdita pochopila, ako hlboko je zranené jeho sebavedomie a aké vražedné sú jeho city.

„Teda sme dohodnutí,“ povedala. „Pošlite, prosím vás, po Korán.“

Sultán na ňu úkosom pozrel. Perdita vedela, že keby mohol, iste by ju podviedol. Ale bola si istá, že jeho náboženstvo mu nedovolí, aby klamal, keď bude prisahať na posvätnú knihu všetkých moslimov, v ktorej sa veriacim, prostredníctvom proroka Mohameda, prihovára sám Alah.

Sultán zatlieskal a v miestnosti sa zjavil sluha. Keď ho požiadal, aby priniesol Korán, doniesol ho o malú chvíľu.

Podal ho sultánovi a v hlbokom predklone vycúval z miestnosti.

Sultán držal knihu svojimi dlhými úzkymi prstami. Pri pohľade na jeho ruky Perdita ledva potlačila triašku, keď si uvedomila, že sú poškrvnené krvou nevinných.

„Položte ruku na Korán,“ povedala mu, „a prisahajte, že sa nebudete usilovať ani teraz, ani nikdy v budúcnosti zabiť lorda Melsonbyho. Prisahajte na všetko, čo je vám sväté - na vašu nádej na zaslúbenú zem.“

Chvíľu bolo ticho. Potom sultán rýchlo urobil, o čo ho žiadala.

Vzápätí položil posvätnú knihu na stôl a pohlol sa smerom k Perdite. Z lesku v jeho očiach a výrazu jeho plných perí sa dovŕpila, čo zamýšľa. Na chvíľu ju zachvátila panika, no rýchlo sa vzchopila.

„Zabudli ste,“ pýtala sa, „že nijaký muž sa ma nesmie... dotknúť?... Nijaký muž ma nesmie vidieť... pokým mi vy sám nezložíte z tváre... sedem závojov... po našom sobáši?“

Jej slová ho zastavili. Neisto na ňu hľadel.

„A teraz,“ povedala rýchlo vecným hlasom, „ak nechcete, aby vám tu onedlho búchal na brány vášho kasbahu lord Melsonby, veľvyslanec a všetci Európania prítomní v Tangieri, bude lepšie, keď napíšem lordovi Melsonbymu list, v ktorom mu oznámim, že tu ostávam.“

Ak mu zamýšľate neskôr oznámiť, že som mŕtva, potom by bolo rozumné urobiť tak až v deň, keď by som sa mala vrátiť. Povedzte – vo štvrtok?”

Sultán sa zasmial.

„Vidím, moja drahá, že ste majster v intrigách,“ zachichotal sa. „Napíšte list, ale nezabúdajte, že ovládam váš jazyk. Ak by ste ho chceli žiadať o pomoc, v tom prípade moja prísaha neplatí a ruším ju.“

„Prečítate si, čo mu napíšem,“ odvetila Perdita.

Sultán znovu zatlieskal. Sluhovia priniesli listový papier, brko a atrament a Perdita si sadla za stôl.

Bolo ťažké písať list, keď ju sultán pozoroval a usiloval sa čítať jej myšlienky. Perdita sa bála, že by mu mohlo byť podozrivé, ak by kapitulovala bez akýchkoľvek scén. Potom si však uvedomila, že ho zaslepil pocit víťazstva pri pomyslení, aká rafinovaná bude jeho pomsta voči všetkým Angličanom a že je príliš márnomyseľný na to, aby pripustil, že by ho mohla prekabátiť žena.

Perdita písala rýchlo. Znovu sa jej zdalo, akoby jej tie slová diktoval niekto iný.

Nakoniec, keď list vysušila pieskom, podala ho sultánovi. Čítal nahlas.

Drahý lord,

sultánka Dowager ma srdečne privítala a veľkoryso ma pozvala, aby som u nej pobudla ako hosť tri noci, aby som sa v stredu večer mohla zúčastniť na sobáší. Som si istá, drahý lord, že budeš súhlasiť s tým, že som toto pozvanie prijala, lebo bude mať veľký význam pre moju pripravovanú knihu. Ženích je veľmi vznešený a má vybrané správanie. Nevesta, ktorú si vybral, je rovnako krásna ako dievča, do ktorého bol šialene zamilovaný sir Gerbold!

Srdečne ťa zdraví tvoja poslušná žena

Perdita

„Kto je sir Gerbold?“ vyzvedal sa sultán.

„Jeden muž, ktorého pozná lord Melsonby i ja. Tesne predtým, ako sme odišli z Anglicka, sa chcel oženiť s jedným veľmi príťažlivým dievčaťom,“ odvetila ľahostajne Perdita. „Zdalo sa mi, že by to mohlo lepšie vysvetliť moju žiadosť, aby som tu mohla ostať. Ale ak si želáte, môžem tie riadky vyčiarknuť.“

„A ženích je veľmi vznešený a má vybrané spôsoby,“ citoval sultán. „To je pravda. V celom Maroku by ste nenašli vznešenejšieho a mocnejšieho ženícha. Vy ste jasnovidka. Ak sa zahľadíte do budúcnosti, uvidíte, že si podmaním celé Maroko, celá krajina bude moja. Ten trubiroh, čo sedí teraz na tróne, zomrie a ja prevezmem jeho vládu. Ja, Moulay el Zazat. Vidíte to?“

Posledné slová sultána na Perditu takmer vykrikol.

„Dnes popoludní som toho videla už veľa,“ odvetila. „Bolí ma hlava z tej intenzívnej vône v tejto miestnosti. Po našom sobáší, keď sa znovu stretneme, budem vám čítať budúcnosť.“

„Všetkým veľkým vládcam pomáhali astrológovia a predpovedali im ich víťazstvá,“ povedal sultán. „Vy mi porozprávate o tých mojich.“

„Iste to urobím!“ súhlasila Perdita, keď lepila list. „Ale ako iste vaša výsosť vie, teraz sa musím zveriť do opatery vašej matky. Vy sám ma musíte predstaviť svojej matke i svojim ostatným ženám.“

Sultán sa usmial, akoby bol pochopil: Perdita si vzala do hlavy, že nikto nesmie zapochybovať o tom, aké bude jej budúce postavenie v tejto domácnosti.

„Najprv mi povedzte jednu vec,“ povedal. „Vidíte ma na marockom tróne?“

Perdita na chvíľu zatvorila oči. Stále ju omamovala vôňa kadidla, až sa jej krútila hlava a takmer ju zadúšala jej sladkosť.

Potom znovu celkom jasne uvidela muža ležiaceho v prachu v kaluži krvi.

Otvorila oči.

„Tak čo?“ vyzvedal sa sultán.

„Je tu trón, po ktorom siahate,“ povedala. „Ale, ako som vám už povedala, moje schopnosti sú oslabené, lebo som unavená. Potrebovala by som si odpocínúť.“

„Ste odvážna,“ povedal sultán, „máte odvahu hovoriť pravdu. V celom paláci, ba ani na celom mojom území neexistuje nijaký astrológ alebo jasnovidec, ktorý by mi nebol predpovedal, že zasadnem víťazne na trón, že porazím svojich nepriateľov.“

„Ak človek zneužíva svoje schopnosti,“ povedala Perdita, „môže ich stratiť.“

„To je pravda,“ súhlasil sultán, „a pretože ste čestná a nezneužívate dar, ktorý vám zveril Alah, verím vám. Zajtra, hoci vás neuvidím, pošlete mi správu o tom, čo sa vám prisnilo, alebo čo ste videli v zázračnej guli a uvidíme, čo nás čaká.“

„Nie je dôležité, čo vidia oči, ale to, čo cíti srdce,“ odvetila Perdita citujúc arabské príslovie.

Sultán si vyčerpane vzdychol, ale namiesto ďalších otázok zatlieskal. Prišli sluhovia a on im po arabsky dával rozkazy.

Jednému z nich odovzdal Perditin list a povedal mu, aby ho odniesol do kočiara, ktorý čakal vonku a povedal kočišovi, nech ho zanesie na ambasádu.

Druhému sluhovi prikázal, aby ich uviedol do hárému. Sultán kráčal pred Perditou, tak ako je vo východných krajinách zvykom. Ona ho nasledovala s košíkom preveseným cez rameno.

Hárem bol v najzadnejšej časti kasbahu a keď sa priblížili k dverám okovaným železom, zamknutým veľ-

kým kľúčom, Perdita zbadala, že ich stráži obrovský eunuch.

Keď si uvedomila, v akej hroznej situácii sa ocitla, premkla ju túžba kričať a ujsť odtiaľ. Pomyslela si, že keby sa jej podarilo dobehnúť k vchodovým dverám, kým tam ešte čaká kočiar, sluhovia z ambasády by ju prišli zachrániť.

Vedela však, že kočiar už určite odišiel s listom, ktorý poslala markízovi. Okrem toho, keby urobila niečo také zbabelé, sultán by sa necítil viac viazaný svojou prísahou a dal by markíza zabiť.

Už len pri pomyslení na niečo také zovrelo Perdite srdce. Tak ľahko by ho mohli zabiť! Vôbec netuší, že mu hrozí nebezpečenstvo. Ako by mohol niekto tušiť, že sultán prechováva vo svojom srdci takú silnú nenávisť voči všetkým Angličanom?

Zhlboka si vzdychla, zdvihla hlavu a bradu vysunula dopredu. Sultán už vchádzal odomknutými dverami do hárému.

Bola tam ťažká až omamná vôňa parfumu, takmer rovnako prenikavá ako vôňa kadidla, a predsa ešte dotieravejšia a sladšia.

Vzápätí sa ozvali výkriky privítania. Perdita uvidela, ako ženy vstávajú zo svojich vankúšikov, na ktorých posedávali popri stenách miestnosti a líhajú si na zem k sultánovým nohám.

Len jedna staršia žena na samom konci miestnosti ostala sedieť a sultán, nevšímajúc si tie ostatné, sa pohol priamo k nej.

Sultánka Dowager sklonila hlavu a zdvihla obe ruky k čelu, čo bolo starodávne gesto privítania.

„Moja matka,“ povedal sultán po francúzsky. „Predstavujem ti lady Melsonbyovú, ktorá sa stane mojou ženou. Sobáš bude v stredu večer a po ňom bude nasle-

dovať veľká svadobná hostina, aby sme náležite oslávili takú významnú udalosť.“

„Bude, ako si želaš, syn môj,“ povedal sultánka Dowager a vôbec sa nečudovala.

Perdita videla, že je už veľmi stará, celá vráskavá a v starobe škaredá, no jej črty potvrdzovali, že jej v žilách prúdi európska krv.

Sultán si prezeral svoje ženy, ktoré vstávali zo zeme a zvodne sa naňho usmievali.

„Ktorú mám prepustiť?“ spýtal sa.

Jeho matka pokrčila plecami.

„V poslednom čase si nevenoval veľa pozornosti Oude.“

„Tak teda tú!“ súhlasil sultán.

Ukázal na mladú Sudánku. Mala pokožku medovej farby, plné pery, v bokoch bola úzka a mala malé pevné prsia. Medzi ženami svojho národa bola určite krásavica.

„Ouda,“ povedal jej, „*Entee-dauligeh*.“

Sudánka chvíľku stála s rozšírenými očami, ani keby nebola rozumela, čo jej povedal, no vzápätí sa so srdcovým výkrikom vrhla sultánovi k nohám.

„Ó, milosrdný pane, ty pán nad životom a smrťou,“ kričala zúfalo, „neodvracaj odo mňa svoju tvár! Ak ma zavrheš, zomriem.“

„*Entee-dauligeh*,“ zopakoval sultán.

Zdalo sa, ani keby bol celý hárem stíchol. Perdita vedela, že čakajú, či sultán zopakuje tieto slová aj po tretí raz.

Moslim, ak sa chce rozviesť so svojou ženou definitívne a neodvolateľne, musí slová „Si prepustená“ povedať trikrát. Zvyčajne trvá aj niekoľko týždňov, možno mesiacov, kým muž vysloví tieto slová po tretí raz, aby bol čas usporiadať záležitosti ohľadne majetku a ďalšieho života odvrhutej ženy. Ale kým to nevysloví trikrát, môže manžel rozvod odvolať.

Perdita vedela, že sultán ju podvádza. Ale vôbec jej na tom nezáležalo. Sobáš by sa mal uskutočniť tak, ako jej to sľúbil a to im poskytlo dva dni na to, aby ju markíz zachránil.

Vedela, že to urobí. Vedela, že nájde nejaký spôsob, ako ju zachrániť, tak ako to urobil aj predtým. A zatiaľ bol bezpečný aj on.

Sultán, ktorý vôbec nebral ohľad na nárek a vzlyky svojej sudánskej manželky, chytil Perditu za ruku.

„Dovoľte, aby som vám predstavil túto dámu,“ povedal po anglicky a potom svojej matke a ostatným svojim ženám a konkubínam po arabsky:

„Toto je Perdita. Je to Angličanka a v stredu sa stane mojou ženou. Až dovedy sa podrobí zvykom, ktoré vyžaduje naša viera.“

Ozvali sa začudované výkriky a Perdite sa zdalo, že ženy, ktoré si ju zvedavo premeriavali, nesúhlasne mrmlú. Sultán zdvihol jej prsty k svojim perám.

„Do stredy!“ povedal po anglicky, „Budem veľmi netrpelivý, aby som z čistej a nepoškvrnenej Angličanky urobil svoju ženu.“

Perdita sa usilovala nevnímať ten istý podtón v jeho hlase, ktorý ju desil u sira Gerbolda.

Pomyslela si, že obaja sú si veľmi podobní. Obaja sú krutí a na ženu pozerajú ako na svoj majetok a objekt svojich rozkošných či sadistických chutí.

Vzápätí sultán opustil hárem a ona sa ocitla sama medzi ženami.

Zo strachu, aby neprejavili svoju nenávisť, ktorú im videla zračiť sa v očiach, rýchlo začala rozdávať darčeky. Aspoň tým si ich trochu udobrila.

Sultánke Dowager priniesla krásnu súpravu zlatých šperkov zdobených topásom, ktoré sa jej nesmierne páčili.

Ostatné ženy sa hádali nad stužkami, náramkami a zr-

kadielkami. Len odvrhnutá Sudánka v kútiku nahlas nariekala s tvárou odvrátenou k múru a nebrala na vedomie nikoho, kto ju chcel utešiť.

Perdita vyčkala, kým boli ostatné ženy natoľko zaujaté svojimi darčekom, že jej prestali venovať pozornosť a potom sa priblížila k nariekajúcej Sudánke.

Postavila sa vedľa nej chrbtom do stredu miestnosti a ticho ju po arabsky oslovila:

„Chcem s tebou hovoriť. Je to dôležité. Nie je to tak, ako to vyzerá.“

Sudánka prestala vzlykať a očami plnými slz pozrela na Perditu.

„Len čo budem sama, príď za mnou,“ šepkala Perdita, „musíme sa porozprávať.“

Odišla od nej a sadla si vedľa sultánky Dowager, s ktorou sa začala rozprávať po francúzsky.

Bol to dosť ťažkopádny rozhovor, lebo stará Francúzka hovorila veľmi pomaly a po chvíli Perdita zistila, že je nadrogovaná. Droga, ktorú užila, spôsobovala, že bola veľmi ospalá a mozog jej poriadne nepracoval. Nickofkokrát za sebou kládla tú istú otázku a zdalo sa, akoby vôbec nechápala, čo jej Perdita odpovedá.

Potom Dowager zaviedla Perditu do izbičky, ktorá vyzerala ani väzenská cela. Nebolo v nej nič okrem matracu na zemi. Povedali jej, že tam sa bude postíť a meditovať až do slávnostnej chvíle, kým sa zjednotí so svojim pánom a učiteľom.

Dve menej významné ženy z háremu pomohli Perdite zblázniť sa. Keď odnášali preč jej šaty a namiesto nich ju obliekli do jednoduchého bieleho „džibahu“, pocítila strach. Na hlavu jej dali závoj, ktorým si mala zakrývať tvár.

Krk jej ozdobili troma zlatými retiazkami, na zápästia jej navliekli strieborné náramky a členky jej ozdobili ametystom a turmalínom.

Neprehovorila s tými ženami ani slovo, lebo sa bála, že by mohlo byť pre ňu nebezpečné, keby vedeli, že vie po arabsky.

„Je pekná!“ povedala jedna žena druhej.

„Nie je až taká mladučka, aké si náš pán zvyčajne vyberá,“ odvetila druhá.

„Prsia má pevné, ale je tenká ako jašterica!“

„Buď pochválený Alah, lebo takéto kostnaté telo sa nášmu pánovi rýchlo zunuje!“

Perdita sa neodvážila usmiať nad ich názorom na ňu. Vedela, že v arabských krajinách je žena považovaná za krásnu, ak je tučná. Ak má muž štíhlu ženu, susedia ho podozrievajú, že je lakomý a nedá jej poriadne sa najesť.

Keď bola Perdita konečne oblečená, nechali ju osamote. Sotva odišli, zložila si závoj z hlavy a ľahla si na matrac. Bol tvrdý, ale vankúšikmi si mohla podprieť hlavu a podložiť chrbát.

Hoci za celý čas nejedla nič výživné, nechali jej tam len ovocie a veľký džbán s vodou. Bola neznesiteľná horúčava, preto sa Perdita osviežila hroznom a vypila trochu vody dúfajúc, že pochádza zo studne s dobrou, neznečistenou vodou.

Zatvorila oči, lebo sa nevydržala dívať na izbu, ktorá vyzerala ako cela. Bála sa, že by podľahla panike a pokúsila by sa ujsť.

Začínala pociťovať úzkosť z tohto priestoru, túžila odísť ujsť, zakričať na markíza a veriť, že príde a rozptýli jej obavy vo svojom náručí.

Usilovala sa predstaviť si, že je pri nej a tuho ju objíma, ako v tú noc, keď ju prenasledovala nočná mora a on jej sľúbil, že ostane pri nej tak dlho, ako bude chcieť.

„Pochopí môj list?“ spytovala sa sama seba stále odzovu. „Mohla som to napísať jasnejšie?“

Potom ju však ovládol pocit istoty, že pochopí. Neodvážila sa písať v jasnejších narázkach, lebo keby to bol sultán odhalil, mohol sa jednoducho vrátiť k svojmu pôvodnému zámeru. Keby ju aj nebol naozaj zhodil zo strechy, určite by doručili na ambasádu telo oblečené v jej šatách s celkom znetvorenou tvárou.

Na chvíľu ovládla Perditu hrozná myšlienka, že to urobí tak či tak. Vtom si však spomenula, že sultán chce svoju pomstu vychutnať a jeho zámerom je, aby markíz netrpezlivo čakal na jej návrat a najskôr v stredu večer alebo vo štvrtok ráno sa dozvedel o jej smrti.

Sultán sa nemusí ponáhľať. Tento fakt aspoň umožňoval markízovi, aby sa ju pokúsil zachrániť.

Perdita ani na chvíľočku nepodcenila nástrahy, ktoré môžu zabrániť jej vyslobodeniu. Ale tak, ako vtedy, keď sa dozvedela, že smrteľné nebezpečenstvo hrozí markízovi, prestala sa strachovať o seba, aj v tejto chvíli vedela s neotrasiteľnou istotou, že sa s markízom znovu stretne.

Jej láska k nemu ju prinútila, aby obetovala seba, ak by to bolo nevyhnutné, aby on mohol žiť. A predsa jej vnútorný hlas, ktorý nemohla potlačiť, ju ubezpečoval, napriek logickým dôvodom, že takáto obeť nebude potrebná.

Počula, ako zašušťali korálky, ktoré viseli vo dverách namiesto závesu a do izby potichu ako tieň vošla mladá Sudánka.

Čupla si dolu k Perdite a takmer nepočuteľným hlasom povedala:

„Nesmú nás počuť.“

„Budeme šepkať,“ odvetila Perdita. „Chcem ti vysvetliť, že vôbec netúžim odlákať od teba tvojho manžela.“

„Veď sa so mnou rozviedol,“ povedala Sudánka a do očí sa jej tisli slzy.

„Povedal tie slová len dvakrát,“ povedala Perdita. „Keď odtiaľto odídem, znovu ťa privinie na svoju hrud.“

„Ako chceš odtiaľto odísť?“ spýtala sa Sudánka. „Odtiaľto niet úniku.“

„Ak odtiaľto niet úniku,“ odvetila Perdita, „potom chcem zomrieť. Dôverujem ti, Ouda. Nezradíš ma, však?“

„Nezradím ťa,“ odvetila Ouda, „lebo keby si umrela, mohla by som sa znovu stať jeho ženou.“

„Tak mi teda prines dýku,“ povedala jej Perdita „dlhú a ostrú. Ak sa mi nepodarí do sobáša ujsť, tak po skončení svadobného obradu spácham samovraždu.“

Videla, že oči dievčaťa sa znovu rozsvietili.

„Myslíš to vážne?“ spýtala sa.

„Prisahám na vášho Proroka, že to myslím vážne!“ odvetila Perdita. „Ale musíš mi pomôcť.“

„Určite ti pomôžem!“ povedala Sudánka a vyšla z izby tak potichu a nenápadne, ako do nej vošla.

Keď Perdita osamela, začala sa prehadzovať na tvrdom matraci. Mala strach. Bála sa, ako už veľakrát predtým vo svojom živote, lenže tentoraz tu bola sama, uväznená a zajatá fanatickým mužom!

„Bože, pomôž mi! Pomôž mi byť statočnou,“ modlila sa.

Nasledujúceho dňa jej priniesli list od markíza.

Bolo zrejmé, že ho už predtým otvárali a potom dosť nešikovne znovu zalepili.

Perdita trasľavými rukami roztrhla obálku a otvorila ju. V prvej chvíli, keď uvidela výrazný markízov rukopis, písmaná sa jej roztancovali pred očami.

Predstavila si ho, ako sedí za stolom a štylizuje list a odrazu jej prišlo takmer zle od napätia, či správne pochopil, čo sa mu usilovala svojím listom naznačiť.

Pomaly a s veľkými obavami z toho, čo tam bude napísané, začala čítať:

Moja najdrahšia Perdita!

Som veľmi rád, že ostávaš u sultánky Dowager ako hosť až do štvrtka. Nazbieraš vynikajúci materiál pre svoju knihu, keď budeš prítomná na moslimskej svadbe!

Kúpil som darčeky pre deti. Pre Alexandra som objavil tú zábavnú hračku, s ktorou sme sa hrali v hostinci 'Kráľova hlava'. Pre Caro som kúpil hodiny, aby vedela, kedy sa má ukladať do postielky. A pre teba som kúpil dva granátovníky, také, aké tuším rastú pri južnej stene vašej záhrady.

Sir Drummond je veľmi dobrý hosťiteľ a v stredu večer pre mňa usporiada ohňostroj.

Stále na Teba myslím a úprimne Ťa pozdravujem

S láskou Tvoj oddaný manžel.

Keď Perdita dočítala list, pritisla si ho pevne k hrudi a privrela oči.

Pochopill! Zachráni ju! Vedela, že ju zachráni! Vedela, že to dokáže!

Nemala problémy s tým, aby dešifrovala, čo napísal. V hostinci 'Kráľova hlava' sa 'hrali' s povrazom z plachiet, pomocou ktorého odtiať ušla. Caro sa ukladala do postielky o šiestej hodine večer. Aké múdre, že si to markíz zapamätal. Povraz zrejme bude prehodený v stredu večer pri južnej stene záhrady medzi dvoma granátovníkmi.

V stredu večer sa mal konať sobášny obrad. Vedela, že hostina potrvá dlho do noci. Jej jedinou úlohou bude nejako sa dostať do záhrady.

Potom uvažovala nad tým, čo má znamenať markízova zmienka o ohňostroji. Mohlo to znamenať len jedno. Dôjde zrejme k nejakému výbuchu - k výbuchu v kasba-

hu - a pokým bude sultán a jeho eskorta zaujatí výbuchom, bude mať šancu uniknúť.

„Och, Ivon! Ivon!“ šepkala sama pre seba. „Si úžasný! Vedela som, že ma zachrániš. Vedela som, že niečo vymyslíš.“

List, ktorý sa pokrčil, keď si ho tísila k hrudi, vyrovнала a priložila si ho k perám.

„Lúbim ťa,“ šepkala, „lúbim ťa... aj keď ty sa nikdy nedozvieš... že ťa lúbim, drahý môj... lúbim ťa väčšmi... ako svoj život.“

DESIATA KAPITOLA

Perdita vyšla do záhrady zaliatej horúcim slnkom. Kráčala pomaly a zastavila sa pred veľkým záhonom ľalií.

Vedela, že keby ju niekto pozoroval z obloka kasbahu, myslel by si, že obdivuje kvety. V skutočnosti však kúti-
kom očí pozorovala, ako to vyzerá na konci záhrady, kde
pri južnom múre rástla zmes fialových tropických kvetov
a dva krásne rozkvitnuté granátovníky.

Nechcela ísť ďalej, chcela si len v pamäti zachovať
presnú polohu stromov, kde mal onoho večera čakať na
ňu zhodený povraz.

Bola v záhrade len druhý raz, a hoci sa prechádzala sa-
ma, ako sa očakávalo od nastávajúcej nevesty meditujú-
cej nad nevýslovnými rozkošami, ktoré jej prinesie blížia-
ci sa sobáš, bola si istá, že za zastretými oblokmi alebo
cez pootvorené dvere niekto určite pozoruje každý jej
pohyb.

Od zvyšku háremu bola izolovaná a hovorila s ňou je-
dine sultánka Dowager a dve ženy, ktoré jej dvakrát den-
ne priniesli ovocie a nápoj.

Jej izba však mala vchod z hlavnej sály a cez koráľkový
záves, ktorým bol vchod zastretý, mohla pozorovať sul-
tánove ženy a konkubíny a veľa sa dozvedieť o živote
v háreme.

Vábivé predstavy, ktoré pretrvávali v západných kraji-
nách o krásnych a zvodných ženách, ktoré polonahé tan-
cujú pred svojím pánom, sa veľmi odlišovali od skutoč-
nosti.

V sultánovom háreme bolo vyše tridsať žien rôznych
fariieb pleti i rôznych národov. Boli medzi nimi niektoré

dost' staré, tučné a nepríťažlivé ženy a ďalšie zasa celkom
mladučké, ktoré sotva dosiahli vek dospelosti.

Pováčšine to boli Arabky, ale našli sa tam aj prísluš-
níčky kmeňa z južného Sudánu, vysoké a elegantné ženy
so štíhlymi bokmi. Turkyne boli buclaté a mali olivovú
pokožku. Zo zlatého pobrežia z juhu krajiny sem bolo
dovezených niekoľko čiernych otrokyň. Z alžírskych
a etiópskych trhov s otrokmi pochádzalo zopár euro-
aziatických a jedna či dve ženy mali polovičný európsky pô-
vod. Ich matky pochádzali z Francúzska alebo Nemecka
a po otcoch boli Arabky.

Perdita zistila, že keď sa sultánovým ženám narodí
dieťa, premiestnia ich do inej časti kasbahu, kde žijú
v hluku veľkého množstva detí, ktoré behajú a plačú
a o ktoré sa musia starať.

Aj v tej časti háremu, vyčlenenej pre ženy, ktoré ešte
neotehotneli, alebo ktorých deti už odrástli, bývalo dosť
hlučno. Ženy sa medzi sebou takmer ustavične škriepili.
Perdita si všimla, že vždy sa nájde niektorá, ktorá ob-
viňuje inú z podvodu, alebo sa pokúša nechtami zohyž-
diť tej druhej tvár.

Ale boli tam aj ženy, spokojné, keď mohli byť samy
a potichučky si šepkať svoje tajomstvá v rohoch miest-
nosti. Našli sa aj také, ktoré flirtovali, alebo sa podlizo-
vali eunuchom. Každý z týchto veľkých, tučných mužov
mal svoje obľúbenkyne, ktoré požívali isté privilégia.

V kasbahu boli aj dve mladučké, vystrašené Egyptan-
ky, ktoré nemali ešte ani dvanásť rokov a priviedli ich
sem len nedávno. Perdita si však všimla, že okrem jednej
polovičnej Francúzky, polovičnej Nemky a sultánky Do-
wager nie sú v kasbahu nijaké Európanky!

Poslednú noc, keď väčšina žien spala, mladá Sudánka
potichu vkĺzla do Perditej izby. Bola tu len malá olejo-
vá lampa pri posteli, ale keď Sudánka k nej vystrela ru-
ku, aj v jej slabom svetle zbadala zablysnúť sa oceľ.

Sudánka držala v ruke dlhú, tenkú, zlovestne vyzerajúcu dýku s rúčkou ozdobenou drahokamami. Perdita ju od nej vzala, skryla ju pod matrac a ticho povedala:

„Pomôžeš mi ujsť? Prisahaj, že ma nezradíš, ak ti poviem, aký mám plán.“

„Viem, že chceš odtiaľto odísť,“ odvetila Sudánka. „Ak je nádej, že by si mohla odtiaľto ujsť, potom ti pomôžem. Ale iba vtedy, ak sa to nedozvie môj pán.“

„Neexistuje nijaký dôvod, prečo by sa mal dozvedieť, že ty máš v tom prsty,“ odvetila Perdita. „Ale budem potrebovať tvoju pomoc.“

„Čo môžem pre teba urobiť?“ spýtala sa žena.

„Dozvedela som sa od jej výsosti, sultánky Dowager,“ odvetila Perdita, „že sobášny obrad by sa mal začať o piatej hodine, len čo sa trochu ochladí. Najprv, ako už iste vieš, sa všetci hostia zídu vo veľkej sále, kde bude slávnosť s hudbou. Ty spolu s ostatnými ženami budete všetko pozorovať z balkóna skrytý za stĺporadím.“

Sudánka prikývla a Perdita sa dovtípila, že aj jej sobáš prebiehal podobným spôsobom.

„Jej výsosť mi povedala,“ pokračovala Perdita, „že nevestu uvedú do sály až potom, keď sa hostia najedia. Dovtedy musí sedieť sama a čakať v tme, kým po ňu nepríde slúžky.“

Sudánka znovu prikývla. Perdita chvíľu váhala, no potom sa rozhodla, že ak si chce zabezpečiť pomoc od tejto ženy, musí riskovať, lebo bez jej pomoci by jej útek nebol možný.

„Len čo sa zotmie,“ pokračovala, „začne sa nejaký ohňostroj, výbuchy a veľký frmol. Odpúta to pozornosť sultána i jeho hostí. A presne v tej chvíli sa budem musieť dostať do záhrady!“

Sudánka chvíľu uvažovala.

„Pri dverách do záhrady bude eunuch.“

„Viem, že dvere do hárému budú zatvorené, kým po

mňa nepríde slúžky.“ povedala Perdita. „Musíš ho nejak presvedčiť, aby otvoril dvere a potom odpútať jeho pozornosť, aby som mohla ujsť. Možno by si mu mohla povedať, že ho volá jeho pán, alebo čokoľvek, čo ti napadne, lebo ja sa musím dostať cez tie dvere do záhrady.“

Dvere do záhrady sa nachádzali tesne pred dverami so závorou, vedúcimi do hárému. Pred dverami vždy stál eunuch a keď vypustil niektorú zo žien, aby sa šla poprechádzať do záhrady, dvere za ňou hneď zavrel na závoru.

„Bude to ťažké,“ premýšľala Sudánka. „Myslím, že by si ho mala zabiť!“

„Ako by som mohla?“ spýtala sa Perdita. „Je taký obrovský!“

„Ak ho zasiahneš dýkou na správne miesto,“ vysvetľovala Sudánka, „bude okamžite mŕtvy. Na tele človeka sú také miesta.“

„Som si istá, že sa ti ho podarí presvedčiť, aby dvere otvoril, a potom odpútať jeho pozornosť bez toho, aby som musela také niečo urobiť,“ povedala Perdita.

Predstava, že by si mala poškrvniť ruky ľudskou krvou v nej vyvolala nečakaný odpor. Pripodobnila by sa tým sultánovi, ktorý zabíjal z nenávisti, ktorý bol ochotný zabíjať nevinných, čo mu nijako neublížili.

„Odlákaj ho,“ prosila takmer plačky, „povedz mu, že ho potrebuje jeho pán. Prosím Ťa, Ouda, pomôž mi.“

„Pomôžem ti,“ odvetila Sudánka. „Kým budú ostatné ženy pozorovať hostinu, vytratím sa z balkóna a budem čakať v tme neďaleko dverí. Keď začujem výbuch, prihovorím sa eunuchovi. Urobím to tak, ako navrhuješ.“

„Ďakujem ti,“ povedala Perdita a trochu sa jej uľavilo.

Vedela, že bez niečej pomoci by sa jej určite nepodarilo ujsť, ale so Sudánkinou pomocou sa hádam nejak dostane do záhrady. Hľadiac na ľalie, premýšľala nad

tým, že vtedy už bude tma, a tak si musela presne zapamätať, ako sa najlepšie dostane po tráve k južnej stene záhrady.

Veľvyslanec mal pravdu, keď tvrdil, že záhrada je nádherná. V ničom sa nepodobala anglickým záhradám. Bola divoká a nie veľmi starostlivo udržiavaná, hoci sa tam stále motalo veľa žien, ktoré sa starali o kvetinové záhony alebo kľaciac v tráve trhali burinu.

Pri vysokých múroch z ružovej tehly rástli prehustené kríky červených ibištekov. Rástol tam aj jazmín s oranžovým kvetom. Mandľovníky práve kvitli a zem pod nimi bola pokrytá ich ružovými lístčkami. Rástli tu kamélie i magnólie a množstvo voňavých exotických kríkov, ktoré Perdita nepoznala.

Ovzdušie bolo presýtené ťažkou vôňou ľalií všetkých druhov a farieb. Boli tam orchidey i kvitnúce kaktusy. Ružové, červené a biele pelargónie sa popínali po stenách kasbahu a na jednom mieste sa preplietali s obrovským stromom fialových glycínií.

„Je to nádherné!“ povedala Perdita sama pre seba. „Ale môže hoci aj strhujúca krása nahradiť stratu slobody? Keď je tu žena uväznená na takom malom priestore po zvyšok svojho života?“

Potom si s pocitom hrôzy spomenula na to, čo sa predchádzajúcu noc dozvedela od Sudánky. Keď už chcela odísť z jej izby, Perdita sa jej spýtala:

„Povedz mi, prečo je tu tak málo bielych žien? Počula som, že sultán má vo svojom hárme veľa anglických dievčat.“

„Och, nie v tomto kasbahu,“ odvetila Sudánka. „Sú v Al Hoceime, čo je na pobreží.“

„Prečo ich jeho výsosť drží práve tam?“ vyzvedala sa Perdita.

Sudánka sklopila oči.

„Ani... neviem,“ odvetila váhavo.

„Myslím, že vieš,“ naliehala Perdita. „Povedz mi to, potrebovala by som to vedieť.“

„Sú... to... len... reči,“ zajakávala sa Sudánka.

„A čo si počula?“ spýtala sa Perdita.

„Počula som, ako sa eunusi medzi sebou zhovárali,“ povedala. „Premiestňujú ich raz za pol roka z jedného kasbahu do druhého, lebo sa boja, že by si mohli pri veľmi obľúbiť ženy, ktoré strážia.“

„Čo hovorili?“ spytovala sa Perdita.

„Rozprávali sa o bielych ženách, ktoré sú v Al Hoceime,“ odvetila. „Jeden z nich povedal, že sú veľmi krásne a preto som počúvala ďalej, lebo som žiarlila! A druhý eunuch sa zasmial a povedal, že im je to nanič. Vtedy ten prvý povedal, 'Veď je to škoda! Pamätáš sa na to dievča s modrými očami...' 'Načo ju spomínaš?' prerušil ho druhý - 'Strávia jednu noc s naším pánom a potom ich čaká smrť.'“

„Chceš povedať, že ich sultán potom dá zavraždiť?“ spýtala sa Perdita s hrôzou v hlase.

Sudánka prikývla.

„Počula som ich o tom hovoriť viackrát,“ pokračovala. „Pre biele ženy to znamená hodinu tisícich rozkoší, keď spoznajú, aké to je, patriť nášmu pánovi a potom - umierajú.“

„To nemôže byť pravda!“ vykrikla Perdita vystrašene.

„Je to rýchle!“ povedala Sudánka chľácholivo. „Podrežú ich a ich telá hodia do mora.“

Perdita si spomenula, čo veľvyslanec hovoril - že z mora v poslednom čase vyťahujú samé ženské telá.

Mohli by to byť tie úbohé dievčatá, ktoré prúd odnesie až k Tangieru, hoci mnohé zrejme privlečú k moru z vnútrozemia Afriky.

„Je to kruté, beštiálne, také nič čo môže urobiť len netvor!“ povedala rozhorčene.

Sudánka urobila rukami veľavravné obranné gesto.

„Jeho výsosť je pán nad životom a smrťou. Je to jeho vôľa.“

Perdita mlčala. Nemalo zmysel hovoriť o tom so ženou, ktorá bola ochotná prijať z rúk toho, koho považovala za svojho učiteľa a pána čokoľvek, aj keby to bolo celkom nepochopiteľné.

Perdita však vedela, že túto informáciu musí odovzdať markízovi. Lord Palmerston chcel od neho, aby zistil presne túto vec a ona teraz poznala pravdu.

Prechádzajúc sa po záhrade premýšľala nad tým, že možno je pre dievčatá lepšie, keď zomrú, než by mali dlhodobo pociťovať poníženie z toho, že patria mužovi, ktorý napriek všetkému svojmu vzdelaniu ostal barbarom a divochom.

Neskôr popoludní, keď slnko bolo ešte stále vysoko na oblohe, priniesli jej do izby kúpeľ z ružových lístčkov. Perdita si vdačne ľahla do chladnej vody, lebo mala pocit, že malá izbička, ktorú jej prideliili, je neznesiteľne horúca s nedostatkom vzduchu.

Po kúpeli jej ženy vymasírovali telo olejom a priniesli jej množstvo parfumov, z ktorých si jeden mohla vybrať, aby jej ním natreli šiju, zápästia a vlasy.

Vône, ktoré boli napospol ťažké a vtieravé, jej pripomenuli kadidlo v sultánovej izbe. Nakoniec si jeden parfum vybrala. Bol vyrobený z drvených ružových lístkov a pripomenul jej Anglicko.

V pripravenom kúpeli si umyla vlasy a keď sa jej vysušili, vyzerala, ani keby mala na hlave pozlátené nitky, ktoré sa jej jemne vlnili po oboch stranách drobnej tváriky. Potom jej ženy upevnili na čelo drahokamy, ktoré boli súčasťou sviatočného odevu.

Perditina ozdoba hlavy pozostávala z oválne tvarovaných, veľkých a žiarivo lesklých diamantov zasadených medzi výnimočne veľké perly, ktoré iste mali obrovskú hodnotu.

Keď ju obliekli do kaftanu z jemného bieleho hodvábu vyšitého zlatými a striebornými niťami, priniesli jej nádherné svadobné šperky, o ktorých sa od sultánky Dowager dozvedela, že ich má na sebe každá sultánova nevesta.

Boli to dlhé smaragdové náhrdelníky, rubíny a diamanty vsadené do zlata. Kamene boli vybrúsené len sčasti, ale boli veľmi staré a mali nesmiernu hodnotu. Boli tu aj zlaté náramky s drahými kameňmi a prstene takmer na každý prst. Dali jej ich aj na prsty bosých nôh a ešte retiazky *kholkhal* zdobené ťažkými drahokamami na členky.

Po kúpeli jej ženy namaľovali dlane rúk a šľapky nôh červenou hennou a nalakovali jej nechty na rukách i na nohách. Oči jej zvýraznili antimónom, takže vyzerali oveľa väčšie ako kedykoľvek predtým a ešte zvýraznili drobnosť a krehkosť jej tváre.

Priniesli jej aj ťažký, drahokamami zdobený opasok, ktorý jej upevnili okolo pása. V prednej časti kaftana bol opasok zaťažovaný obrovským strapcom zo zlatých nití.

Nakoniec jej sultánka Dowager priniesla sedem závojov. Mala ich mať na sebe až do chvíle, kým ostane v svadobnej miestnosti so svojím manželom sama a on ich jeden po druhom sníme z jej tváre.

Ženy jej chceli pripevniť závoje hneď vtedy a tam, ale Perdita protestovala.

„Je priveľmi horúco,“ povedala po francúzsky sultánke Dowager. „Prosím vás, vaša výsosť, dovoľte mi počkať s tým až do chvíle, keď pôjdem do veľkej sály. Ak ich budem mať na tvári tak dlho, mohla by som odpadnúť a som si istá, že jeho výsosť by si neželala mať nevestu v bezvedomí!“

Vedela, že ak naznačí, že by niečo mohlo rozladiť alebo znepokojiť sultána, určite to získa na dôležitosti. Dowager okamžite zareagovala:

„Pošlem Almoha a Zellu, aby ti pripevnili závoje tesne pred tým, ako ťa privedú pred dvere veľkej sály.“

Keďže Almoha a Zella boli dve zo sultánových manželiek, Perdita vedela, že nebudú touto úlohou, ktorú im sultánka pridělila, veľmi nadšené. Ale neodvážili sa neposlúchnuť rozkaz Dowager a keď im vysvetlila, aká bude ich úloha, sľúbili, hoci aj s mrzutými a zlostnými tvármi, že Perdite poslúžia.

Kým Perditu obliekali, po Sudánke nebolo ani stopy. Perdita vedela, že sa od nej očakáva, že si bude niekde osamote dávať do poriadku svoje šatstvo a trpko nariekať nad tým, že bola prepustená.

Nakoniec sa však z tej časti háremu, kde boli ženy zoskupené, ozvali vzrušené hlasy, keď im eunuch oznámil, že sa môžu potichu presunúť a prejsť hore schodmi na balkón nad veľkou sálou.

„Zakryte si tváre,“ povedal, „nech nik nevidí vašu krásu. Lebo každý muž, ktorý by poškrnil, hoci len zrakom, ženu, ktorá patrí nášmu pánovi, musí zomrieť. A ak je na vine ona, bude zbičovaná a vyženuť ju z kasbahu do púšte.“

Hovoril prísne a hlúčik počívajúcich žien sa zachvel strachom, ani keby sa každá bála, aby nerozhnevala svojho pána.

Potom, chichotajúc sa ani školáčky na školskom výlete, opustili hárem nasledujúc sultánku Dowager, ktorá šla pred nimi oblečená v nádhernom kaftane zo zlatej látky a ozdobená šperkmi, takmer takými úchvatnými, ako tie, čo mala na sebe Perdita.

Keď Perdita osamela, začala mať strach. Spod matracu vytiahla dýku.

Bola veľmi ostrá, no zároveň sa jej zdala veľmi ľahká a ako zbraň málo účinná. Pochybovala o tom, či ňou možno skoliť muža jedným zásahom. Alebo ho len zra-

ní tak, že bude nebezpečný a zúrivý ako ranené zviera a zaútočí na ňu.

Cítila taký silný tlkot svojho srdca v hrudi, že keby tam niekto bol, iste by ho počul. V ústach mala sucho a zdalo sa jej, že ledva lapá po vzduchu.

Zvierajúc dýku v oboch rukách vyšla zo svojej izby do veľkej spoločnej miestnosti háremu.

Slnko zapadalo a oblohou vchádzali dnu a osvetľovali zem jeho karmínovočervené lúče. Pomyslela si, že vyzerajú ani krv! Keď bola miestnosť takáto prázdna, zdala sa zaprášená a zle udržiavaná. Červené vankúšiky vyzerali dokrčené a vtieravý parfum zavalil vulgárne a nepríjemne.

Perdita šla pomaly na špičkách k dverám na vzdialenom konci miestnosti. Vedela, že v tropickom pásme sa stmieva odrazu; nejestvuje šero, a keď slnko zájde, odrazu je úplná tma.

Zvyčajne, keď zašlo slnko, osvetľovali miestnosť olejové lampy, ale dnes večer, keď tam nik nebol, sluhovia zanedbali svoju povinnosť a neporozžíňali ich, takže sa musela priblížiť čo najbližšie k dverám, aby potom nemala problém nájsť ich.

Pomaly kráčala stále bližšie. Zvonku počula šuchot eunuchových krokov a občas začula, ako zakašľal.

Z diaľky bolo počuť hudbu, dunenie bubnov, hrkanie tamburín a brnkánie na lutnu. Počula aj hlboké mrmlanie mužských hlasov a občas sa ozval ich smiech.

Perdita si pomyslela, že sa určite prejedia, lebo hoci im ich náboženstvo zakazovalo piť alkohol, iste bude na hostine dosť mäsa upraveného koreninami, ktoré zvyšujú vášnivosť a veľa iných delikátnych jedál, ktoré pozdvihujú telesné túžby a pozdvihujú náladu.

Odrazu bola tma. Slnko zašlo a hoci oblohu nevidela, vedela, že teraz má farbu tmavofialového zamatu, na

ktorom sa jagajú hviezdy ako drahokamy a možno, že nad minaretmi vychádza bledý mesiac.

V háreme bolo úplné ticho. Na chvíľu sa Perdity zmocnila panika. Chcelo sa jej kričať.

Mala chuť rozbehnúť sa k dverám a tľcť do nich rukami. Musí ujsť teraz, lebo inak pošlú po ňu, zahalia ju do siedmich závojov a odvedú ju bezmocnú do veľkej sály, kde bude musieť ako tichý divák čakať, kým sa nezačne svadobný obrad.

„Markíz ma opustil. Nemôže prísť. Nemôže ma zachrániť,“ šepkalo Perditino srdce a v jednej zúfalej chvíli si pomyslela, že možno je rád, že sa jej zbaví.

Veď čo preňho znamená? Nebolo by preňho lepšie, keby na ňu zabudol, vrátil sa do Anglicka a ponechal ju svojmu osudu?

Potom si však uvedomila, že to všetko sú diablove myšlienky, ktorými ju pokúša, aby sa bála, aby stratila vieru nielen v markíza, ale aj v Boha.

Odkedy ju uväznili na tomto strašnom mieste, stále sa modlila, modlila sa k Bohu, aby jej pomohol. Teraz, keď bola opustenejšia ako kedykoľvek predtým vo svojom živote, cítila, že Boh je pri nej.

„Pomôž mi! Pomôž mi, aby som bola statočná! Pomôž mi, aby som dokázala, ak ma nevyslobodia, rýchlo a odvážne sa zabiť,“ šepkala Perdita.

Práve v tej chvíli sa ozval obrovský výbuch. Ani keby sa bola otriasla celá budova. Za ním nasledoval ďalší výbuch a ešte ďalší.

Bolo počuť výkriky, plač a krik a keď sa Perdita pomaly priblížila k dverám, otvorili sa. Vonku stála Sudánka a pri jej nohách nehybne ležalo obrovské telo eunucha.

„Rýchlo poď,“ povedala jej Sudánka, vystrela k nej rukou a chytila ju za plece.

„Ty si ho zabila!“ šepkala Perdita hľadiac na eunucha pri jej nohách.

„Áno, zabila som ho,“ odvetila, „ale nik nebude vedieť, že som to urobila ja – budú si myslieť, že si to urobila ty!“

„Ja... by som to nikdy... nedokázala,“ mrmlala Perdita a pritom odhodila dýku, ktorú zvierala pevne v rukách, na zem.

„Choď, ponáhľaj sa a nech ťa ochraňuje sám Alah!“ povedala Sudánka.

„Ďakujem,“ odvetila Perdita.

Potom sa rozbehla tak rýchlo, ako len vedela, cez záhradu smerom k južnej stene. Pritom počula za sebou ďalšie výbuchy a výstrely.

Dobehla k múru. Hviezdy a červenkastá žiara, ktorá sa šírila od kasbahu akoby tam horelo, jej poskytovali práve dosť svetla na to, aby zbadala nie povraz, ako očakávala, ale rebrík z povrazov.

Vtedy sa pominuli jej obavy, či bude schopná vyšplhať sa po lane, hoci raz to už dokázala. Drahokamami ozdobený opasok bol ťažký, mohol by jej prekážať vo výstupe. Netrpezlivo si ho odopla a odhodila ho medzi kvety. Potom sa bosými nohami rýchlo začala šplhať hore rebríkom.

Zdalo sa jej, že múr je veľmi vysoký, a keď konečne dosiahla jeho vrchol, pozrela sa dolu. Na okamih sa jej zastavilo srdce. Pod ňou stál muž v bielom arabskom plášti – presne takom, aký mal na sebe sultán, keď ho videla prvý raz. Na hlave mal kapucňu, ktorá mu tienila tvár.

Potom, keď sa s veľkým strachom prehupla na rebrík z druhej strany múru, začula markízov hlas.

„Perdita!“

Radostne vykrikla. Rýchlo schádzala k nemu, posledný úsek zoskočila a ocitla sa v markízovom náručí. Priťískal si ju tak tuho, až ju takmer zadúšalo.

Chcelo sa jej od úfavy plakať. Chcela mu povedať, aká

mu je vďačná, že prišiel. Ale hoci sa veľmi usilovala, nepodarilo sa jej vydať zo seba ani hláska.

„Musíme zmiznúť,“ povedal markíz, „ponáhľajme sa!“

Šiel s Perditou v náručí k miestu, kde v tieni pod palmami čakal kôň.

Posadil ju bokom do sedla a vtedy uvidela na zemi ležať na sebe telá dvoch sultánových vojakov. Markíz ich určite musel zabiť. Vtom si všimla, že vedľa koňa stojí ešte jeden muž a drží za uzdu markízovho koňa.

„Teraz ste už v bezpečí, lady Melsonbyová,“ počula tichý hlas mladého štolbu z ambasády.

Ešte stále nebola schopná povedať ani slovo. Markíz vysadol do sedla za ňu, jednou rukou si ju pevne pritiskal na hrud' a druhou chytil opraty a popchol koňa do cvalu.

Perdita si mu oprela tvár o plece. Nemohla myslieť na nič iné, len na to, že markíz prišiel! Dokonca si už nevedela ani spomenúť na hrôzy, pred ktorými ju zachránil. Vedela len to, že byť znovu v tuhom objatí jeho náručia bolo pre ňu čímisi ako dosiahnuť samotný raj.

Kone rýchlo cválali po piesočnatej púšti a o pár minút už vošli do mesta.

Perdita si skrývala tvár na markízovom ramene, no aj tak vedela, že ambasáda už nie je ďaleko. Markíz vtedy povedal:

„Myslím, že by ste mali informovať jeho excelenciu o tom, čo sa stalo.“

„Vy ste v poriadku, pane?“

„Úplne! A ďakujem vám za všetko, čo ste pre nás urobili.“

„Bolo mi potešením, pane.“

Perdita vedela aj bez toho, aby zdvihla hlavu, že mladý štolba obrátil svojho koňa a odcválal. Bola zvedavá, kam ju markíz vezie, no nech to bolo kamkoľvek, vôbec jej na tom nezáležalo. Jediné, na čom záležalo, bola sku-

točnosť, že bola znovu s mužom, ktorého milovala. Cítila, ako mu prudko bije srdce. Držal ju tak zľahka a bezpečne, ani keby bola malým dieťaťom.

Cválali rýchlo. Nakoniec markíz spomalil koňa a šiel len vychádzkovým tempom. Potom sa jej spýtal:

„Si v poriadku? Neublížil ti ten zloduch?“

„Ty si ma... zachránil!“ povedala Perdita dojatá. „Vedela som, že prídeš... ale strašne som sa... bála, aby si neprišiel... neskoro!“

„Mala si vedieť, že ťa nesklamem,“ odvetil markíz.

Ale hoci to hovoril veľmi presvedčivo, tušila, že on sám trpel rovnakou úzkosťou ako ona. Aj on sa bál, aby neprišiel príliš neskoro.

Kôň zastal a Perdita zdvihla hlavu z markízovho pleca a poobzerala sa vôkol seba.

S prekvapením zistila, že sú v prístave. Na mólo dorážali vlny. Vo vode sa jagali svetlá rybárskych člnov. Markíz zoskočil zo sedla a zložil Perditu na zem. Až teraz si všimla, že neďaleko od móla kotví loď s britskou zástavou, ktorá na nich čaká.

Keď kráčali po móle, ktosi odviezol markízovho koňa preč. Kým prišli k člnu, markíz držal Perditu okolo pliec. Vzápätí sa k nej naťahlo niekoľko rúk, aby jej pomohli nastúpiť. O chvíľu už čln plával po mori.

„Kam ideme?“ spýtala sa Perdita.

„Domov,“ odvetil markíz, „spočiatku nás povezie loď kráľovského loďstva *Superb*. Porozprávam ti o nej neskôr.“

Posadil sa vedľa nej na lavičku v prednej časti člna a položil jej ruku okolo pliec. V tej chvíli si uvedomila, že v bielom kaftane a s takým nesmiernym množstvom šperkov musí vyzeráť veľmi zvláštne, a preto k nemu v rozpakoch obrátila tvár.

Akoby pochopil jej pocity aj bez slov, sňal si z pliec svoj biely plášť a zabalil ju doň.

Boli na mori len pár minút, kým sa dostali k boku vojenskej lode a Perdita sa znovu musela škriabať po rebríku z povrazov. Tentoraz jej však pomáhala veľa ľudí, a keď vystúpila na palubu, čakal ju už kapitán a podával jej ruku.

„Som nesmierne šťastný, že vás môžem privítať na palube našej lode, lady Melsonbyová,“ povedal, „viem, že máte za sebou hrozné zážitky, ale tu ste už na britskom území, v bezpečí.“

„Ďakujem vám,“ odvetila Perdita hanblivo.

Kapitán šiel pred ňou a pred markízom a viedol ich do zadnej časti lode.

Prvú vec, ktorú Perdita zbadala, keď vošli do kajuty, bola jej vlastná batožina. Okrúhle i hranaté škatule stáli úhľadne uložené v jednom rohu kajuty, tak, ako ich pri-niesla z Anglicka, lebo ich na ambasáde nestihla ani vy-balieť.

Veľkú časť kajuty zaberala najzvláštniešia posteľ, akú kedy videla, ktorá stála pri náprotivnej stene miestnosti. Bola z tmavého dreva s vyrezávanými vtákmi, zvieratami, ovocím a rôznymi exotickými kvetmi. Jej mohutný rám siahahal až k plafónu.

Kapitán si všimol Perditino prekvapenie, a preto s úsmevom poznamenal:

„Tú posteľ som získal pred mnohými rokmi. Zobral som si ju z jednej pirátskej lode, ktorú sme zajali. Nosím ju na všetky svoje cesty. Posádka ju nazvala mojím talizmanom.“

„Tak toto je vaša kajuta!“ zvolala Perdita, „je to od vás veľmi milé, že ste nám ju poskytli!“

„Je na celej lodi najpohodlnejšia, urodzená pani,“ odvetil kapitán s úsmevom, „okrem toho, obávam sa, že inde by som ani nenašiel miesto. Ako iste viete, pane, berieme na palubu veľa námorníkov, ktorých odvážame do Gibraltaru. Podľa všetkého nás tam opustíte aj vy, ak som dobre rozumel.“

„Áno, moja loď by nás mala čakať v prístave,“ povedal lord Melsonby.

„V tom prípade vám želim, urodzený pán a urodzená pani, príjemnú noc,“ povedal kapitán. „Do Gibraltaru by sme mali doraziť zajtra zavčas rána.“

„Dúfam, pán kapitán, že sa kvôli nám nebudete musieť niekde priveľmi tlačiť,“ povedala Perdita zdvorilo.

„Budem na mostíku,“ odvetil kapitán. „A teraz, urodzený pane, idem zariadiť, aby vám sem doniesli jedlo a víno. Prístav opustíme ihneď, ako sa nalodia námorníci. Dúfam, že im to nebude dlho trvať.“

„Aj ja dúfam,“ odvetil lord Melsonby. „Iste chápete, že by som už najradšej bol preč.“

„To, samozrejme, chápem,“ povedal kapitán s úsmevom, „a nebudem vás zdržiavať zbytočnými rečami. Urodzená pani bude po tom všetkom, čo prežila, potrebovať vašu podporu.“

Odišiel z kajuty. Markíz sa obrátil k Perdite. Vyzerala veľmi maličká a jej oči zvýraznené antimonóm silno kontrastovali s bledou tvárou.

Chvíľu stáli a pozerali na seba. Perdita si všimla, že markíz vo svojom na mieru ušitom kabáte s dokonale uviazanou kravatou a priliehavými dlhými nohavicami vyzerá mimoriadne príťažlivo a elegantne. Celkom pokojne mohol takto vojsť do niektorého z londýnskych salónov. Nik by nepovedal, že práve zorganizoval útek zo sultánovho kasbahu a mimovoľne spôsobil začiatok občianskej vojny.

„Čo sa to... deje?“ vyzvedala sa Perdita.

„Povedz mi najprv o sebe,“ požiadal ju tichým hlasom. „Keby si len vedela, ako šialene som sa bál, aké hrôzostrašné veci sa ti tam mohli prihodiť – bál som sa, Perdita, ako nikdy doteraz, že sa mi nepodarí zachrániť ňu.“

„Vedela som, že prídeš!“ povedala nežne. „To, čo si

naplánoval, bolo naozaj veľmi múdre. Ako sa ti podarilo zorganizovať tie výbuchy?"

Markíz sa usmial.

"Mal som šťastie," odvetil. "V ten večer, keď si sa nevrátila, práve dorazila do prístavu loď kráľovského vojska *Superb*. Na palube bolo veľa námorníkov. Porozprával som sa s kapitánom a hneď som vedel, že mám proti Moulayovi el Zazatovi zbraň, ktorú marocký sultán iste neodmietne."

"Marocký sultán?" spýtala sa Perdita.

"Znovu sme mali šťastie," odvetil markíz. "Sir Drummond zistil, že prišiel do Tangieru inkognito. Zdá sa, že ho znepokojovali správy, podľa ktorých ho Moulay el Zazat chcel zvrhnúť z trónu."

"Takže si mu ponúkol, že mu poskytnete našich námorníkov?" spýtala sa Perdita.

"Navrhol som, že mu budú poruke, keby ich jeho vojaci náhodou potrebovali," opravil ju markíz. "Mali rozkaz zamiešať sa do konfliktu, iba ak by šlo o naliehavú situáciu!"

Uškrnul sa.

"Pokojne by som sa stavil, že keď už tam prišli, považovali to za naliehavú situáciu."

"Zabijú Moulaya el Zazata?" spýtala sa Perdita a spomenula si na obraz jeho tela ležiaceho v prachu, ktorý niekoľkokrát videla svojím vnútorným zrakom.

"Vôbec by ma to neprekvapilo," odvetil markíz, "a ak mám byť úprimný, keď ťa konečne mám späť, je mi úplne jedno, čo s ním urobia."

Jeho hlas znel tak zvláštne, že Perditino srdce začalo prudšie búchať, no predsa hanblivo skopila zrak.

"Perdita..." začal hovoriť markíz s akousi naliehavosťou v hlase.

No práve vtedy sa otvorili dvere a dnu vošli dvaja stewardi s jedlom a vínom.

Keď prestreli na stôl a otvorili fľašu vína, markíz zaviedol Perditu k stolu.

"Si hladná?" spýtal sa jej.

"Myslím, že som príliš rozrušená a teraz necítim nič, len to, že som šťastná," odvetila Perdita. "Hoci, už dva dni som nejedla nič iné okrem ovocia."

"Preboha!" zvolal markíz, "čo ťa chceš vyhľadávať na smrť?"

"Nie," odvetila mu, "nevesta sa musí pred sobášom postíť."

Markíz pozrel na stewardov a Perdita si uvedomila, že si neželá, aby o svojej skúsenosti rozprávala, kým sú sluhovia v miestnosti.

Jedlo sa jej dosť ťažko, no trochu polievky a pečené kura pomohli zaplniť jej prázdny žalúdok a víno znovu vohnalo do jej líc červeň. Keď sa najedli, sluhovia odpratali zo stola a odišli.

Perdita vstala a prešla sa po kajute až k okrúhlemu okienku, aby sa pozrela na more. Obloha bola posiatá hviezdami a kým večerali, vyšiel mesiac, čo sa teraz odrážal a trblietal na morskej hladine a zanechával za sebou postriebrený chodníček, ktorý vyzeral, ani keby viedol do zaslúbenej zeme.

"Porozprávaj mi, čo všetko sa udialo," povedal markíz, "musím to vedieť!"

Odvrátila sa od oblôčika, posadila sa do kresla a vyrozprávala mu všetko od začiatku. Vykreslila mu podrobne svoje zvláštne stretnutie so sultánom i to, ako ťažká vôňa kadidla zrejme spôsobila, že v nej vyburcovala jasnovidecké schopnosti, čo ho nakoniec vyprovokovalo k tomu, že odhalil svoju strašnú nenávisť voči všetkým Angličanom.

Potom, keď povedala markízovi, ako so sultánom vyjednávala, aby ho ušetril od smrti, markíz zvolal:

"Ty si sa ponúkla, že sa vydáš za toho netvora, len aby si ma zachránila? Ale prečo, Perdita? Prečo?"

Pravda sa jej už-úž chcela zošmyknúť z perí, podarilo sa jej však dostať zo seba vyhybavú odpoveď:

„Akú inú možnosť som mala?“

„Bolo to od teba nesmierne statočné a úžasné.“

Tón jeho hlasu spôsoboval, že cítila príjemné chvenie. Ale pretože sa obávala, aby neodhalil, ako veľmi ho miluje, rýchlo pokračovala v rozprávaní svojho príbehu.

Markíz ju neprerušoval, ale keď sa Perdita dostala k tomu, ako sultán po tom, čo anglické ženy a dievčatá znásilnil, dal ich zabiť a hodiť do mora, rozhorčene vykrikol a vyslovil prísahu, ktorá akoby rezonovala v celej kajute.

„Ak sa tomu šialencovi podarí prežiť, prisahám, že ho sám vlastnoručne zabijem!“

„Zomrie – som si istá tým, že zomrie!“ odvetila Perdita.

„Ako to môžeš vedieť? Ako si môžeš byť taká istá tým, že to, čo si videla svojím vnútorným zrakom, je pravda?“ spýtal sa jej markíz.

„Neviem,“ odvetila Perdita jednoducho. „Viem len, že sultán bol presvedčený, že vidím veci správne, a že mi to potvrdil.“

„Tak sa mi zdá, že by som sa ťa mal v budúcnosti tak trochu báť,“ povedal markíz. „Znervózňuje ma predstava, že poznáš myšlienky druhého človeka a dokážeš vyčítať jeho najtajnejšie pocity.“

„Nedokážem to veľmi často,“ odvetila Perdita. „Dokonca si myslím, že to bolo len vďaka tomu kadidlu a nesmiernej horúčave alebo možno preto, že som bola tak veľmi vystrašená a v ohrození.“

„Možno!“ povedal markíz duchom neprítomne.

Pozoroval ju, ako sedela v kresle oproti nemu a šperky okolo jej krku sa trblietali vo svetle dvoch lúčov, ktoré osvetľovali kajutu. Potom sa usmial a povedal:

„Určite si odišla s veľmi cenným rodinným pokladom!“

Perdita sa rukami dotkla svojich náhrdelníkov.

„Celkom som na tie šperky zabudla,“ povedala. „Myslíš si, že by sme ich mali vrátiť? Sú to tradičné svadobné ozdoby v sultánovej rodine.“

„Nebude ich mať kto zdediť,“ odvetil markíz. „Marocký sultán sa o to postará. Navrhujem, aby sme ich po návrate do Anglicka venovali nejakej dobročinnnej organizácii, možno takej, ktorá pomáha nešťastným dievčatám odvráteným podobnými mužmi ako Moulay el Zazat.“

„To sa mi páči,“ povedala Perdita. „Je to výborná myšlienka a určite im to veľmi pomôže!“

Markíz vstal.

„Predpokladám, že námorníci sa čoskoro nalodia,“ povedal, „ale skôr než sa vrátia, musím ísť za kapitánom a poprosiť ho, aby mi ukázal, kde môžem spať.“

„Veď loď je preplnená,“ namietala Perdita. „A dal nám už svoju vlastnú kajutu. Bolo by veľmi čudné, keby si žiadal ešte ďalšie miesto. Veď ráno budeme v Gibraltari.“

„Nemôžem tu ostať,“ povedal markíz rozhodne.

Odrazu ju pichlo pri srdci, lebo jej bolo ľúto, že mu tak veľmi záleží na tom, aby od nej odišiel.

„Veď sme už... boli spolu v jednej izbe... predtým,“ povedala váhavo. „V hostinci Kráľova hlava.“

„Vtedy to bolo celkom iné,“ odvetil markíz drsne. „A zajtra by som sa s tebou chcel porozprávať. Myslím si, že nastal čas, aby sme skoncovali s týmto podvodom. Keď sa vrátíme do Anglicka, mali by sme to urobiť.“

„Chceš povedať...“ hovorila Perdita takmer pošepky, „že už viac nesmieme... predstierať... že sme... manželia?“

„Presne to,“ odvetil markíz.

„Ale... prečo?... Prečo?“ pýtala sa Perdita.

„Teraz je už veľmi neskoro na vážne rozhovory a ty si iste unavená,“ odpovedal markíz. „Zajtra ti poviem, ako som sa rozhodol. Teraz však musím ísť za kapitánom.“

„Ty chceš... chceš, aby sme... sa rozlúčili... chceš... ukončiť... naše... predstierané manželstvo?“ pýtala sa Perdita. „Je to preto... že som ti spôsobila... toľko problémov?“

„Vôbec nie,“ odvetil markíz rozhodne. „Ide len o to, že to ďalej nemôže takto pokračovať.“

Keď to hovoril, prešiel ku kruhovému oblôčiku a ona si myslela, že to preto, lebo sa už nemôže na ňu ani pozerať. Chcelo sa jej nahlas plakať, takú strašnú bolesť pocítila v srdci. Ale aký by to malo zmysel? Bol to koniec. Nastalo to, čoho sa tak veľmi bála! Hoci od začiatku vedela, že raz k tomu musí prísť.

Chcel byť slobodný. Aj to slabučké puto, ktorým si ho k sebe pripútala, ho zaťažovalo a túžil byť znovu celkom slobodný.

„To sa... ti tak... hnusím?“ spýtala sa šeptom.

„Hnusíš?“ zopakoval markíz to slovo, no neodvrátil sa od okienka. „Ty mi nerozumieš, Perdita. Nedokážem sa dlhšie správať tak, ako to odo mňa očakávaš. Tak, aby som nesklamal твою dôveru. Veď si mi často prízvukovala, že vo mne nevidíš muža, ale ochrancu.“

Odmlčal sa a akoby s veľkým sebaapremáhaním pokračoval:

„Už mi viac nemôžeš dôverovať, lebo už nedôverujem ani sám sebe. Nedokážem byť s tebou a nepovedať ti, ako veľmi ťa chcem, aká si pre mňa neskutočne žiadúca. Tak je to! To je celá pravda! A teraz idem za kapitánom.“

Markíz sa odvrátil od okienka a šiel k dverám. Keď už siahla na kľučku, počul jej nežný, tichý hlasok:

„Prosím ťa... zostaň.“

„Práve som ti vysvetlil, Perdita,“ povedal takmer podráždene, „že to nie je možné! Nemôžem ostať s tebou a netúžiť po tom, aby som sa ťa dotýkal. Túžim ťa

bozkávať ako vtedy jediný raz na jachte. Nechcem, aby si predou mnou s hrôzou utiekla, ako si utekala pred Whittonom. Tak ma, prosím ťa, nechaj odísť, lebo sa neovládnam a zradím твою dôveru.“

Chytil kľučku na dverách a stisol ju, no v tej chvíli počul, ako sa Perdita zajakáva:

„Ja... napriek tomu... chcem... aby si tu... ostal.“

Obrátil sa so spýtavým výrazom v očiach. Perdita stála uprostred kabíny. V očiach jej horelo svetlo, aké v nich nikdy nevidel a na tvári mala výraz, ktorý sa neodvážil ani pomenovať.

„Čo mi to hovoríš?“ pýtal sa drsne a podišiel k nej bližšie. „Nezahrávaj sa so mnou, Perdita, lebo to oľutuješ!“

Dívala sa mu priamo do očí.

„Ja sa s tebou... nezahrávam,“ šepkala.

Markíz bol veľmi blízko, ale sa jej nedotkol.

„Možno som priveľmi unavený,“ povedal, „ale nerozumiem ti. Môžeš mi to povedať úplne jasne, lebo sa neodvážujem domýšľať si?“

Pritisla si na chvíľu ruky na prsia, ani keby chcela utíšiť veľké vzrušenie. Videl, že sa celá chveje, no nebolo to od strachu. Potom povedala takým tichým hlasom, že to sotva počul:

„Lúbim... ťa, Ivon.“

Malú chvíľočku to vyzeralo tak, ani keby nebol pochopil, čo povedala, no vzápätí veľmi pomaly vystrel k nej ruky a pritiahol ju k sebe.

Perdita niečo zaševalila a skryla si tvár na jeho pleci.

„Myslíš to vážne?“ spýtal sa jej zachrípnutým hlasom. „Naozaj to myslíš vážne, Perdita? Naozaj ma miluješ tak, ako ja teba?“

Cítil, ako sa chveje a preto veľmi nežne a veľmi pomaly, ani keby sa bál, že ju vystraší, chytil jej prstami bradu a pootočil jej tvár k sebe.

Dlho jej hľadel do očí, no potom to už nevydržal a pobožkal ju.

Bol to nežný bozk. Ako keď sa muž dotýka krehkého kvetu, alebo drží v dlani spevavého vtáčika a bojí sa, aby mu neublížil. Potom, keď pocítil, že Perdite horúce a sladké pery mu odpovedajú, keď pocítil, že sa k nemu pritúlila ešte viac, začal ju bozkávať vášnivo.

Perdite sa zdalo, že ten bozk ich unáša priamo ku hviezdám. Bola vo vytržení a cítila také šťastie, o akom sa jej ani len nesnívalo – cítila, že ich spája láska, láska takmer božská... zabudla na všetko vôkol seba a čas sa zastavil.

Nakoniec markíz odtiahol hlavu a neisto povedal:

„Myslíš to vážne? Och, ty moje malé dievčatko, ty moja veľká láska, myslíš to naozaj vážne?“

„Lúbim... ťa,“ zašepkala Perdita, „ľúbila som ťa... od samého začiatku... ale nevedela som o tom... až kým si ma... nepobožkal vtedy na jachte.“

„Keby si len vedela, ako strašne som sa bál, keď som to urobil,“ povedal markíz. „Bál som sa, že mi neodpustiš, že ma budeš nenávidieť! Stále som čakal, že ma odvrhneš, lebo som sa neovládol. Ale bola si vtedy taká príťažlivá a neodolateľná, že som sa jednoducho neubránil.“

„Myslela som si... že si na to... zabudol,“ zamrmala Perdita.

„Zabudol!“ zvolal. „Ako by som mohol! Od toho dňa som o tom sníval dňom i nocou! Vedel som, že nebudem schopný sa s tebou stretávať, nebudem schopný byť v tvojej prítomnosti, ak by som ťa nemohol znovu pobožkať. Och, moja sladká, moja drahá – moja jediná, netušil som, že takto vyzerá láska.“

Znovu ju pobožkal a objali sa tak tuho, ani keby sa báli, že by ich mohlo ešte niečo od seba oddeliť.

„Lúbim ťa,“ šepkal markíz, a keď po dlhej chvíli znovu dokázal odtrhnúť od nej svoje pery, povedal nežne:

„Možno to bude znieť čudne, moja milá, ale – vydaš sa za mňa? Chcem si ťa vziať za ženu.“

„Skutočnú... manželku?“ spýtala sa Perdita.

„Moju skutočnú manželku,“ opakoval s úsmevom, „chcem ťa za ženu, ktorá bude so mnou až do konca môjho života. Moja najdrahšia, povedz, že sa za mňa vydaš, lebo ja nemôžem bez teba žiť.“

„Keby som ťa musela... niekedy opustiť,“ povedala Perdita, „zomrela by som. Tak, ako by som bola radšej zomrela, než... by som dovolila, aby sa ma dotkol sultán.“

„Srdiečko moje, toľko strašných vecí si musela prežiť, že do konca života sa budem obávať spustiť ťa z očí. Perdita, budeš rada so mnou navždy? To jediné očakávam od budúcnosti. Nebude ťa otravovať byť mojou ženou?“

„Vieš, že si to želim viac než čokoľvek na svete,“ odvetila Perdita. „Chcem byť s tebou stále. A keby sme mohli bývať niekde na vidieku, kde by som sa cítila bezpečná, bolo by to nádherné.“

„Budeme, neboj sa,“ povedal markíz. „Ale niekedy budeme musieť zájsť do Londýna, ak mi ponúknu ten post, o ktorom mi hovoril lord Palmerston.“

„Aký post?“ spýtala sa Perdita.

„Myslím, že by to mal byť veľmi dôležitý post,“ odvetil markíz. „Budem potrebovať manželku, ktorá mi bude pomáhať, Perdita, a ktorá bude na mňa dozerať.“

„To vieš, že dám na teba pozor,“ odvetila, „to určite!“

Znovu ju pobožkal. Potom sa jej pozrel do tváre žiarivejšie šťastím a spýtal sa:

„Si si tým celkom istá, že sa chceš za mňa vydať?“

„Celkom... celkom istá,“ povedala s rozžiareným pohľadom.

„Tak dobre,“ povedal markíz, „idem po kapitána.“

„Kapitána?“ spýtala sa začudovane Perdita. „Načo?“

„Lebo sa vezmeme tu a teraz!“ odvetil markíz. „Dú-

fam, že vieš o tom, Perdita, že kapitán na palube lode má poverenie sobášiť, ak ho o to požiadajú? A keď sa nad tým trochu zamyslíš, moja najdrahšia, je to najideálnejšie vyriešenie nášho problému.“

Usmial sa nad prekvapením, ktoré sa zračilo na Perditej tvári a potom pokračoval:

„Poviem kapitánovi to, čo sme zamýšľali povedať svedu, keď sa budeme chcieť rozísť: máme podozrenie, že duchovný, čo nás pôvodne sobášil, nebol riadne vysvätený. Keďže netúžime po publicite, požiadam kapitána, aby obrad, ktorý tu vykoná, udržal v tajnosti.“

„Dobre si to vymyslel!“ povedala Perdita. „A... aj ja chcem byť... čo najskôr... tvoja žena.“

Markíz ju znovu zovrel v náručí a náruživito a vášnivo ju bozkával. Potom, akoby sa nevedel od nej odtrhnúť, nasilu ju odtiahol od seba a vyšiel z kajuty.

Chvíľu tam stála so zopnutými rukami a žiariacimi očami. Srdce jej bláznivo tlklo a dych mala zrýchlený. Potom jej zišlo na um, že by nezniesla, aby sa vydávala v odeve, ktorý bol určený pre jej sobáš so sultánom.

Rýchlo bežala k svojim škatuliam a prvú navrchu otvorila.

Boli v nej biele hodvábne šaty, ktoré mala na sebe, keď večerala spolu s markízom v detskej izbe. Vytiahla ich, pod nimi bola krásna priesvitná nočná košeľa, ktorú si kúpila v *Maison Française* a vedľa nej pár bielych papučiek.

Bála sa, aby sa markíz s kapitánom nevrátili skôr, než sa prezlečie, a preto náhlivo zhodila zo seba na zem kaftan spolu so všetkými drahocennými náhrdelníkmi, náramkami a prsteňmi so smaragdovými, rubínovými a diamantovými očkami, ktorými bola ako nastávajúca sultánova nevesta celá vyzdobená.

Pozapínala si svoje biele šaty, zhodila z hlavy diamantovú ozdobu a rozčesala si vlasy, takže jej voľne padali

po oboch stranách tváre. Stihla to práve včas, lebo vtedy sa otvorili dvere a do kajuty sa vrátil markíz.

Všimol si jej zmenu a jemne sa pousmial. Podišla k nemu a on si pomyslel, že v živote nevidel krajšiu a šťastnejšiu ženu.

„Vysvetlil som kapitánovi,“ povedal, „že máme podozrenie, či pastor, ktorý slúžil náš sobášny obrad, nebol podvodník. Súhlasil, že nás zosobášia znovu, aby sme mali stopercentnú istotu. Si pripravená stať sa mojou ženou?“

„Som... pripravená,“ odvetila Perdita a hlas sa jej chvel vzrušením.

Kapitán sa postavil doprostred kajuty a otvoril modlitebnú knihu. Markíz opakoval sobášne sľuby pomaly a uvažlivo, akoby aj samotný spôsob, ako ich vysloví, mal prispieť k ich záväznosti a neodvolateľnosti. Po ňom opakovala po kapitánovi sľuby Perdita. Keď kapitán zavrhol modlitebnú knihu, povedal:

„Z poverenia, ktoré mám ako kapitán lode kráľovského loďstva *Superb* od jej Veličenstva kráľovnej Viktórie, vyhlasujem vaše manželstvo za právoplatné. Boh nech žehná váš zväzok a nech vás nič nerozdelí.“

Perdita si zhlboka vydýchla. Boli zosobášení. Stala sa markízovou právoplatnou manželkou a on sa stal jej manželom.

Ledva vnímala, ako sa markíz kapitánovi poďakoval, ba neuvedomovala si ani to, že aj ona sa správa presne podľa spoločenských pravidiel a zvyklostí. Túžila už len po jedinom – aby bola sama s mužom, za ktorého sa práve vydala.

Kapitán podišiel k dverám.

„Námorníci sú už takmer všetci späť na palube,“ povedal, „čakáme už len na jeden člň s poslednými a potom okamžite vyplávame. Určite vás poteší správa, že medzi Angličanmi nedošlo k nijakým stratám na životoch. Marockí vojaci zabili Moulaya el Zazata.“

Pri tých slovách sa Perdite znovu objavil obraz jeho tela ležiaceho v piesku so zakrvavenou hruďou.

Sultán bol mŕtvy - konečne prestanú nachádzať tela mŕtvych Európanov v púšti, konečne sa skončí aj nachádzanie mŕtvych tiel bez hláv plávajúcich v mori.

Za kapitánom sa zatvorili dvere a markíz k nej vystrel ruky. Vrhla sa mu do náručia.

„Lúbim ťa!“ povedal, „a teraz si naozaj moja žena a už sa z toho nemôžeš vyzuť. Uvedomuješ si to, Perdita? Viackrát som ti pomohol ujsť, ale teraz si moja zajatkyňa, navždy.“

„Veď... práve... to chcem,“ odvetila.

Zobral ju do náručia, a práve keď ju začal bozkávať, zapli sa motory lode a dlážka sa začala chvieť.

Markíz niesol Perditu k veľkej vyrezávanej posteli. Posadil ju na ňu a chrbát jej podoprel vankúšikmi. Sám si sadol na prestieradlo a hľadel jej do tváre.

„Nemôžem tomu uveriť, že si mojou ženou,“ povedal a v jeho hlase skutočne bolo cítiť začudovanie. „Boli sme spolu už na viacerých posteliach, Perdita, ale tentoraz je to iné.“

Odmlčal sa a potom nežne dodal:

„Ale nechcem ťa vystrašiť, moja najdrahšia. Nechcem urobiť nič, čo by si si sama neželala.“

Perdita ho objala okolo krku.

„Mám ti povedať... čo si želám?“ zašepkala.

„Povedz mi!“ odvetil, „ale najprv ti chcem povedať, že ťa ľúbim. Lúbim ťa tak, ako som doteraz nemiloval nijakú ženu. Zrejme to hovoria všetci muži, ale v mojom prípade je to pravda.“

Zhlboka sa nadýchol.

„Myslel som si, že od ženy očakávam vášeň,“ pokračoval. „Ale keď som ťa vtedy videl v detskej izbe, ako si ukladala deti do postieľok, pochopil som, ako veľmi som sa mylil. Túžil som po žene, ktorá by na mňa hľa-

dela s nehou, ktorá by ma milovala tak ako svoje deti! Pochopil som, že ak sa mi nepodari získať tvoju lásku, Perdita, nikdy nespoznám šťastie.“

Pozrela mu do očí a pery mala veľmi blízko pri jeho tvári.

„Túžim...,“ šepkala, „sa stať... tvojou naozajstnou ženou, ľúbim ťa... a už... sa nebojím.“

Pobozkal ju jemne, a predsa žiadostivo, nežne, a predsa vášnivo. Perdita vedela, že sa kontroluje, a predsa cítila oheň, ktorý v ňom vzrastal, a ktorý rozpaľoval oheň aj v nej.

Bozkával ju. Tie bozky boli naplnením ich manželských sľubov. Stávali sa jedným telom, tak, ako to bolo od začiatku myslené, jeden sa stal súčasťou toho druhého.

„Som... tvojou Evou?“ spýtala sa nežne, „tou Evou, ktorú si... celý čas hľadal?“

„Áno, si,“ odvetil hlbokým hlasom. „A musím ti oznámiť, že si prehrala stávk, moja drahá. Myslím, že nakoniec si predsa len našla svojho Adama. Takže teraz musíš splniť svoj sľub.“

„Povedal si, že budeš odo mňa chcieť niečo... čo si cením... najviac na svete,“ povedala Perdita.

„To presne chcem urobiť. Chcem, aby si mi darovala svoje srdce a chcem aj tvoje nádherné žiadúce telo. To by malo stačiť každému mužovi, no ja chcem ešte viac.“

„Viac?“ vyzvedala sa.

„Chcem, aby si ma milovala bezvýhradnou láskou, akou nebudeš milovať nikdy nijakého iného muža,“ odvetil. „Láskou, s akou si sa po kúpaní pozerala na malého Thomasa. Láskou, ktorú vidím v tvojich očiach teraz, keď si sa stala mojou ženou. Verím, že je to zároveň láska matky, manželky i milenky. Takúto lásku chcem od teba. Daruješ mi ju?“

„Máš ju... už teraz,“ zašepkala. „Milujem ťa celou svo-

Barbara Cartlandová

jou bytosťou, tak, ako raz budem milovať... tvojho syna... keď ho... splodíš.“

Viac už nemohla povedať, lebo markíz ju začal bozkávať a unášal ju do krajiny netušenej rozkoše, kde už viac neexistoval nijaký strach, len úžasná a nekonečná túžba jedného po druhom.

